

A DE LA ANDROMEDA

Fred Hoyle și John Elliot

A DE LA ANDROMEDA

Fred Hoyle și John Elliott

Traducere: Maia Belciu și Dan Hurmuzescu

Cuprins

I	Ajunși	5
_II	Anunțare	23
III	Acceptare	41
IV	Anticipație	64
_V	Atomi.....	81
VI	Alarmă.....	98
VII	Analiză.....	110
VIII	Agonie	130
_IX	Accelerare	148
_X	Acțiuni	173
_XI	Antidot	198
XII	Anihilare	217

I

Ajunși

Lumina era în scădere, când se apropiară de Bouldershaw Fell. Automobilul de serviciu luneca pe șoseaua ce lega orașul Bouldershaw de câmpia mlăștinoasă. Așezată în spate, lângă Profesor, Judy arunca pe geam priviri încărcate de așteptare, dar abia după ce ajunseră în vârful dealului, zăriră radio-telescopul.

Iată-l ivit brusc în fața lor: trei stâlpi uriași, curbați la capete, se îmbinau într-o boltă triunghiulară, ce se desena întunecată și dură pe cerul apusului. În pământ, între coloane, se săpase o cavitate betonată de mărimea unui stadion; deasupra, suspendată de boltă – o cupă de metal mai mică, lansând spre sol o lungă antenă. La prima vedere dimensiunile complexului nu uluiau; păreau pur și simplu nepotrivite cu peisajul. Judy începu să-și dea seama de imensitatea construcției doar când parcară mașina la picioarele ei. Nu semăna cu nimic din câte văzuse – construcția era atât de desăvârșit și de intens ea însăși, cum poate fi numai o sculptură.

Nimic sinistru însă în edificiul înalt și ciudat – nimic merit să prevestească întâmplările extraordinare și dezastruoase pe care avea să le stârneasă.

Coborâra și, învăluită o clipă într-o adiere lină, privi spre cei trei piloni enormi, spre reflectorul de metal strălucind deasupra lor, spre cerul palid. Împrejur, câteva clădiri joase și șiruri de antene mărunte erau împrăștiate de-a lungul câmpiei

pustii, împrejmuită cu un gard de sârmă împletită. Nici un zgomot nu se auzea, în afara vântului și a strigătului pescărușilor – și avură senzația că marea ureche de metal se încordează să asculte printre stele.

Apoi, Profesorul îi conduse către clădirea principală – o construcție joasă, cu fațada de piatră, cu o intrare nefinisată și un drum de acces tăiat de curând. Câțiva oameni montau table indicatoare și le vopseau; totul arăta foarte nou, conturându-se aspru pe fundalul crestelor unduioase, întunecate, ale dealurilor.

— Acestea sunt tot felul de chițibușuri auxiliare – spuse Profesorul, cu un mic gest delicat al mâinii. Aici se află camera principală de control.

Era un om de vreo șaiszeci de ani, mărunțel, îngrijit și simpatice, ca un medic de familie.

— Uriaș copil! zise Judy.

— Copil? E cea mai mare progeneratură a mea. O muncă de zece ani. Îi făcu semn cu ochiul și micii lui pantofi negri urcară cu pași mărunți treptele clădirii de control.

Holul părea neterminat, dar familiar totuși: inevitabilul tavan din plăci aglomerate și inevitabila podea din dale artificiale, pereții de cărămidă vopsiți simplu, lumină fluorescentă. Un telefon în perete și o fântână arteziană cu apă de băut; în pereții laterali se aflau două uși mici și niște uși duble față în față cu intrarea. Cam asta era totul. Un sunet slab, șuierător se auzea venind din spatele ușilor duble. Când Profesorul le deschise, șuieratul deveni mai puternic; semăna cu paraștii radio.

În timp ce treceau prin ușile duble, un om în salopetă maro ieși pe acolo. Ochii lui întâlneau o clipă pe ai lui Judy, dar când ea mișcă buzele, el își întoarse privirea în altă parte.

— Bună seara, Harries – spuse Profesorul.

Încăperea în care intrară era camera de control, centrul Observatorului. În fund, o fereastră dădea spre monumentul gigantic de afară, iar în fața geamului era un pupitru masiv de metal, ca o consolă de orgă, echipat cu tabele posedând butoane și întrerupătoare. Mai mulți tineri lucrau la pupitru,

folosindu-se din când în când de cele două computere¹, așezate în cutii mari de metal² de o parte și de alta. Un perete lateral era acoperit cu reproducerile mărite ale unor fotografii luate cu telescopul optic, care înfățișau roiuri de stele. Două treimi ale celuiilalt perete alcătuiau un paravan de sticlă, în spatele căruia se zăreau alți tineri, lucrând la montaj.

— Ceremonia de inaugurare va avea loc aici – zise Profesorul.

— Unde o să spargă ministrul sticla de șampanie, sau o să taie panglica, ori mai știi eu ce o să facă?

— La pupitru. O să apese pe un buton la pupitrul de control, ca să-i dea drumul.

— Pentru moment nu funcționează?

— Nu încă. Facem probele pentru recepționare.

Judy se oprise lângă ușă, cuprinzând cu ochii încăperea.

Era genul de femeie plăcută, pe care o găsești mai degrabă frumoasă decât atrăgătoare; avea un ten proaspăt, o față vioaie, inteligentă și o purtare plină de spontaneitate, dar oarecum neîndemânatică. Putea fi luată drept infirmieră, sau ofițer în serviciile auxiliare, sau pur și simplu absolventa unei școli de fete, unde se învață perfect să joci *hockey*. Măinile îi erau cam mari, iar ochii adânci, albaștri. Sub braț purta un teanc de hârtii și broșuri, pe care le consulta din când în când, ca și cum ele ar fi fost în stare să-i lămurească tot ce vedea.

— Am putea spune că e cel mai mare radiotelescop din lumea întreagă. Profesorul zâmbi fericit, făcând cu privirea

¹ Mașină de calculat electronică (n.r.) [Cartea a apărut în 1962 și a fost tradusă în 1968, o perioadă în care computerele erau extrem de puțin cunoscute de cititorii români, de aceea redactorul editurii a considerat necesară explicarea termenului – n.red.]. **Convenție:** (n.r.) este abrevierea pentru notele redactorului editurii, (n.red.) este abrevierea pentru notele redactorului acestei lucrări.

² La vremea aceea, computerele aveau dimensiuni apropiate de cele ale unor dulapuri (vezi imagine »» <https://is.gd/JuB6hi>) (n.red).

ocolul camerei. Desigur că nu e atât de mare ca un interferometru, dar îl poți dirija. Cu ajutorul micului reflector din vârf, poți să-i muți focarul și să urmărești un traseu de pe cer.

— Am înțeles din astea – Judy arată spre hârțiile ei – că mai sunt și alte radiotelescoape, care lucrează în același mod.

— Sunt. Erau și în 'nouă sute șaiszeci, când l-am inaugurat pe acesta – și au trecut ani de atunci. Nu sunt însă la fel de sensibile ca al nostru.

— Pentru că acesta, al vostru, e mai mare?

— Nu e singurul motiv. Avem un utilaj de recepție mai bun, ar trebui să ne ofere o mai mare sensibilitate la sunet. Totul e concentrat aici.

El întinse un deget mic și delicat către camera din spatele peretelui de sticlă.

— Vezi, tot ce se poate prinde de la cele mai multe surse astronomice – radiostele de pildă – e un foarte slab semnal electric, amestecat cu diverse tipuri de zgomote – din atmosferă, din gazele interstelare, cerul mai știe de unde... poate chiar din cer.

Vorbea cu o voce de tenor, cu intonația precisă, la obiect, a medicului discutând despre o răceală. Nu întrezăreai nici satisfacția realizării, nici suflul fanteziei.

— Puteți capta surse pe care alții nu le interceptează? Întrebă Judy.

— Sperăm. Țasta-i scopul. Dar nu mă întreba cum. Totul a fost creat de o echipă. Își privi cu modestie picioarele: Doctorii Fleming și Bridger.

— Bridger? Judy își ridică, scrutătoare, ochii.

— Fleming este adevăratul creier. John Fleming! strigă el, cu o nuanță politicoasă, către fundul sălii: John!

Unul dintre tineri se desprinsese din grupul de lângă tablourile de control și veni spre ei. Spuse „Hallo” Profesorului și nici n-o băgă în seamă pe Judy.

— Ai un moment liber, John? Doctorul Fleming – domnișoara Adamson.

Tânărul o privi pe Judy, apoi strigă spre masa de control:

— Micșorează gălăgia asta afurisită!

— Ce-i asta? Întrebă Judy.

Paraziții se reduseră la un șuierat slab. Tânărul ridică din umeri:

— În mare parte zgomote interstelare. Universul e plin de materie încărcată cu electricitate. Ceea ce recepționăm e o emisie electrică a acestor încărcături, pe care le percepem în chip de zgomot.

— Muzica de fond a Universului – adăugă Profesorul Reinhart.

— Poți să îți minte această expresie, Professore – spuse tânărul, cu un fel de dispreț prietenesc. Reține-o pentru informațiile de presă ale lui Jacko.

— Jacko nu se mai întoarce.

Fleming se arătă cam mirat, și Judy se încruntă, ca și cum ar fi rătăcit vreo notă de informații.

— Cine? îl întrebă pe Profesor.

— Jackson, predecesorul dumitale. Se întoarce apoi către Fleming: Domnișoara Adamson e noul nostru agent de presă.

Fleming o privi fără plăcere.

— Așa se întâmplă, vin și se duc, nu? Ai moștenit „sfera de activitate” a lui Jacko?

— În ce consta ea?

— Scumpă domnișoară, ai s-o descoperi curând.

— O pun la curent cu ce se va petrece joi – spuse Profesorul. Inaugurarea oficială. Se va ocupa de reprezentanții presei.

Fleming avea o înfățișare întunecată și gânditoare. Era mai curând preocupat decât ursuz; părea însă obosit și amar. Se îndepărtă mormăind, cu accentul greoi al celor din Midland³.

— Desigur – deschiderea oficială! Se vor aprinde luminile colorate. Stelele vor intona Imnul Britanic, într-un cor cecesc – iar pe mine mă găsiți la cârciumă.

³ Provincie mai săracă din centrul Angliei (n.tr.).

— Sper că te vom găsi *aici*, John. Profesorul părea ușor iritat. Între timp, poate că ai s-o conduci pe domnișoara Adamson, să cunoască locurile.

— Numai dacă nu ești prea ocupat – spuse Judy, cu o voce care trăda o oarecare ostilitate.

Fleming o privi, pentru prima dată cu interes.

— Ce știi despre asta?

— Foarte puțin până acum. Își arată hârtiile: Mă bizui pe ele.

Fleming se întoarse plictisit cu fața spre cameră, întinzând într-un gest larg brațul:

— Acesta, doamnelor și domnilor, este cel mai mare și mai nou radiotelescop din lume – ca să nu spun: și cel mai costisitor. Are o putere de rezoluție de 15 sau 20 de ori mai mare decât orice instalație existentă și este, firește, o minune a științei britanice. Să nu mai vorbim de tehnica inginerescă. Elementele mobile – și arată prin fereastră – pot fi mânuite în așa fel încât să poată urmări traiectoria unui corp ceresc. Acum cred că vei putea să le explici orice, nu-i așa?

— Mulțumesc – răspunse Judy glacială.

Privi spre Profesor, dar acesta părea un pic încurcat doar.

— Îmi pare rău că te-am plictisit, John – spuse.

— Nu face nimic. Mi-a făcut plăcere. Mai poftiți.

Profesorul își îndreptă atenția, cu o amabilitate profesională, spre Judy:

— Am să te conduc chiar eu.

— Doriți să și funcționeze până joi, nu? spuse Fleming. Pentru Excelența Sa ministrul.

— Da, John. Crezi că va fi totul în regulă?

— Va *părea* în regulă. Spectatorii nu vor ști dacă funcționează. Nici ziaristii!

— Aș dori să funcționeze *efectiv*.

— Deh!

Fleming se întoarse și se îndreptă spre masa de control. Judy se aștepta la o izbucnire sau la vreun semn de protest din partea Profesorului, dar acesta se mărgini să dea din cap, ca și când ar fi confirmat un diagnostic.

— Nu-l poți zori pe un băiat ca John. O idee se așteaptă uneori luni de zile... Ani întregi. Merită, dacă e una bună; în cazul lui, de obicei, este. Privi gânditor după John, care se retrăgea – neglijent, nonșalant, cu părul și hainele neîngrijite: Depindem de cei tineri. El a conceput întregul proiect de joasă temperatură și asta nu-i specialitatea mea.

Schiță un semn vag spre teancul ei de hârtii:

— Mă tem că l-am cam uzat până la limită.

Suspină, apoi făcură înconjurul clădirii. Îi arată pe pereți fotografii ale cerului nocturn, spunându-i numele și identitatea marilor radiosteale, izvorul cel mai de seamă al sunetelor pe care le auzim în Univers.

— Aceasta – îi explică, arătând spre fotografii – nu e o singură stea; sunt două galaxii întregi care se ciocnesc; și aici, uite o stea care explodează.

— Și asta?

— Marea Nebuloasă din Andromeda. O numim M 31, ca să ni se pară o autostradă.

— E în constelația Andromeda?

— Nu. Este mult, mult mai departe. Este ea însăși o întreagă galaxie. Foarte complicat totul – nu-i așa?

Ea se uită la spirala albă, alcătuită din stele, și aprobă.

— Primiți vreun semnal de la ea?

— Un șuierat. Așa cum ai auzit.

Lângă perete era o sferă de perspex⁴, cu o mică minge neagră în centru, înconjurată de altele albe, asemenea electronilor într-o machetă a atomului.

— Sferele lui Jacko. Profesorul zâmbi. Sau – „nebulia lui Jacko”, după cum i se spune. Este un soi de expoziție a obiectelor care orbitează în apropierea Pământului. Toate aceste piese albe reprezintă sateliți, rachete balistice și așa mai departe. De fapt, fierărie... Acesta din mijloc închipuie Pământul. Profesorul o dădu la o parte cu atenție: Seamănă cu o reclamă. Jacko credea că i-ar interesa pe vizitatorii noștri guverna-

⁴ Perspex – material plastic transparent (n.tr.).

mentali. Trebuie să urmărim, firește, ceea ce se petrece lângă Pământ, dar o asemenea instalație e o risipă. Totuși, militarii ne pretind asta și nu putem obține fondurile de care avem nevoie, dacă nu ciupim ceva din bugetul apărării... Vorbea ca și când ar fi spus o obrăznicie și s-ar fi amuzat. Făcu unul din gesturile sale, cu mâinile-i îngrijite, cuprinzând camera și obiectul uriaș de afară: Douăzeci și cinci de milioane, sau chiar mai mult. Atât a costat.

— Există deci un interes de ordin militar?

— Da. Dar instalația este a mea – sau, mai bine zis, a Ministerului Științelor. Nu a ministerului dumneavoastră.

— Acum fac parte din personalul dumneavoastră.

— Nu la cererea mea.

Deveni rigid, așa cum nu se întâmplase când Fleming fusese nepolitic; Fleming, la urma urmei, era unul din oamenii lui.

— Mai știe cineva de ce mă aflu aici? îl întrebă Judy.

— N-am mai spus nimănui.

Părăsi acest subiect, în timp ce o conducea în altă cameră, unde îi arătă cu luare-aminte aparatajul de recepție și instalațiile de transmisie.

— Suntem doar o verigă dintr-un lanț de observatoare așezate în jurul globului, și nu cea mai slabă verigă. Privi în jur cu multă satisfacție, la comutatoarele, firele, plasele și felurile instalații.

— Când am pornit să construim totul nu mă simțeam bătrân, dar acum mă simt. Îți vine o idee și îți spui: „iată ceea ce trebuie să facem” – și ți se pare că ai și făcut primul pas. Un pas mic, poate. După aceea începe: proiectare, cercetări, comitete, construcții, politică. Un ceas din viață aici, o lună colo. Să sperăm că va funcționa... A, iată-l pe Whelan! El cunoaște totul despre această parte a instalației.

Un tânăr cu fața lăptoasă și accent australian îi fu prezentat lui Judy și i se agăță de mână, ca și când ar fi regăsit ceva ce pierduse.

— Nu ne-am mai cunoscut cândva?

— Nu cred.

Îl privi candid, cu ochii mari, albaștri, fără a izbuti să-i alunge impresia.

— Sunt sigur de asta – insistă el.

Judy se fâstâci și-și roti ochii în jur, căutând ajutor. Harries, laborantul, stătea în partea opusă a încăperii; când îl privi, dădu din cap, foarte ușor. Se întoarse iar spre Whelan.

— Mi-e teamă că nu-mi amintesc.

— Poate la Woomera...

Profesorul o conduse înapoi în camera principală de control.

— Cum se numește?

— Whelan.

Își notă ceva în carnet. Grupul de la masa de control se risipi; rămase doar un tânăr care stătea pe scaunul inginerului de serviciu, controlând tablourile. Profesorul o conduse spre el.

— Hallo, Harvey.

Tânărul își înălță privirea și se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Bună ziua, profesore Reinhart.

Cel puțin era politicos. Judy privi pe geam la piesa masivă de aparatură din depărtare, la mlaștina pustie, la cerul purpuru închis.

— Cunoști principiul de funcționare al acestui obiect? o întrebă Harvey. Orice radioemisie din Univers lovește cupa și e reflectată spre antenă, apoi recepționată și înregistrată de instalația din interior. Arată prin peretele de sticlă. Judy nu se uită în direcția aceea, de teamă să nu-l vadă pe Whelan, dar Harvey, pasionat, tenace și cu voce albă, îi îndreptă curând atenția spre altceva nou:

— Acest șir de calculatoare stabilește coordonatele azimutale și elevația oricărei surse pe care vrei s-o captezi și s-o urmărești. Există un servo-dispozitiv automat.

În cele din urmă reuși să ajungă în hol și să stea un moment de vorbă cu Harries.

— Mută-l pe Whelan – spuse ea.

Își lăsase geamantanul la hotel, în oraș, și plecase cu mașina la deal, fără să știe prea bine ce o aștepta. Vizitase destule complexuri ale serviciului; la multe dintre ele funcționase ca ofițer de Siguranță, de la Fylinglades până la insula Christmas. Lucrase cu Harries în tură la Malvern. Nu se simțea spioană, și obligația de a da informații despre colegii ei i se părea neplăcută. Dar Ministerul de Interne o ceruse – pe ea, sau, oricum, pe cineva – care să fie transferat de la serviciul de Siguranță al Ministerului Apărării la Ministerul Științelor – și o însărcinare era o însărcinare. Înainte, oamenii cu care lucra știau întotdeauna cu ce se ocupa ea, și socotea de datoria ei să-i apere. De astă dată însă ei erau considerați suspecti și ea urma să le fie prezentată delegată pentru relațiile cu publicul și presa, având astfel posibilitatea să-și bage nasul în toate, și să-i urmărească pe toți, fără să trezească bănuieli. Reinhart știa, și-i dispăcea situația – ca și ei însăși: dar treaba era treabă – și aceasta de aici, după cum i se spusese, era una importantă. Putea să-și joace rolul fără greutate: părea atât de cinstită, atât de apropiată, o adevărată și sinceră camaradă. Nu avea decât să aștepte, să asculte și să învețe. Ceea ce o tulbura erau chiar oamenii pe care-i întâlnea, care aveau lumea lor și valorile proprii. Cine era ea ca să-i judece sau să fie parte la judecarea lor? Când Harries dădu aprobator din cap și porni să execute ce îi ceruse, se disprețui pe sine, îl disprețui și pe el.

Curând după aceea Profesorul plecă și-i dădu totul în primire lui John Fleming.

— Poate că o lași la hotelul „The Lion”⁵, când te întorci la Bouldershaw. Acolo stă.

leșiră pe trepe, să-l conducă pe bătrân.

— E foarte simpatic – zise Judy.

Fleming mârâi.

— Dur ca fierul.

Scoase un flacon din buzunar și bău din el. Api i-l intinse și ei. Când ea refuză, mai trase o dușcă, și ea îl observă cum stă-

⁵ „The Lion” – „Leul”, în limba franceză (n.r.).

tea în lumina portalului, cu capul aruncat pe spate, mărul lui Adam mișcându-se în sus și în jos când înghițea. Era în el ceva ca o încordare disprețată: poate, cum spusese Reinhart, îl storseseră până la limită. Dar mai era ceva – lăsa impresia unui dinam care s-ar autoîncărca în premanență.

— Joci popice? Părea că și-a pierdut indiferența de adineauri. Poate băutura. E o popicărie la Bouldershaw. Hai cu noi la sporturi rustice.

Ea ezită.

— Ei, haide! N-am să te las la cheremul acestor astronomi demenți.

— Dumneata nu ești astronom?

— Să avem iertare! Criogenică, mașini de calcul, iată cu adevărat specialitatea mea, nu aiureala asta de rătăcitori prin văzduh.

Traversară spre mica platformă betonată, unde era parcată mașina lui. O lumină roșie de semnalizare strălucea în vârful radiotelescopului și pe cerul întunecat din spatele lui începură să se ivească stele. Unele se zăreau printre imensele arcuri ale pilonilor, de parc-ar fi fost prinse în plasele întinse de oameni. Când ajunseră la mașină, Fleming privi înapoi, și în sus.

— Cred – spuse el, și vocea lui nu mai era agresivă, ci liniștită, amabilă chiar – cred că s-a ajuns la un stadiu al „desprinderii” în științele fizice.

Începu să desfacă husa de pe mașina sa, un mic automobil de sport, deschis, iar ea trecu pe partea cealaltă.

— Dă-mi voie să-ți ajut.

Părea că nici n-o bagă în seamă:

— La un moment dat, undeva pe la limita cunoștințelor noastre de acum, vom pătrunde – *zbang!* – de-a dreptul dincolo. O „străpungere” – de-a dreptul într-un nou domeniu. Și este posibil să se întâmple asta chiar aici, chiar în problema noastră. Împături prelată și o așeză la spate. „*Filozofia e scrisă în acea vastă carte care stă veșnic deschisă în fața ochilor noștri: Universul.*” Cine a scris fraza asta?

— Churchill?

— Churchill! râse el. Galileo! „Cartea e scrisă în limbaj matematic.” Așa a spus Galileo! Credeți că vă poate servi pentru un comunicat de presă?

Îl privi, fără să știe cum să înțeleagă vorba asta. El îi deschise portiera.

— Hai să mergem.

Drumul cobora spre Lancashire într-o parte și spre Yorkshire în cealaltă. Înspre Yorkshire șerpua printr-o vale lungă, unde, la câteva mile o dată, se ivea cât o moară veche de cărămidă pe râu, până când ajunseră la Bouldershaw. Fleming conducea nebunește și mârâia printre dinți:

— Sunt sătul până peste cap de ei. Aiureala cu inaugurarea ministerială; bătrânul Profesor asudând la tabloul de onoare; tot ministerul băgându-și nasul pretutindeni. Totul, într-adevăr, nu-i decât o aparatură de laborator. Fiindcă e mare și costă o avere, devine avut obștesc. Nu-l critic pe bătrân. E teribil de prins în treaba asta. A intrat în joc și acum trebuie să prezinte rezultate.

— Și crezi că nu e în stare să le prezinte?

— Nu știu.

— Credeam că aparatura e a dumitale!

— A mea și a lui Dennis Bridger.

— Unde e doctorul Bridger?

— Jos la popicărie, cu un culoar rezervat pentru noi, sper. Și cu o sticlă.

— Dumneata ai o sticlă.

— La ce folosește numai una? E o secetă pe aici...

Pe când coborau drumul cotit și întunecat începu să-i povestească despre Bridger și despre el însuși. Ambii fuseseră studenți la Universitatea din Birmingham și apoi cercetători la Institutul Cevendish. Fleming era teoretician, Bridger – om practic, matematician și inginer. Bridger, un savant de carieră, era pornit să facă din specialitatea sa cât mai mult cu putință. Fleming, dimpotrivă, era un cercetător pur, care nu dădea doi bani pe altceva decât pe „faptul” științific. Dar ambii urau sistemul academic în care se învârteau și lucrau nedespărțiți unul de altul. Reinhart îi descoperise cu câțiva ani în urmă și îi

solicitase să colaboreze la noul său radiotelescop. Dat fiind că, după toate probabilitățile, era cel mai distins și respectat astrofizician din lumea occidentală, un înnăscut conducător de echipă și descoperitor de talente, îl urmaseră fără ezitare, iar el îi sprijinea și-i încuraja, purtându-se părintește cu ei de-a lungul întortocheatului proces al dezvoltării lor.

Din vorbele lui Fleming, cu tot felul său morocănos de a fi, era ușor de văzut câtă încredere îl lega de acest om cu mult mai vârstinc decât el. Bridger, pe de altă parte, era plictisit și agitat. Își îndeplinise sarcina. Ei îi dăruiseră bătrânului lor tovarăș, cum îi spunea Fleming fără modestie sau lăudăroșenie, cel mai minunat exemplar de aparatură din lume.

Nu o întrebă nimic pe Judy – și ea tăcu. O așteptă în barul de la „Lion” până se întoarse din camera ei. Când ajunseră la popicărie, el se cam întrecuse cu firea. Popicăria era un fost cinematograf, așezat într-o baie de neon și de proiectoare pe fundalul întunecos la bătrânului oraș provincial. Clientela părea să nu vină tocmai din cartierele cu străzi asfaltate. Cei mai mulți erau tineri. Purtau *blue-jeans*, jachete scurte, cum se obișnuia prin micile baruri, tunsori marinărești și bluze cu lozinci pictate pe ele. Greu ți-i puteai închipui la ei acasă, în vechile locuințe cu terase de prin văile plicticoase ale Yorkshire-ului. Glasurile erau înecate într-un val de muzică și în zgomotul bilelor și popicelor ce alunecau pe jgheabul de lemn al culoarelor. Erau o jumătate de duzină de culoare, zece popice la un capăt – iar la celălalt un raft cu bile, o masă de marcat, o bancă și un cvartet de jucători. Când o bilă ajungea la celălalt capăt și răsturna ceva, un sistem automat ridica popicele și returna bila. În afară de momentul de concentrare athletică al aruncării bilei, jucătorii aveau aerul că nu-i interesează jocul, plimbându-se, vorbind și bând coca-cola, direct din sticle. Era mai „transatlantic” decât fusese cinematograful, ca și cum felul de viață american ar fi trecut prin ecran și ar fi pus stăpânire pe public. Dar, după cum remarcă Fleming, iată ceva absolut caracteristic pentru mersul lucrurilor în genere.

Îl găsiră pe Bridger, un om uscățiv și numai unghiuri; cam de vârsta lui Fleming, jucând popice cu o fată durdulie într-o bluză de un roșu aprins și în pantaloni colanți galben deschis. Își trăsese în sus părul și sânii cât putea ea de mult, fața îi era fardată ca a unei balerine, iar ea se unduia ca la Hollywood, doar că, atunci când deschidea gura, năvălea tot Yorkshire-ul din ea. Juca popice cu multă suplețe și, când se întoarse, se rezemă de Bridger, sugându-și un deget.

— Au, mi-am julit o bucățică de piele.

— Asta-i Grace. Lui Bridger parcă-i era cam rușine cu ea. Părea nervos și era prematur zbârcit, îmbrăcat demodat, cu niște haine de sport fără nici un haz, ca un funcționar de poștă sâmbătă dimineața. Dădu mașinal mâna cu Judy și, când ea spuse: „Am auzit de dumneata” îi aruncă o privire fugară, speriată.

— Miss Adamson – spuse Fleming, turnându-i lui Bridger niște whisky cu coca-cola. Miss Adamson, noua noastră isco-ditoare de informații.

— Care ți-e celălalt nume, scumpo? întrebă fata.

— Judy.

— N-ai cumva o bucățică de plasture?

— Ei, cere la casă! spuse Bridger enervat.

— E cineva din echipa voastră? îl întrebă Judy pe Fleming.

— Un „talent local” al lui Dennis. Eu n-am timp.

— Păcat – spuse ea. Dar el păru să nu audă. Mai trase o dușcă și se îndepărtă, cam pe două cărări, spre popice. Bridger se întoarse către ea, confidențial:

— Ce ați auzit despre mine?

— Doar că ați lucrat cu dr. Fleming!

— Nu-i chiar ce-mi convine mie. Părea supărat; i se mișca vârful nasului ca la un iepure. Aș putea câștiga un salariu înzecit în industrie.

— Numai atât doriți?

— De îndată ce combinația aceea de pe deal va fi în funcțiune, am șters-o. Aruncă o privire conspirativă către Fleming și apoi din nou către ea. Bătrânul John va rămâne, căutând

sensul mileniului. Și înainte de a fi găsit ceva, va fi bătrân cu adevărat. Bătrân și respectat. Și sărac.

— Și poate fericit.

— John nu va fi niciodată fericit. Gândește prea mult.

— Cine pilește prea mult? se întoarse Fleming către ei și își mrcă scorul.

— Tu.

— Foarte bine – pilesc prea mult. Frățioare, trebuie să ai ceva de care să te ții.

— Și de ce nu te ții de balustradă? întrebă Bridger, sucindu-și nasul.

— Uite... Fleming se lăsă să cadă pe bancă lângă ei: Mergi de-a lungul balustradei, și mai faci un pas, și deodată nu mai ai de ce să te ții! Vorbeam despre Galileo. De ce? Fiindcă el reprezintă Renașterea, el, și Copernic, și Leonardo da Vinci. Așa s-a întâmplat când au spus ei „zbang!” – și au răsturnat toate balustradele și au fost nevoiți să stea numai pe propriile lor picioare, în mijlocul unui Univers imens și neîngrădit.

Se ridică greoi, luând o altă bilă mare de pe raft. Ridică vocea peste zgomotul muzicii și al popicelor.

— Oamenii au înălțat alte balustrade, mereu altele. Dar iată azi o nouă Renaștere. Într-o zi, când nimeni nu va băga de seamă, când fiecare va continua să vorbească despre politică și fotbal și bani – se aplecă peste Bridger – dintr-o dată toate balustradele pe care le cunoaștem vor fi răsturnate – zbang! – iac-așa.

Făcu o mișcare amplă cu bila și răsturnă sticlele de coca-cola de pe masa de marcaj...

— Ei! Fii mai atent, zăpăcitule! Bridger sări în picioare și începu să ridice sticlele și să șteargă cu batista băutura vărsată. Scuzați, vă rog, miss Adamson.

Fleming își dădu capul pe spate și râse.

— Judy, o cheamă Judy – zise el.

Bridger, în genunchi, freca pata de pe fusta lui Judy.

— Mă tem că n-are să mai iasă.

— N-are importanță.

Judy nu se uita la el, îl privea pe Fleming mirată și fermecată. Chiar atunci se auzi dintr-un microfon:

— Doctor Fleming – poftiți la telefon!

Fleming se întoarse după un minut, scuturându-și capul de parcă ar vrea să și-l limpezească. Îl sculă pe Bridger de pe bancă:

— Haide, Dennis, băiete. Suntem așteptați.

Harvey ședea singur în camera de control, la un birou, potrivit tonul receptorului. Fereastra din fața lui era întunecată ca o tablă neagră și în cameră domnea o liniște perfectă, afară de un slab găjâit continuu din difuzor. De afară, nimic decât zgomotul mașinii lui Fleming.

Fleming și Bridger intrară prin ușile duble și se opriră cli-pind, orbiți de lumină. Fleming privi spre Harvey:

— Ce s-a întâmplat?

— Ascultă!

Harvey ridică mâna și toți ascultară nemișcați.

Printre găjâiturile, fluierăturile și fâșâitul difuzorului se distingeau o singură notă slabă, întreruptă, dar revenind mereu.

— Codul Morse – spuse Bridger.

— Nu-i în grupuri.

Mai ascultară.

— Scurt și lung – zise Bridger. Asta-i.

— De unde vine? Întrebă Fleming.

— De undeva din Andromeda.

— De când durează?

— Cam de o oră. Acum am trecut de maxim.

— Poți mișca reflectorul?

— Cred că da.

— Nu suntem autorizați să facem asta – spuse Bridger. Nu suntem încă autorizați să urmărim probe.

Fleming îl ignoră.

— Personalul servo-instalațiilor e la posturi? Întrebă el.

— Da, dr. Fleming.

— Bine, încearcă să urmărești.

— Nu, ascultă, John... Bridger puse, fără succes, o mână pe brațul lui Fleming.

— Poate fi un sputnic sau altceva – spuse Harvey.

— E ceva nou pe sus? Fleming se descotorosi de Bridger.

— Nimic de care să știu eu.

— Cineva ar fi putut pune ceva nou pe orbită – începu Bridger, dar Fleming îl întrerupse:

— Dennis... Încearcă să gândească clar: Du-te și înregistrează asta pe o bandă, te rog. Fii băiat bun! Apoi imprim-o.

— N-ar fi mai bine să controlăm?

— Controlăm pe urmă.

Fleming păși cu grijă în hol, se aplecă peste fântâna arteziană cu apă de băut și își stropi fața. Când se întoarse, proaspăt și strălucitor, deosebit de treaz, îl găsi pe Bridger potrivindu-și instalația în încăperea cu aparatura lui Harvey telefonând inginerului de serviciu. Lumina scăzu o clipă, când se porniră motoarele electrice. Afară, reflectorul metalic se roti încet și invizibil, mișcările sale compensând rotația Pământului. Sunetul difuzorului deveni ceva mai tare.

— Țsta-i maximul pe care-l poți obține?

— Nu-i un semnal foarte puternic.

— Hmm... Fleming deschise un sertar în biroul de control și pescui un catalog.

— S-au deplasat cumva coordonatele sale galactice?

— Greu de spus. Nu urmăream. Dar nu se poate să se fi mișcat mult.

— Va să zică nu-i în orbită?

— Aș spune că nu. Harvey se aplecă atent asupra aparatelor de pe biroul său.

— Ar putea fi vreun dobitoc care să transmită semnale Morse de pe Lună?

— Nu prea sună a Morse și Luna n-a răsărit încă.

— Sau de pe Marte sau Venus. Sper că nu v-am adus aici la un „prinde orbul scoate-i ochii”.

— Andromeda ziceai?

Harvey dădu din cap. Fleming răsfoia paginile catalogului, citind și ascultând. Deveni liniștit și amabil, cum fusese cu Judy în mașină. Acum arăta ca un băiețuș cuminte.

— Îl auzi, deci, într-una?

— Da, doctor Fleming.

Fleming merse la pupitru și puse contactul la intercom.

— Îl prinzi, Dennis?

— Da – vocea lui Bridger răsună slab.

— Dar n-are nici un înțeles.

— Poate mai spre dimineață. Am să încerc să-mi fac o idee despre distanță.

Fleming întrerupse contactul, și se întoarse, cu volumul în mână, la hărțile astronomice de pe peretele din spate.

Lucrură câțva timp numai sunetele spațiale, ca singur zgomot în cameră; Fleming controla sursa și Harvey o urmărea cu uriașul telescop mut de afară.

— Ce părere ai? Întrebă Harvey în cele din urmă.

— Cred că vine de la mare distanță.

După aceea lucrură iarăși, în tăcere, și ascultară, și semnalul continua mereu și mereu, fără sfârșit.

II

Anunțare

Pe la sfârșitul deceniului șase al secolului nostru, când s-au întâmplat toate acestea, Ministerul Științelor fusese mutat într-o clădire nouă, cu pereți de sticlă, aproape de Whitehall⁶. Era elegant mobilată și dotată cu un personal elegant, ca pentru a dovedi că tehnologia e la nivelul artelor, iar subsecretarul de stat permanent, Michael Osborne, era unul dintre cei mai culți din mulțimea celor culți ai personalului. Purta un costum sport la serviciu, dar acesta era cel mai bine croit și mai clasic dintre costumele de sport. Rareori ședea la imensul său birou, mai des pe unul din fotoliile joase de lângă masa de cafea cu tăblie de marmură.

Se tolănise acolo, decorativ, în dimineața de după recepționarea mesajelor la Bouldershaw Fell, vorbind cu generalul Charles C. Vandenberg din Armata Aeriană a Statelor Unite. Lumina cădea asupra-i, în linii drepte, prin stururile venețiene.

În timpul acela Anglia era într-un fel cartierul general înaintat al unei țări asediate: o regiune constând din Europa de Vest și America de Nord. Presiuni din Est și din Africa și Asia îngrămădiseră civilizația occidentală într-un colț al globului, cu un centru destul de sigur în America, la nord de Panama, și cu Europa de Vest ca avanpost primejdut. Nu că cineva s-ar fi aflat oficial în război cu altcineva; dar sancțiuni economice

⁶ *Whitehall* – clădirea servind drept sediu Guvernului britanic; în carte și cu sensul: Guvernul. (n.r.)

și amenințarea cu bombe și rachete copleșeau rămășițele lumii vechi cu o destul de acută stare de alarmă. Linia de legătură peste Atlantic era păstrată aproape în întregime de către americani, și garnizoane americane în Marea Britanie și Germania de Vest se mențineau cu aceeași energie disperată ca și legiunile romane în secolul al III-lea și al IV-lea.

Protocoalele insistau asupra faptului că Marea Britanie și vecinii săi erau și acum state suverane, dar în realitate inițiativa le scăpa din ce în ce mai mult din mâini. Deși generalul Vandenberg era denumit în chip modest reprezentantul Comitetului de Coordonare al Apărării, el era, de fapt, comandantul armatei aeriene al unei puteri ocupante prietenoase, dar dominatoare, pentru care această țară nu însemna decât un pătrat pe un imens joc de șah.

Fost aviator de bombardier, cu ceafă de taur și cap pătrat, el încă mai arăta energie și tânăr la o vârstă mijlocie, fără însă să aibă nimic brutal în maniere.

Vorbea despre Whelan. O notă despre el flutura în mâna lui Osborne.

— Nu pot să fac nimic acum.

— Există un fel de prioritate.

Osborne se ridică de pe scaun și-și chemă secretara la intercomul de pe birou.

— Comitetul de Coordonare al Apărării are un punct de fierbere foarte jos – observă Vandenberg.

— Puteți să le spuneți că vom avea noi grijă.

Osborne dădu nota secretarei, care intrase:

— Te rog, găsește pe cineva să se ocupe de asta.

Ea o luă și puse un teanc de hârtii pe biroul său. Era tânără și drăguță și purta o rochie mai curând de după-amiază: administrația făcuse oarecari progrese.

— Hârtiile dumneavoastră pentru Bouldershaw.

— Mulțumesc. Mașina mea e aici?

— Da, domnule Osborne.

El deschise dosarul și citi.

— Grupul ministerial va sosi la Bouldershaw la orele 15 și 15 minute și va fi primit de Profesorul Reinhart.

— Asta e mâine – observă Vandenberg.

— Te duci acolo?

— Mă duc cu o zi mai devreme, ca să-l întâlnesc pe Reinhart. Băgă dosarul în mapa lui. Pot să te duc până la Whitehall?

— Ai face o faptă creștinească.

Erau sătui unul de altul, dar politicoși, absolut de modă veche. Pe când se ridica, Vandenberg întrebă nonșalant:

— Aveți o dată fixă pentru începerea operațiilor?

— Nu încă.

— Treaba începe să devină serioasă.

— Stelele pot aștepta.

— Așteaptă și Comitetul de Coordonare al Apărării.

Osborne ridică din umeri, cu o nerăbdare sofisticată. Părea un grec discutând cu un roman.

— Reinhart va lucra în scopuri militare, *dacă și când* va putea. Așa a fost înțelegerea.

— Dacă intervine un caz urgent...

— A intervenit un caz urgent.

— Citiți gazetele?

— De câțeva vreme nu sunt în stare să trec de partea cu informații generale.

— Ar trebui să vezi paginile cu știri. Dacă va fi un caz grav, vom avea nevoie de toate urechile pe care le putem ciuli de partea asta a Oceanului Atlantic. Vandenberg dădu din cap către pictura reprezentând imaginea unui artist despre radiotelescop, atârnată pe un perete al biroului: Nu este tocmai o joacă de copii pentru noi.

— Nu este o joacă de copii nici pentru ei – spuse Osborne.

După ce plecară, Fleming chemă la telefon de la Boulder-shaw Fell, dar era prea târziu.

Judy sosi la radiotelescop chiar înaintea lui Osborne și Reinhart, și avu o discuție clară cu Harries, în hol.

— Ce-i cu Bridger?

Harries încercă să dea impresia că ar lustrui mânerul unei uși.

— Două sau trei vizite la un „bookmaker”⁷ clandestin în Bradford. Afară de asta, nimic.

— Ar trebui să-l ținem sub observație.

— Îl țin eu sub observație.

Când Osborne și Reinhart sosiră, o luară pe Judy cu ei în camera de control. Locul era liniștit și aproape gol; numai Harvey ședea trebăluind la birou, cu un morman de hârtii, chiștoace și cești goale în jurul său. Reinhart se rățoi la el:

— Ar trebui să păstrezi locul ăsta curat.

— Vor fi în stare să dirijeze focarul pentru ministru? întreabă Osborne.

— Sper că da. N-am încercat aparatul de urmărire.

Reinhart se învârti împrejur, foarte preocupat, pe când Harvey încerca să-i atragă atenția.

— Arăți de parcă nu te-ai fi culcat toată noaptea, Harvey.

— Chiar așa, domnule. Nici dr. Fleming și dr. Bridger!

— Vreo încurcătură?

— Nu tocami, domnule. Am urmărit.

— Din a cui dispoziție?

— A doctorului Fleming. Harvey vorbea fără nici o jenă despre asta: Îl potrivim din nou acum.

— De ce nu ni s-a spus? se întoarse Reinhart către Osborne și Judy.

— Ai știut ceva?

Judy dădu din cap, că nu.

— Se pare că Fleming își face un regulament propriu – observă Osborne.

— Unde e? întrebă Reinhart.

— Pe acolo. Harvey arată către camera aparatului: Cu dr. Bridger.

— Roagă-l să-mi acorde un minut.

Pe când Harvey vorbi într-un microfon de pe birou, Reinhart se plimbă în sus și în jos pe micile sale piciorușe.

— Ce urmăreați? întrebă el.

— O sursă din Andromeda.

⁷ Un „bookmaker” se ocupă de pariuri la cursele de cai. (n.r.)

— M 31?

— Nu M 31, domnule.

— Atunci ce?

— Alt semnal în apropiere. Un semnal întrerupt.

— L-ați mai auzit înainte?

— Nu, domnule.

Când intră, Fleming era obosit și neras, treaz, dar de-abia putându-și stăpâni agitația. Ținea într-o mână un mănunchi de hârtii de la un teleximprimator. De data aceasta, Reinhart nu se mai arată îngăduitor:

— Trebuie să înțeleg că ai preluat radiotelescopul!

Fleming se opri și clipi către el.

— Vă cer iertare, domnilor. Nu am avut timp să completez formularele potrivite în triplu exemplar – se întoarse el către Osborne: Am telefonat la biroul dumneavoastră, dar erați plecat.

— Ce ați făcut? întrebă Reinhart.

Fleming spuse, aruncând hârtiile pe birou, în fața lor.

— Și asta-i mesajul.

Reinhart îl privi cu curiozitate.

— Vrei să spui: semnalul.

— Am spus *mesajul*. Puncte și linii – nu-i așa, Harvey?

— Așa părea.

— A continuat toată noaptea – spuse Fleming. Este sub linia orizontului acuma, dar putem încerca iarăși diseară.

Judy privi la Osborne, dar nu primi nici un ajutor din partea lui.

— Cum rămâne cu inaugurarea? întrebă ea, timid.

— Ei, la dracu' cu inaugurarea! se întoarse Fleming către ea. *Asta-i ceva serios! Asta-i o voce de la o mie de milioane de mile depărtare!*

— O voce?

Propria ei voce suna slab și ireal.

— I-au trebuit două sute de ani-lumină ca să ajungă la noi. Ministrul poate să aștepte o zi, nu-i așa?

Reinhart părea că și-a recăpătat stăpânirea de sine. Privi către Fleming amuzat.

— Dacă nu e cumva un satelit...

— Nu e un satelit!

Reinhart trecu spre fundul sălii, către „nebunia lui Jacko”.

— Înainte de a fi prea enervat, John, hai să controlăm toată fierăria asta veche de pe orbită.

— Am controlat.

Reinhart se întoarse către Osborne:

— N-ați auzit despre vreun corp nou, care să se fi înălțat de curând?

— Nu.

— Uite – spuse Fleming – dacă ar fi un satelit, n-ar fi stat liniștit toată noaptea în mijlocul constelației Andromeda.

— Ești sigur că nu era Marea Nebuloasă?

— Pe asta am localizat-o separat, nu-i așa, Harvey?

Harvey dădu aprobator din cap, dar Reinhart încă nu părea convins.

— Poate să fie vreo interferență.

— Dar sunt în stare să recunosc un mesaj, când dau de unul! spuse Fleming. În afară de asta, mesajul are ceva nemai-întâlnit până acum. Grupurile de puncte și liniuțe conțin o cantitate fantastică de material foarte detaliat, transmis cu o mare rapiditate. Va trebui să punem în funcțiune o aparatură specială de recepție, ca să-l înregistrăm.

Stabili contactul la intercom și îl chemă pe Bridger să vină din cealaltă cameră, apoi luă hârtiile și le împinse în mâna lui Reinhart.

— Uită-te la ele!... Zece ani – sau mai mult, de când oamenii au așteptat asta. Zece secole, dacă-i pe-așa.

— E inteligibil? Întreabă Osborne, cu vocea sa absentă, funcționărească, pe un ton târăgănat.

— Da!

— Îl puteți descifra?

— Pentru Dumnezeu! Dumneavoastră credeți că spațiul cosmic e populat de „boyscouts”⁸, care semnalizează în codul Morse?

Bridger intră, palid și agitat, însă prezența lui păru să-l calmeze pe Fleming. El confirmă raportul lui Fleming.

— Ar putea fi de la un aparat de investigare depărtat, sugeră Osborne.

Fleming îl ignoră. Judy își adună tot curajul:

— Sau altă planetă?...

— Da!

— Marte sau altundeva?

Fleming ridică din umeri:

— Probabil o planetă învârtindu-se în jurul unei stele din Andromeda.

— Și trimițându-ne nouă semnale?

Reinhart îi înmână hârtiile lui Osborne:

— E evident o formă coerentă de puncte și linii.

— Atunci de ce nu a prins-o nimeni altul?

— Pentru că nimeni n-are o asemenea instalație. Dacă nu am fi realizat o construcție formidabilă de circuite, nu am fi prins-o nici acum.

Osborne se așează pe un colț al biroului de control, privind nedumerit la hârtii.

— Dacă vreo ființă conștientă încearcă să comunice... Nu, n-are nici un sens.

— E posibil. Reinhart privi în jos, spre degetele sale mici și delicate, de parcă ar fi preferat să nu vorbească despre așa ceva. Dacă sunt alte creaturi...

Fleming îl întrerupse:

— Nu creaturi – o altă gândire. Nu-i nevoie numaidecât să fie niște „omuleți verzi”. Nu e deloc nevoie să fie ceva organic; numai o inteligență.

Judy se cutremură, apoi își reveni.

— De ce tremur?

⁸ Boyscouts – cercetași, în limba engleză. (n.r.)

— Pentru același motiv pentru care tremur și eu – spuse Fleming.

Osborne ieși din amorțeala sa:

— Pentru același motiv pentru care fiecare se va cutremura dacă este cu adevărat o sursă astronomică.

Ei hotărâră până în cele din urmă să o prindă iarăși în noaptea aceea. Mesajul nu se opriese, se pierduse numai, în timp ce rotația Pământului îndepărtase radiotelescopul de zona de reflectare. Exista toate șansele că va continua. O dată ce acceptase această posibilitate, Reinhart devenise calm, și om de afaceri. El, Fleming și Bridger întinseră hârtiile și le examinară.

— Știți ce ar putea fi? zise Fleming. Aritmetică binară.

— Ce-i asta? întrebă Judy.

— Este o aritmetică exprimată în întregime de cifrele 0 și 1, în loc de suita de la 1 la 10, curent folosită și pe care o numim decimală. Liniuța ar putea însemna 0 – și punctul 1. Sistemul pe care îl întrebuițăm este arbitrar, dar sistemul binar este de bază; este bazat pe *pozitiv și negativ, da și nu, punct și linie*; e universal. Se întoarse către ea, cu ochii injectați, febrili de tensiune și agitație. „Filozofia este scrisă în limbaj matematic.” Îți amintești? O dată – *zbang!*... și pătrundem dincolo.

— Ar fi mai bine să amânăm inaugurarea – spuse Osborne. Sunt lucruri care nu trebuie să apară în „Curierul monden”.

— De ce nu?

Osborne părea mâhnit. Nimic în lumea asta nu mergea chiar așa de ușor; nimic nu putea fi spus sau făcut fără aprobare. În hârtiile sale, întâmplările de la Bouldershaw Fell erau o părticică dintr-un încâlcit complex de aranjamente – și în spatele acestora pândeau tot ceea ce reprezenta Vandenberg. Totul trebuia cântărit și chibzuit cu grijă.

— Ce pot să spun presei? îl întrebă Judy.

— Nimic.

— Nimic?

— Suntem o societate secretă sau ceva de acest fel? Fleming îi privi cu supărare, însă Osborne reuși să răspundă oficial și rezonabil în același timp.

— Nu poți răspândi asemenea informații nedigerate. Mai sunt alte persoane de consultat, și afară de asta s-ar produce panică: vase spațiale, farfurii zburătoare, monștri cu ochi de insectă. Orice idiot din țară va pretinde că-i vede. Sau poate urmărește cineva ceva. Nu trebuie să apară nimic în presă, miss Adamson.

Îl lăsară pe Fleming fierbând, merșeră la biroul Profesorului, ca să telefoneze la minister, și plecară.

La hotelul „*The Lion*” din Bouldershaw presa începuse deja să sosească în vederea ceremoniei de deschidere. Judy îi pilotă pe Reinhard și Osborne, prin ușa din spate, într-o cameră unde li se servi o masă cam târzie și izbutiră să evite falanga de corespondenți științifici care așteptau în hol. Între focuri, Osborne întreprinse câteva raiduri la cabina telefonică; se întorcea, arătând de fiecare dată mai obisit și mai deprimat.

— Ce-a spus ministrul?

— A spus: „Întreabă-l pe Vandenberg”.

Mâncară niște friptură încălzită, și el plecă iar.

— Ce-a spus Vandenberg?

— Ce-ți închipui că putea să spună? „Nu faceți nici o declarație”.

Judy urma să comunice presei, în dimineața următoare, că inaugurarea fusese amânată din cauza unei afecțiuni a construcției – și nimic mai mult. Orice altă declarație urma să fie făcută la Londra de către Birourile din Fleet Street. Reușiră să se strecoare afară, neobservați, prin ușa din dos.

O jumătate de oră mai târziu, mașina lui Fleming opri în față și el însuși, obosit și însetat, dispăru în holul hotelului.

Mesajul fu prins din nou în acea seară. Continuă toată noaptea și fu înregistrat consecutiv de Fleming și Bridger, în ture, nu numai punctele și liniile auzibile de astă dată, dar și semnalele de mare viteză. În dimineața următoare, Denis Birdger porni de unul singur spre Bouldershaw Fell și Harries îl urmări. După ce-și lăsă mașina în spațiul de parcare al primăriei, Bridger o luă, pe o stradă laterală cu caldarâm, spre partea de jos a orașului. Harries îl urmărea la o distanță mică. În

mantaua lui de ploaie, Harries părea mai degrabă francțiror irlandez decât cercetător de laborator: era foarte atent să nu fie văzut de Bridger. Harries însuși, în schimb, nu observă doi oameni stând pe trotuarul opus micii intrări cu firma JAS. OLDROYD, BOOKMANER⁹. Cum mai era ceva lume primprejur, doi oameni adânciți în discuție nu băteau la ochi.

Bridger intră pe poartă și pătrunse într-un pasaj strâmt și întunecos, cu linoleum pe scările care duceau, cu un etaj mai sus, la o ușă de sticlă mată, aproape de piciorul scării. Când închise ușa exterioară, zgomotul străzii dispăru dintr-o dată, lăsând pasajul mut ca o criptă. Ușa cu geamul mat purta aceași inscripție: *Jas. Oldroyd*. Spunea de asemenea: *Băteți și intrați*: ceea ce Bridger și făcu.

Jas, Oldroyd își lua micul dejun, cam târziu, la biroul său. Era în vârstă, avea mâneci suflecate și un tricou incolor iar când intră Bridger, își mânca ochiurile cu o bucată de pâine înfiptă în furculiță. Nu mai era nimeni în birou, totuși odăița părea plină, cu o groază de hârtii, telefoane, mașini de calcul, un telex și un teleimprimator. Mai multe calendare comerciale erau agățate pe pereți la diferite luni, dar exista un ceas foarte exact și vizibil. Domnul Oldroyd își ridică ochii de pe grămada de gunoaie vechi și echipament nou și-l privi un moment pe Bridger.

— A, dumneata ești.

Bridger dădu din cap către teleimprimator:

— O.K.?

Domnul Oldroyd își vâra în gură bucata de pâine cu ou, ca un fel de răspuns, și Bridger se puse pe lucru la telex.

— Cum merg afacerile? întrebă el, în timp ce pune contactul și forma un număr. Suna ca un salut obișnuit între vechi cunoscuți.

— Cum dă Dumnezeu – spuse Oldroyd. Căi n-au nici un simț al răspunderii; dacă nu derobează, se târăsc ca niște autobuze nenorocite.

⁹ Vezi [nota nr. 7.](#) (n.r).

Bridger bătu: Kaufmann telex 21303 Geneva. Apoi își dădu seama că în pasajul de afară a început o busculadă. Un singur cap se contură pe panoul de sticlă al ușii. Apoi se auzi un mormăit și un geamăt și capul fu tras înapoi de alte siluete mai puțin distincte. Bridger îl privi pe Oldroyd, care părea să nu observase nimic și tăia șoricul unei bucăți de costiță prăjită. Se întoarse la telex. Când termină de bătut, ieși cu precauție din pasaj. Nu mai era nimeni. Ușa de la intrare era deschisă, dar afară, în stradă, nu rămăsese nici un semn că s-ar fi petrecut ceva neobișnuit. Nu stătea nimeni peste drum, nimeni nu spiona de la colț. O mașină care pleca putea să aibă sau nu de aface cu cele întâmplare.

Dennis Bridger se îndreptă spre parcul de mașini. Picioarele-i tremurau.

Informații despre mesaj fură difuzate printr-una din agențiile telegrafice, la timp, pentru ca să apară în gazetele de seară. Până când generalul Vandenberg să-l cheme pe ministrul Științelor și să protesteze, o declarație guvernamentală fu difuzată prin televiziune. Ministrul era plecat. În biroul șefului său, Osborne, împreună cu Vandenberg, urmărea *speaker*-ul, care vorbea cu convingere pe ecranul din colțul camerei.

Guvernul de atunci era o coaliție de talente strălucite, dar lipsită de un scop precis, poreclită „Meritocrații” o strângere de rânduri în vreme de criză: femei și bărbați capabili, fără un alt țel comun decât acela de a supraviețui. Prim-ministrul era un conservator liberal, ministrul muncii un sindicalist renegat. Oamenii tineri, activi și ambițioși, ca bunăoară ministrul apărării, dețineau posturi-cheie, alte posturi fiind ocupate de persoane mai puțin capabile, dar care făceau o puternică impresie asupra publicului cu frazele lor meșteșugite, de exemplu ministrul științelor. Diferențele de partid nu fuseseră atât părăsite, cât pierdute: poate că venise sfârșitul sistemului guvernării de către partide în această țară. Nimănui nu-i păsa de nimic, toată națiunea părea să fie cufundată într-o apatie fără speranțe, în mijlocul unui Univers care scăpase de sub contro-

lul ei. Câteva rămășițe din mișcarea de stânga, îndreptate împotriva stării de lucruri existentă, erau răspunzătoare pentru cuvântul „Vichy”¹⁰, scris ocazional cu cretă pe zidul din Whitehall, dar asta era singurul semn vizibil de interes activ. Oamenii își vedeau în liniște de viața lor și o tăcere bizară se lăsa asupra treburilor publice. Cineva spusese că era atâta liniște, încât ai fi putut auzi o bombă căzând.

În acest vid explodă vestea mesajului spațial. Ziarele, desigur, îl înțeleseseră complet greșit: „OAMENI DIN SPAȚIU AMENINȚĂ: E OARE UN ATAC?” întrebau ele. Tânărul de pe micul ecran citi în mod conștiincios declarația guvernamentală:

Guvernul a dezmințit astă-seară în mod energic zvonurile despre o posibilă invazie din spațiu. Un purtător de cuvânt al Ministerului Științelor a declarat reporterilor: deși e adevărat că ceea ce pare a fi un mesaj a fost cules de către noul radiotelescop gigant de la Bouldershaw Fell, nu sunt motive să se creadă că el ar proveni de la o navă spațială sau de la o planetă apropiată. Dacă într-adevăr semnalul primit reprezintă un mesaj, sursa lui e foarte îndepărtată.

Nu existau explicații satisfăcătoare pentru divulgarea secretului. Reinhart nu știa nimic și omul Ministerului Apărării de acolo, Harries, lipsea în mod inexplicabil. Oricum, militarii căutau victime. Vandenberg aduse două dosare care le deschise pe masa ministrului:

— „Fleming, dr. John – de la 1960 încoace: anti-NATO, pro-african, participant la marșul de la Aldermaston, nesupunere civilă, dezarmament nuclear”. Numiți asta un om de încredere?

— E om de știință, nu candidat pentru un post în poliție.

— Asta presupune totuși o răspundere. Iată-l și pe celălalt: „Bridger – Partidul Comunist 1958-1963.” După aceea, întorcere la 180°; începe să lucreze pentru unul din cartelurile

¹⁰ Aluzie la [Guvernul de la Vichy](https://is.gd/J1dvc4) [https://is.gd/J1dvc4](n.red.)

internaționale, dar unul dintre cele mai murdare: INTEL. Oricum, v-ați putea lipsi de el.

— Fleming nu vrea să lucreze fără el.

— Asta arată cum stau lucrurile. Generalul adună dosarele: Aș spune că suntem vulnerabili în această zonă.

— Bine – spuse Osborne obosit și ridică telefonul ministrului. Ceru amabil, ca și cum ar fi comandat flori: Boulder-shaw Fell.

În camera de control mesajul putea fi din nou recepționat. Harvey era în nișa de înregistrare, ocupându-se de benzi, iar Fleming ședea singur la masa de control. Nu aveau personal: Whelan fusese mutat pe neașteptate și chiar Harries lipsea. Bridger se strecura prin colțuri cu un aer certăreț și nesigur agitându-se mult. În cele din urmă, își luă inima în dinți și se adresă celuiilalt:

— Ascultă, John, poate continua așa la infinit.

— Poate.

Sunetul din stele tot mai răsună în difuzor.

— Eu am s-o șterg. Fleming ridică ochii spre el: Proiectul e terminat. Nu mai am nimic de făcut aici.

— Ba ai de făcut totul aici!

— Prefer să plec.

— Ce-ar putea să fie?

Ascultară o clipă la difuzor. Bridger strâmbă din nas:

— Poate fi orice – aruncă el.

— Eu am o idee despre ce poate fi.

— Și anume?

— O suită de instrucțiuni.

— Foarte bine, descifrează-le tu.

— Le vom descifra împreună.

În acel moment, Judy îi întrerupse. De la ușă o luă de-a curmezișul spre ei, cu un aer încordat și furios, clămpănind cu tocurile ei înalte pe pardoseală, ca un soldat din gardă. De-abia se reținea să nu izbucnească înainte de a ajunge lângă ei.

— Care din voi a vorbit presei?

Fleming se uită la ea, mirat. Ea se întoarce către Brigder.
— Cineva a dat informația – toată informația – presei.
Fleming plescăi din limbă dezaprobator. Judy îi aruncă o privire mânioasă și se întoarce către Bridger.
— Nu a fost Profesorul Reinhart și n-am fost eu. N-a fost nici Harvey, nici ceilalți băieți – ei nu știau destul. Așa că trebuie să fie unul din voi.
— „Q.E.D.”¹¹ – spuse Fleming.
Ea îl ignoră:
— Cât v-au plătit, doctor Bridger?
— Eu...
Bridger se opri. Fleming se sculă și-și făcu loc între ei.
— E treaba dumitale? o întrebă el.
— Da, eu...
— Ce ești dumneata?
Își băgă obrazul chiar într-al ei și ea își dădu seama că iarăși mirosea a băutură.
— Eu... – se încurcă – sunt ofițerul de presă. Am toată răspunderea. Am primit cea mai grozavă săpunală din toate timpurile.
— Îmi pare foarte rău – spuse Bridger.
— Asta e tot ce puteți spune? ridică ea, cam nesigură, vocea.
— Fă-ți te rog dumitale însăși un servici – Fleming stătea cu picioarele crăcănate, legănându-se, și zâmbindu-i cu dispreț. Scoat-ți ghearele din prietenul meu Dennis.
— De ce?
— Pentru că eu le-am spus.
— Dumneata! Făcu un pas înapoi, de parcă ar fi fost pălmuită: Erai beat?
— Da – spuse Fleming și-i întoarce spatele. Merse până la ușa camerei de înregistrare și atunci întoarce capul: s-ar fi întâmplat la fel dacă nu eram. Când ieși pe ușă strigă la ea: Și nu m-au plătit!

¹¹ *Quod erat demonstrandum* – ceea ce trebuia demonstrat, dicton latin (n.r.)

Judy rămase pe loc o clipă fără să vadă ori să audă. Difuzorul șuiera și pâraia, becurile fluorescente luminau puținul mobilier de acolo. Dincolo de fereastră, arcul telescopului se înălța pe cerul întunecos. Venise aici abia cu trei seri în urmă, neinițiată, neimplicată... Își dădu seama că Bridger stătea lângă ea, oferindu-i o țigară.

— Vi s-a prăbușit un idol, miss Adamson?

Ca ofițer de presă, Judy trebuia să-i raporteze lui Osborne, iar Osborne raportă ministrului său. Nu se știa nimic despre Harries și dispariția lui nu fusese anunțată. Presa era convinsă că întreaga afacere era fie o greșeală, fie o farsă. După o serie de întâlniri penibile între miniștri, ministrul apărării fu în stare să asigure pe generalul Vandenberg și pe superiorii săi că întâmplarea nu se va mai repeta: își vor lua ei răspunderea totală. Îl căutau intens pe Harries; Fleming fu convocat la Londra.

Li se păru posibil la început ca Fleming să-l fi acoperit pe Bridger, dar în curând se dovedi că de fapt el povestise totul la beție, la hotelul „Lion”, reporterului unei agenții, un oarecare Jenkins. Deși Bridger își prezentase demisia, preavizul îl obliga să mai lucreze încă trei luni și fu lăsat cu întreg complexul de la Bouldershaw Fell pe cap. În lipsa lui Fleming, mesajul continua să sosească, și era imprimat într-un cod de zero și unu.

Singur Fleming nu părea contaminat de agitația din jurul său. Luă toate hârtiile imprimate cu el în tren la Londra și le studie ore întregi, făcând note și calcule pe scrisori și plicuri răzlețe, pe care le găsea prin buzunare. Părea să fie complet neatent la orice altceva. Se îmbracă și mănă distrat, bău ceva, ardea de emoție și preocupare intensă. O ignoră pe Judy și abia se uită la ziare.

Când ajunse la Ministerul Științelor, fu condus sus în cabinetul lui Osborne, care îl aștepta împreună cu Reinhart și cu un om de vârstă mijlocie, țeapăn, cu părul sur și ochi albaștri, nerăbdători. Osborne se ridică și îi întinse mâna.

— Doctor Fleming!

Era foarte oficial.

— Aha – spuse Fleming.

— Nu cunoașteți pe comandorul de aviație Walting, din serviciul de Siguranță al Ministerului Apărării.

Omul țeapăn se înclină și îl privi fără căldură. Fleming se întoarse întrebător spre Reinhart.

— Hallo, John – spuse Reinhart cu o voce înceată, reținută, și își privi încurcat degetele.

— Luați loc, doctor Fleming.

Osborne îi indică un scaun izolat, opus celorlalte, dar Fleming, înainte de a se așeza, privi de la unul la altul, ca și cum s-ar fi trezit într-un loc neobișnuit.

— Mă aflu în fața unui tribunal de anchetă?

Urmă o scurtă tăcere. Walting își aprinse o țigară.

— Ați fost informat că există o barieră de securitate în ceea ce privește munca dumneavoastră?

— Ce înseamnă asta?

— Că era secretă.

— Da.

— Atunci de ce...?

— Eu nu sunt de acord să se pună căluș oamenilor de știință.

— Ia-o încet, John – spuse Reinhart, împăciuitor.

Walting trecu la alt subiect:

— Ați văzut ziarele?

— Unele dintre ele.

— Jumătate din lume crede că omuleți verzi cu antene sunt gata să aterizeze în grădinile noastre.

Fleming surâse, simțind terenul mai ferm sub el:

— Credeți și dumneavoastră?

— Eu cunosc adevărul.

— Adevărul este ceea ce am relevat presei. Adevărul curat științific. Cum era să știu că el va fi denaturat?

— Nu-i treaba dumitale să te ocupi de asemenea lucruri, doctor Fleming. Osborne se instalase, cu un aer elegant și rezonabil, în spatele biroului său: De aceea și se spusese să nu te amesteci. Te-am prevenit eu însumi.

— Așa?

Fleming era deja plictisit.

— A trebuit să trimitem un raport complet Comitetului de Coordonare al Apărării – spuse Walting sever. Și Prim-Ministrul face o declarație Națiunilor Unite.

— Atunci e în ordine.

— Nu e genul de situație în care ne place să fim, dar ni s-a forțat mâna și trebuia să evităm panica.

— Natural.

— Mâna ne-a fost forțată de dumneata.

— Și dumneavoastră vă așteptați să mă târăsc, cerând iertare? Fleming începea să fie nu numai plictisit, ci și furios: Ceea ce fac eu cu descoperirile mele este treaba mea. Suntem într-o țară liberă, nu-i așa?

— Faci parte dintr-o echipă, John – spuse Reinhart fără a-l privi.

Osborne se aplecă amabil peste birolul său:

— Tot ce ne trebuie, doctor Fleming, este o declarație personală.

— La ce ar folosi?

— Orice ar putea reda publicului încrederea ne poate fi de folos.

— În special dacă-l poți discredita pe informator.

— Aceasta nu-i o treabă personală, John – spuse Reinhart.

— Nu? Atunci pentru ce sunt eu aici? Fleming îi privi supărat: Să spun că vorbeam aiurea, după ce am făcut o declarație – și dacă nu vreau?

Reihart își studie degetele:

— Mă tem că...

— Mă tem că n-am dat Profesorului Reinhart posibilitatea să aleagă – spuse Walting.

— Altfel vor să părăsești echipa – îi spuse Reinhart.

Fleming se ridică și se gândi un moment, iar ei se așteptau la o explozie.

— Bine, e simplu, nu-i așa? spuse el în cele din urmă, calm.

— Eu nu vreau să te pierd, John. Reinhart schiță un ușor gest de scuză cu mâinile sale mici.

— Nu, desigur că nu. Numai că mai este un clenci.

— Oh?

— Nu puteți continua fără mine.

Se așteptau la așa ceva:

— Mai sunt și alți oameni – afirmă Osborne.

— Dar ei nu știu ce e, nu-i așa?

— Și dumneata știi?

Fleming dădu din cap și zâmbi. Walting se ridică în scaun, mai țeapăn.

— Vrei să spui că l-ai descifrat?

— Vreau să spun că știu ce este.

— Și te aștepti ca noi să credem?

Osborne, evident, nu credea, nici Walting; dar Reinhart începea să fie nesigur:

— Ce este, John?

— Rămân mai departe să lucrez?

— Ce este?

Fleming rânji.

— Este o aparatură de automontare și nu e de origine umană. Vă voi dovedi.

Băgă mâna în servietă după hârtii.

III

Acceptare

Noul Institut de Electronică era așezat în cea ce fusese o dată un scuar în timpul Regenței, acum un spațiu pentru pietoni, împrejmuit de clădiri înalte din beton și sticlă, cu fațada de mozaic. Institutul poseda mai multe etaje cu echipament cibernetic, și – după intervenții intense – Reinhard fu în măsură să-i obțină lui Fleming o păsurie și să-l instaleze, pe el și restul echipei, acolo, având acces la echipament. Lui Bridger, al cărui contract se apropia de sfârșit, i se dădu o tânără asistentă, numită Christine Flemstad, și Judy – cu toată sila ei și a celorlalți – fu trimisă cu ei.

— Ce rost are un delegat al Ministerului Informațiilor – întrebă Fleming – dacă suntem atât de blestemat de ultra-secreți că ne trebuie o scară ca să ajungem să ne spălăm proprii noștri dinți?

— Se presupune că voi învăța, dacă mă lăsați, așa încât atunci când totul va fi gata...

— Ai să fii „*au fait*”¹²?

— Ai ceva împotriva?

Judy vorbi precaut, ca și cum ea, și nu Fleming, ar fi fost vinovată cu o clipă mai înainte. Se simțea legată de el într-un chip inexplicabil.

¹² În limba franceză în text; expresia are sensul: (a fi) „bine calificat” (într-o problemă). (n.r.)

— *Eu să-mi fac griji!* spuse Fleming. Cu cât sunt mai multe femei, cu atât mai bine.

Dar, cum declarase și la Bouldershaw, n-avea timp. Își petrecea toate zilele și cele mai multe nopți, transformând enorma masă de date de la radiotelescop în cifre comprehensibile. După angajamentul pe care și-l luase – sau pe care Reinhart și-l luase pentru dânsul – devenise mai sobru și și intensificase activitatea. Mâna pe Bridger și pe fată cu o hotărâre fermă și neîntreruptă și suporta cu răbdare supravegherea și disciplina. Nominal, Reinhart era responsabil și Fleming îi aducea ascultător toate rezultatele; dar oamenii Ministerului Apărării nu erau niciodată prea departe și el reuși chiar să fie politicos cu Walting, pe care îl numiseră „Aripi de argint”.

Ceilalți din echipă erau mai puțin fericiți. Exista o vădită animozitate între Bridger și Judy. Bridger, în orice caz, era nerăbdător să se vadă plecat, și fata, Christine, umbla pe față să-i ia locul. Era tânără și drăguță, avea ceva din fanatismul lui Fleming, și o privea deschis pe Judy ca pe o concurentă. Cu prima ocazie deschise lupta.

Scurt timp după ce se mutară de la Bouldershaw, Harries reapăruse. Walting comunică aceasta echipei, cu prilejul uneia dintre vizitele sale. Harries fusese pândit la *bookmaker*, legat și băgat într-o mașină, bătut rău și azvârlit într-o moară părăsită, unde se zbătuse între viață și moarte. Se târâse pe acolo cu un picior rupt, incapabil să iasă, trăind cu apa care picura de la un robinet, și cu un pic de ciocolată pe care o avea în buzunar, până când, după trei zile, fusese descoperit de cineva care vâna șobolani. El nu se mai întoarse la ei și Walting îi spuse detaliile numai lui Judy. Ea le păstră pentru sine, dar căută s-o tragă de limbă pe Christine despre tot ce era în legătură cu Bridger.

— De când îl cunoști?

Erau într-un birou mic din holul principal al calculatoarelor. Christine lucra la o masă improvizată, acoperită toată cu teancuri de cartoane perforate pentru mașina de calcul, iar Judy umbla de colo până colo, căutându-și un loc.

— Sunt una dintre cercetătoarele care au studiat cu el la Cambridge.

Cu toată ascendența ei baltică, despre care Judy știa, Christine vorbea cu accentul oricărei studente de la Universitatea engleză.

— Îl cunoști bine?

— Nu. Dacă dorești să știi ce referințe academice avea...

— Mă întrebam numai...

— Ce?

— Dacă s-a purtat vreodată bizar.

— N-am fost nevoită să port o centură de sârmă ghimpată.

— Nu asta voiam să spun.

— Ce voiai să spui?

— Nu ți-a cerut niciodată să faci ceva clandestin?

— De ce ar fi făcut așa ceva? Unii dintre noi avem de făcut o treabă serioasă.

Judy se duse în sala calculatoarelor și observă mainile care țacăneau și troncăneau încontinuu. Fiecare mașină își avea propriul responsabil: tineri și tinere cu un aspect neutru, în salopete identice. La mijloc era o masă lungă, unde rezultatele provenind de la mașini erau adunate în teancuri de cartoane perforate¹³, sau suluri de bandă, sau fâșii lungi de hârtie de la teleimprimatoare. Volumul de cifre manipulat era prodigios, și totul părea nelegat de trup și sânge – o întrunire de mașini vorbind propriul lor limbaj.

Judy învățase câte ceva din ce făcea echipa. Mesajul din Andromeda continuase multe săptămâni fără a se repeta și apoi revenise – și luase totul de la capăt. Acesta le permise să completeze golurile din prima transmisie; dat fiind că Pământul se rotea, ei nu erau în stare să-l recepționeze decât în ore-

¹³ La calculatoarele anilor '50-'60 se foloseau, pentru programare, cartelele perforate iar datele se stocau pe benzi magnetice sau benzi perforate asemănătoare cu cele de telex. (vezi imagine »» <https://is.gd/7EX2d8>) (n.red.)

le în care emisfera apuseană făcea față constelației A; 12 ore din 24 sursa sa cobora sub orizont. Când mesajul reîncepea, rotația Pământului era într-o altă fază, așa că o parte din pasajele pierdute puteau fi din nou recepționate; astfel, la sfârșitul celei de-a treia reluări, îl aveau în întregime. Personalul de la Bouldershaw Fell continuă să asculte, dar nu descoperi nicio deviere. Oricare ar fi fost sursa, ea avea un singur lucru de spus și continua să-l spună.

Nici unul din cei interesați nu se mai îndoia acum că era vorba de un mesaj. Chiar departamentul comandoului de aviație Walting se referea la el ca la „emisiunea A”, de parcă sursa și identitatea erau în afara oricărei îndoieli. Lucrul efectuat asupra lui fu catalogat de ei ca „Proiectul A”. Era un mesaj foarte lung, iar punctele și liniile, o dată rezolvate matematic, se adunau în grupuri de cifre, lungi de multe milioane. Fără mașinile de calcul ar fi fost necesară o viață întregă pentru a fi convertite în formule normale: chiar și așa era nevoie de luni întregi. Fiecare mașină trebuia instruită cum să opereze cu cantitatea de informație ce i se dădea și Judy învăță că aceasta se numea „programare”. Un „program” consta dintr-un grup de calcule introduse pe cartoane perforate, care puneau mașina să facă treaba cerută. Grupul de cifre ce trebuia analizat era apoi introdus, și mașina dădea răspunsul în câteva secunde. Această operație se cerea repetată pentru fiecare punct de vedere nou al fiecărui grup de cifre. Din fericire calculatoarele mai mici puteau fi întrebuințate pentru a prepara materialul mașinilor mai mari, și toate mașinile posedau, în afară de elementele pentru înregistrare, control, calcul și exprimare, o rezervă convenabilă de memorie, așa că răspunsurile noi se puteau baza pe experiența celor mai vechi.

Reinhart cel mai amabil, îngăduitor, înțelept, plin de tact – fu acela care-i explică cele mai multe detalii lui Judy. După incidentul de la Bouldershaw Fell, el începu să-i accepte prezența cu mai multă amicitie, și să-i arate că o simpatiza și că-i părea rău pentru ea. Deși adânc și periculos angrenat în diplomația interdepartamentală, pe baza căreia funcționau cercetările, calitățile lui personale de conducător erau eviden-

te în acea perioadă. Știa să-l mențină pe Fleming în ritmul muncii, să țină autoritățile la respect – și mai avea timp să asculte ideile și problemele fiecăruia; și în tot acest răstimp rămânea discret în culise, sărind dintr-o situație într-alta ca o pasăre liniștită, aleasă, foarte inteligentă.

O lua pe Judy de braț, uneori vorbea cu ea, foarte simplu, despre ceea ce făceau, ca și cum tot timpul și toate cunoștințele din lume ar fi ale ei. Când ajungeau cu interpretarea calculelor într-un anumit punct unde trebuia să-i dea mână liberă lui Fleming, atunci Fleming continua singur. Mașinile de calcul, își dădu seama Judy, erau prima și marea dragoste a lui Fleming, și comunica cu ele printr-un fel de magie intuitivă.

Nu era nimic neobișnuit; avea pur și simplu o supraomenească înțelegere curentă a limbajului lor. Înota în matematica binară ca peștele în apă și făcea prescurtări: pentru a le controla, Bridger și Christine aveau nevoie de multe ore de calcul solid. Dar niciodată nu-i găseau o greșală.

Într-o zi tocmai înainte de plecarea lui Bridger, Reihart îi chemă, pe el și pe Fleming, la o ședință restrânsă, mai lungă decât de obicei, și la sfârșitul ei se duse drept la minister. A doua zi dimineață, Profesorul și Fleming se întoarseră împreună cu Whitehall.

— Ne-am întrunit cu toții?

Vocea cabalină a lui Osborne necheză prin sala de conferință. Vreo douăzeci de persoane stăteau în jurul mesei lungi, vorbind în grupuri. Sugative, carnete de note și creioane fuseseră așezate pentru ei pe mahonul lustruit și, din loc în loc în mijlocul mesei, pe tăvi de argint, se aflau căni de apă și pahare. La capăt era o mapă mare cu colțuri de piele, gravată, pentru Șeful cel Mare. Vandenberg și Walting erau într-un grup, Fleming și Reinhart într-altul, și un cerc respectuos de funcționari în haine cenușiu-închis stăteau în jurul unei teribile matroane într-o rochie înflorată. Osborne îi examinează ca un expert, apoi făcu semn celui mai tânăr din cei îmbrăcați în cenușiu-închis, care stătea pe lângă ușă. Tânărul dispăru în coridor și Osborne își luă locul în capul mesei.

— Aheem! necheză el. Ceialți trecură la locurile lor; Vandenberg, la invitația lui Osborne – la dreapta scaunului prezidențial. Flaming, întovărășit de Reinhart, se așeză cu încăpățănare în capătul cel mai îndepărtat. Fu un moment de tăcere, și apoi se deschise ușa și James Robert Ratcliff, ministrul științelor, intră. Făcu un semn amabil cu mâna către cei doi mai tineri care apucaseră să se ridice („Stai jos, dragă băiete, stai jos!”) și-și luă locul în fața mapei de piele gravată. Avea un cap mărunț, distins, excesiv de bine îngrijit, fața și mâinile sănătoase, albe și trandafirii. Degetele erau foarte tari, pătrate și ferme: ți-l puteai închipui apucând lucrurile cu toată mâna. El zâmbi prietenos adunării.

— Bună dimineața, doamnă și domnilor. Sper că n-am întârziat.

Cei mai nervoși dădură din cap și spuseră:

— Nu.

Ratcliff se întoarse cu un aer ușor seniorial către Vandenberg:

— Cum te simți, generale?

— Bătrân și bolnav – spuse Vandenberg, care nu era nici una, nici alta.

Osborne tuși:

— Să vi-i prezint pe cei adunați?

— Vă mulțumesc, văd câteva chipuri noi.

Osborne cunoștea toate numele și ministrul acorda câte o înclinare grațioasă a capului sau un semn cu mâna fiecăruia. Primadona înflorată se dovedi a fi doamna Tate-Allen de la Tezaur, care reprezenta comitetul de finanțare. Când ajunseră la Fleming reacția ministerială se schimbă.

— Ah – Fleming! Fără alte indiscreții, sper.

Fleming se răsti peste masă la el:

— Mi s-a închis gura, dacă asta-i ce vreți să spuneți.

— Asta-i.

Ratcliff zâmbi fermecător și trecu mai departe, la Walting.

— Vom încerca să nu ne răpim prea mult timpul unul altuia, nu-i așa?

Își ridică frumosul său cap roman și privi în josul mesei, la Reinhart:

— Aveți vești noi, Profesore?

Reinhart tuși timid în mica sa palmă albă.

— Doctor Fleming, aici prezent, a făcut o analiză.

— Scuzați-mă – surâse doamna Tate-Allen – dar nu cred că domnul Newby, aici de față, este complet informat.

Domnul Newby era un bărbat mărunț și slab, care părea obișnuit cu umilințele.

— Ei bine – spuse Ratcliff – poate că veți completa informațiile.

Osborne le completă.

— Și acum?

Douăzeci de perechi de ochi, inclusiv ai ministrului, se întoarseră către Fleming.

— Știm ce este – spuse Fleming.

— Bravo! spuse doamna Tate-Allen.

— Ce este?

Fleming privi direct la ministru.

— Este programul unui computer.

— Programul unui computer? Sunteți absolut sigur?

Fleming aprobă doar din cap. Toți ceilalți vorbiră

— Vă rog – spuse Osborne, bătând cu pumnul în masă.

Gălăgia se potoli. Doamna Tate-Allen ridică o mână înmănușată în albastru:

— Mă tem, domnule ministru, că unii dintre noi nu știu ce este programul unui computer.

Fleming explică, în timp ce Reinhart și Osborne se așeză comod și respirară ușurați. Băiatul se purta bine.

— L-ați încercat într-un computer? întrebă doamna Tate-Allen.

— Am întrebuițat computere ca să-l descifrăm. N-avem nimic care să-l poată prelua în întregime – bătut cu mâna pe hârtiile din fața lui. Ar trebui pur și simplu ceva imens.

— Dacă ai avea acces la un computer mai mare? sugerează Osborne.

— Nu e vorba numai de dimensiune. De fapt, e mai mult decât un program.

— Ce e atunci? întrebă Vandenberg, așezându-se mai confortabil în scaun. Se pregătea pentru o poveste lungă.

— E compus din trei părți. Fleming își aranja hârtiile, ca și cum asta ar fi clarificat lucrurile. Prima parte e un proiect, sau mai degrabă forma matematică susceptibilă să fie interpretată ca un proiect. Partea a doua e un program propriu-zis, codul de ordine¹⁴, cum îi zicem noi. A treia parte și ultima cuprinde date – informații trimise pentru ca mașina să lucreze asupra lor.

— Aș fi încântat dacă mi-ați permite... Vandenberg întinse o mână și hârtiile îi fură trecute lui. Nu spun că ați fi greșit. Aș dori doar ca oamenii noștri de la „semnale” să vă controleze metodologia.

— Chiar vă rog – spuse Fleming. Se lăsă o tăcere respectuoasă, pe când hârtiile fură trecute împrejurul mesei, dar doamna Tate-Allen crezu, evident, că n-ar strica un comentariu.

— Trebuie să spun că este foarte interesant.

— Interesant! Fleming părea gata să explodeze. Reinhart îl atinse cu o mână menită să-l înfrâneze. E lucrul cel mai important care s-a produs vreodată de la evoluția creierului!

— E în regulă, John – spuse Reinhart. Ministrul trecu peste izbucnirea sa.

— Ce vrei să faci mai departe?

— Să construiesc un computer care să mânuiască totul.

— Presupui în mod serios – ministrul vorbea rar, alegându-și cuvintele cu grijă, de parc-ar fi fost bomboane dintr-o cutie asortată – că alte ființe, din cine știe ce parte îndepărtată a galaxiei, care n-au avut niciodată vreun contact cu noi până azi, ne trimit acum tocmai schema și programul unei anume mașini electronice?

— Da – spuse Fleming.

¹⁴ Codul de ordine (order code) este partea dintr-un set de descrieri de operațiuni care specifică operația care trebuie efectuată; setul de operații pe un computer. (n.red.)

Ministrul vorbi mai departe:

— O mașină pe care se întâmplă s-o avem pe acest Pământ?

— N-avem una.

— Posedăm *tipul*, dacă nu modelul. E oare posibil?

— E ceea ce s-a întâmplat.

Fleming făcea o impresie îndoielnică asupra adunării. Mai văzuseră adesea așa ceva; tineri oameni de știință pasionați, încăpățânați și supărăcioși, nesuportând procedura comitetelor, care totuși trebuiau tratați cu mare răbdare, fiindcă se întâmpla să existe ceva de mare valoare în ei; aceste personalități oficiale lesne de caricaturizat nu erau niște proști; erau obișnuiți să judece oameni și situații. Avea să depindă mult de ce gândeau Vandenberg și Osborne și Reinhart. Ratcliff îl consultă pe Profesor.

— Matematica e universală – spuse Reinhart. Calculul electronic ar putea foarte bine să fie și el.

— Ar putea fi unica formă de calcul, în ultimă analiză – adăugă Fleming.

Vandenberg ridică ochii de pe hârtii.

— Mă întreb...

— O clipă... – întrerupse Fleming, mesajul se repetă tot timpul. Dacă aveți o idee mai bună, lucrați pe ea.

Reinhart privi nedeslușit către Osborne, care urmărea jocul, exact ca unul care ar marca scorul la un meci de *cricket*.

— Nu puteți întrebuița o mașină existentă? întrebă Osborne.

— V-am spus...

— Pare o întrebare destul de rezonabilă – observă blând ministrul.

Fleming se întoarse spre el pătimaș:

— Programul acesta e pur și simplu enorm. Nu cred că vă dați seama.

— Explică, te rog, John – spuse Reinhart.

Fleming respiră adânc și continuă mai calm:

— Dacă vrei ca o mașină de calcul să-ți joace corect un joc de dame, ea trebuie să fie în stare să accepte un program cam de cinci mii de grupuri de ordine. Dacă vrei să joace șah – și se poate, eu am jucat șah cu computere – trebuie s-o alimentezi cu aproximativ cincisprezece mii de ordine. Ca să mânuiești acest material – făcu semn cu mâna spre hârtiile din fața lui Vandenberg – îți trebuie un computer care poate primi o mie de milioane sau, mai precis, zeci de mii de milioane de numere, înainte de a putea măcar porni startul asupra datelor.

În fine avea întreaga asistență alături de el; asta părea un creier care merita respectat.

— E desigur o treabă să întrunești atâtea unități – spuse Osborne.

Fleming dădu din cap negativ:

— Nu e numai dimensiunea; e nevoie de o nouă concepție. Își scormonea mintea după un exemplu sugestiv și ei așteptară cu atenție, până când găsi unul: Cele mai noi computere ale noastre lucrează încă în microsecunde. Asta ar fi un computer care ar trebui să lucreze în *mili*-microsecunde: altfel vom fi cu toții oameni bătrâni, până când o mașină obișnuită ar apuca să prelucreze totalul din vasta cantitate de date. Și ar avea nevoie, acest nou computer, de o memorie, probabil o memorie de joasă temperatură – măcar de capacitatea creierului omenesc, dar controlată mult mai eficient.

— E ceva dovedit? întrebă Ratcliff.

— Cum vă închipuiți? Trebuie mai întâi să avem mijloacele, ca să putem dovedi. Oricare ar fi rațiunea care a trimis acest mesaj, ea ne este cu mult superioară. Nu știm de ce l-a trimis sau *cui*. Dar e ceva ce noi n-am putea realiza. Suntem de-abia în stadiul de *homo sapiens*, croindu-ne cu greu un drum. Dacă vrem să interpretăm... – făcu o pauză. Dacă...

— Asta-i teorie, nu-i așa?

— E analiză.

Ministrul făcu încă o dată apel la Reinhart:

— Crezi că s-ar putea dovedi?

— Eu pot dovedi – zise Fleming.

— Îl întrebam pe Profesor.

— O pot dovedi, creînd un computer care va izbui el s-o facă – spuse Fleming, netulburat: Asta-i ceea ce intenționăm.

— Este ceva realizabil?

— Asta-i ceea ce ne cere mesajul.

Ministrul începu să-și piardă răbdarea. Bătea cu degetele-i pătrate în masă.

— Profesore?

Reinhart examinează în gând nu atât ce credea el, ci ceea ce avea să spună:

— ...Ar lua mult timp.

— Dar e ceea ce se cere?

— Posibil.

— Voi avea nevoie de cel mai bun computer existent, cu care să lucrez – spuse Fleming, ca și cum totul ar fi fost aprobat: Și de întreaga noastră echipă actuală.

Osborne părea îngrijorat; rezultatul era încă foarte îndoielenic pentru oricine era în temă și ministrul dădea semne că ar fi ofensat.

— Putem face disponibile computerele Universităților – spuse el, pe un ton care sugera că ar fi o chestie administrativă. Răbdarea lui Fleming se curmă brusc.

— Universitate, ce să zic! Halal! Credeți că Universitățile au cea mai bună aparatură pentru aceste zile și vremuri? Arată peste masă către Vandenberg. Întrebați-l pe prietenul dumneavoastră militar unde se află singurul computer onorabil care există în această țară.

O mică pauză glacială: adunarea privi la generalul american:

— Voi avea nevoie de o notă asupra acestei chestiuni.

— Nu veți avea nevoie, pentru că vă spun eu. Este la Centrul de Cercetări pentru Rachete de la Thorness.

Vandenberg nu răspunse. Tânărul acesta constituia o problemă pentru ministru. Adunarea aștepta, pe când Ratcliff bătea toba pe pielea gravată, și Osborne calcula scorul, fără prea multe speranțe. Șeful său era fără îndoială impresionat, dar nu convins: Fleming, ca cei mai mulți oameni sinceri, era un prost avocat; avusese ocazia favorabilă și, mai mult sau

mai puțin, o ratase. Dacă ministrul nu făcea nimic, toată afacerea avea să rămână o piesă de teorie universitară. Dacă intra în acțiune, va trebui să-l convingă nu numai pe ministrul apărării, dar și Comitetul inter-aliat al lui Vandenberg că efortul merită sacrificiul.

Ratcliff își luă timp îndeajuns. Îi plăcea să fie așteptat de oameni.

— Am putea face o cerere – spuse el în cele din urmă. Ar fi o problemă de interes guvernamental.

Echipa nu mai avu nimic de făcut câtăva vreme după întrunire. Reinhart și Osborne negociau în continuare, pas cu pas, prudent. Fleming însă nu putea merge mai departe. Bridger lichida ce îi mai rămăsese, Christine ședea cuminte în birou, controlând și recontrolând tot drumul pe care-l parcurseră deja; dar Fleming întoarse spatele întregii afaceri, și o luă pe Judy cu el.

— N-are nici un rost să ne învârtim pe aici până ce nu se hotărăsc – și o târa cu el, ca să-l ajute să se înveselească. Nu că i-ar fi făcut curte. Pur și simplu se bucura s-o aibă alături și era afectuos, un camarad surprinzător de agreabil. Resortul principal al nemulțumirii sale era, după cum descoperi ea, lipsa de respect față de cei cu maniere pompoase și absurde. Dacă îl stânjeneau din treburi, era acru și uneori violent cu ei, socotindu-i buni să servească drept țintă umorului său incisiv și amar.

— Britania se scufundă încet în apus – remarcă el, când ea îl întrebă o dată despre starea generală a lucrurilor, și trecu peste asta cu un rânjel. Când ea încercă să-și ceară scuze pentru izbucnirea de la Bouldershaw Fell, el o plesni doar peste spate.

— Iartă și uită, ăsta sunt eu – zise el și-i dădu să bea.

Ea răbdă multe pentru a-i face plăcere; el iubea muzica modernă, pe care ea n-o înțelegea, conducea mașina cu mare viteză, ceea ce o speria; și îi plăcea să vadă „western”-uri – și asta o speria și mai mult. Era foarte obosit și neliniștit. Alergau de la cinematograful la concert, de la concert la plimbări lungi cu mașina, de la o plimbare lungă la o beție lungă și

în cele din urmă el era epuizat. Cel puțin părea fericit, dar ea nu era. Se simțea într-o situație falsă.

Se duceau doar ocazional la micul birou de la Institut, și când erau acolo, Fleming flirta cu Christine și Judy nici măcar n-avea motive să se supere, el nici n-o lua cu adevărat în seamă pe Christine, cu toate că era surprinzător de frumoasă. După cum mărturisise Christine lui Bridger, ea „se îndrăgostise de creierul lui”, dar nu părea că-i plăcea în mod deosebit să fie mângâiată și ciupită. Își continua munca în mod serios. Totuși se interesară cu privire la Thorness.

— Ai fost vreodată acolo, doctor Fleming?

— O dată!

— Cu ce seamănă?

— Distant și frumos ca dumneata. De asemenea, cu putere mare, fără suflet, fără scop – nu ca dumneata.

Se presupunea că, dacă Fleming era autorizat să meargă acolo, îl va însoți și ea. Walting îi controlase antecedentele și le găsisse impecabile. Tatăl și mama Flemstad fugiseră din Lituania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și Christine se născuse și crescuse în Anglia. Părinții ei fuseseră naturalizați cetățeni englezi înainte de a muri, iar pe ea o supuseră tuturor controalelor posibile.

Activitățile lui Dennis Bridger păreau cu mult mai interesante. Pe măsură ce se apropia data plecării sale, primea un număr sporit de telefoane neexplicate de la mare distanță, care păreau că-l neliniștesc foarte mult, deși niciodată nu vorbea despre ele. Într-o dimineață, singur în birou cu Judy, avea aerul mai tulburat ca de obicei. Când sună telefonul, el aproape că i-l smulse din mână. Era evident o somație; schiță o scuză oarecare și părăsi biroul. Judy îl observă pe fereastră cum traversează curtea către stradă, unde îl aștepta un automobil foarte impunător.

Când se apropie, portiera se deschise și ieși un șofer imens, purtând un fel de uniformă ca pentru un „*coupé de*

ville”¹⁵ de prin 1920 – o tunică deschisă, de culoarea muștarului, încheiată în nasturi până sus, pantaloni de călărie și jambiere lustruite de piele.

— Doctor Bridger?

Purta ochelari închiși și vorbea cu un accent străin, moale și imprecis. Mașina era strălucitoare și monstruos de frumoasă, ca un avion nou fără aripi. Două antene de radio răsăreau din aripile de la spate, cam la înălțimea unui om – chiar a *acestui* om. Întreg ansamblul era absurd de supradimensionat.

Șoferul ținea ușa deschisă spre spatele mașinii, pe când Bridger intră. Era aici o banchetă foarte largă, o podea cu un covor moale, ferestre albastrii – și la extrema cea mai îndepărtată a banchetei, un bărbat scurt și îndesat, cu capul complet chel.

Bărbatul scurt întinse o mână, cu un inel pe ea.

— Sunt Kaufmann.

Șoferul se întoarse la locul său din fața despărțiturii se sticlă și porni.

— N-aveți nimic împotriva dacă facem un tur cu mașina?

Nu puteai să te înșeli asupra accentului lui Kaufmann: era neamț, prosper și dur.

— Iese prea mult tam-tam, dacă ești văzut prin localuri.

Se auzi un ușor bâzâit la urechea lui. Ridică un receptor de fildes, așezat pe o furcă în fața lui. Bridger putea să-l vadă pe șofer, vorbind într-un microfon la volan.

— Ja?¹⁶ Kaufmann ascultă un moment, apoi se întoarse și privi prin geamul din spate. *Ja*. Egon, îmi dau seama. Atunci mergi în cerc, da? *Und*¹⁷ Stuttgart – legătura cu Stuttgart.

Reașeză telefonul și se întoarse către Bridger.

— Șoferul meu spune că suntem urmăriți de un taxi. Bridger privi nervos împrejur.

Kaufmann râse, sau cel puțin își arătă dinții:

¹⁵ În franceză în text: mașină elegantă, condusă de un șofer separat de pasageri printr-un perete de sticlă. (n.t.)

¹⁶ În germană în text: *da* (n.r.)

¹⁷ În germană în text: *și*. (n.r.)

— Nu trebuie făcut griji. Totdeauna sunt taxiuri în Londra. El va vedea că nu mergem nicăieri. Ce-i important este eu am legătura mea cu Stuttgart.

Deschise o cutie de argint, cu țigări de foi în miniatură.

— Fumezi?

— Nu, mulțumesc.

— Mi-ai trimis un mesaj telex la Geneva. Kaufmann se servi cu un *cigarillo*. Acum câteva luni.

— Da.

— De atunci nu auzim de la dumneata.

— Mi-am schimbat părerea. Bridger se agita neliniștit.

— Și acum vine timpul să ți-o schimbi înapoi. Am foarte nelămuriți, știi, aceste ultime câteva luni. Era grav, dar amabil și destins. Bridger privi din nou, vinovat, pe geamul din spate.

— Nu-ți face griji, îți spun. Luăm noi seama. Apropie un aprinzător de argint cu pietre prețioase de vârful *cigarillo*-ului și inhală: A fost într-adevăr un mesaj.

— Da.

— De la o planetă?

— O planetă foarte îndepărtată.

— Undeva în Andromeda?

— Așa-i.

— Bine, asta-i la o distanță confortabilă.

— Ce-i asta...? Bridger strâmbă din nas, când simți fumul de țigară.

— Despre ce-i vorba? La asta ajung. În America – eram în America atunci – a fost mare emoție. Toată lumea era tare alarmată. Și în Europa, oriunde. Atunci guvernul dumneavoastră spune: „Nimic. Nu-i nimic. Vă spunem noi mai târziu”, și așa mai departe. Și lumea uită; trec lunile și oamenii uită cu încetul. Sunt alte lucruri de care te îngrijorezi. Dar e ceva acolo?

— Oficial – nu.

— Nu, oficial nu-i nimica. Noi am încercat, dar peste tot e un zid surd. Buzele tuturor sunt pecetluite.

— Inclusiv ale mele.

Erau acum cam la jumătate de drum a unui traseu înconjurând *Regent's Park*. Bridger își privi ceasul.

— Trebuie să mă întorc azi după-amiază.

— Lucrați pentru Guvernul britanic? Kaufmann părea că poartă o conversație politicoasă.

— Fac parte din echipa lor – spuse Bridger.

— Lucrând la mesaj?

— De ce vă interesează?

— Orice lucru important ne interesează. Și acesta ar putea fi de mare importanță.

— Ar putea să fie. Ar putea să nu fie.

— Dar continuați lucrul? Te rog, nu-ți lua un aer atât de conspirativ. Nu încerc să te descos.

— Eu nu doresc să mai continui.

— De ce?

— Nu vreau să rămân pe veci în serviciul guvernamental.

Merseră cu mașina în jurul Grădinii Zoologice și coborâră spre *Portland Place*. Kaufmann pufăia satisfăcut din țigara de foi, iar Bridger aștepta. Pe când întoarseră înspre vest în *Marylebone*, Kaufmann spuse:

— Ați prefera ceva mai rentabil? Cu noi?

— Așa mă gândeam -- zise Bridger, clipind înspre propriile picioare.

— De când cu micul dumneavoastră scandal de la *Bouldershaw Fell*?

— Știați despre asta? Bridger îl privi pătrunzător: La *Oldroyd*?

— Desigur că știam.

Era foarte amabil, aproape dulce. Bridger își studie din nou ghetetele:

— Nu voiam nicio încurcătură.

— N-ar trebui să te lași impresionat atât de ușor – spuse Kaufmann – totodată nu trebuie ca din cauza dumitale lumea să ne descopere pe noi. Am putea avea alte treburi.

Întoarseră din nou către nord, în susul lui *Baker Street*.

— Eu cred că ar trebui să rămâie unde ești – spuse el – doar să ții contactul cu mine.

— Cât?

Kaufmann căscă ochii mari:

— Vă rog?

— Dacă vreți să vă mai dau informații...

— Într-adevăr, doctor Bridgr – râse Kaufmann. Sunteți lipsit de orice finețe.

Intercomul bâzâi. Kaufmann ridică receptorul.

— Kaufmann. *Ja, ja... Ist das Felix?*¹⁸

Mai făcură două tururi în jurul parcului și apoi îl lăsară pe Bridger la vreo câteva sute de metri de Institut. Judy îi observă întoarcerea, dar el nu-i spuse nimic. În orice caz n-avea nici un fel de încredere în ea.

O jumătate de oră mai târziu, taxiul care urmărise mașina lui Kaufmann se opri în fața unei cabine telefonice și Harries coborî. Piciorul îi era încă bandajat și el se mișca greu, dar se considera capabil să lucreze. Plăti șoferului și șchiopătă până la cabina telefonică. Pe când mașina lui demară, o altă mașină trase în locul ei și-l așteptă.

La telefon îi răspunse asistentul lui Wakting, un locotenent plictisit de la un regiment de cavalerie de gardă, Ministerul Apărării fiind pe timpul acela, cum se spunea, „integrat”.

— Înțeleg despre ce-i vorba. Ar fi mai bine să treci pe aici și să raportezi.

Pe când punea receptorul la loc, Walting sosi în birou, grăbit și preocupat, după o altă întâlnire cu Osborne.

— Trăncăneală, trăncăneală, trăncăneală. Asta-i tot ce fac. Își trânti servieta pe un scaun. Ceva nou?

— Harries a comunicat.

— Și?

Walting se instalează la biroul său, o masă severă de metal într-o cameră severă de ciment, cu instrucțiuni contra incendiului pe ușă. Locotenentul ridică o sprânceană, ca un cavalerist exersat.

¹⁸ În lima germană în text: *Da, da... E Felix?* (n.r.)

— Spune că Bridger a fost văzut cu o „Persoană cunoscută”.

— Cine? Poți să renunți la jargonul ăsta.

— Kaufmann, domnule.

— Kaufmann?

— INTEL. Oamenii cartelului internațional.

Walting privi în golul din fața lui. Existau și alte carteli mari cosmopolite, în ciuda tuturor legilor anti-trust și a administrației Pieții Comune. Nu propriu-zis ilegale, dar extrem de puternice, și în unele cazuri controlau aproape comerțul european. Într-o vreme când Apusul era expus unui boicot din partea uneia sau tuturor țărilor de care depindea în ceea ce privește materiile prime, era de speriat cum de existau atâtea posibilități pentru agențiile comerciale fără scrupule – iar Intel era îndeobște cunoscut și urât, tocmai pentru lipsa sa de scrupule. Orice încăpea în mâinile lui era susceptibil să fie vândut cu profit în altă capitală, altă dată, când piața va fi mai bună.

— Altceva?

— Nu. Au făcut două-trei ture în „gin-palace”¹⁹-ul mobil al lui Kaufmann și apoi au aterizat înapoi la bază.

Walting își mângâie barba, potrivit laolaltă, precis și metodic, diferite fragmente de gânduri.

— Crezi că la Bouldershaw cu asta se ocupa?

— Așa crede Harries.

— Motivul pentru care Harries a fost umflat și bătut și azvârlit?

— În parte.

— Bine, dar astea ar fi ultimele ființe pe care le-am dori amestecate aici.

O dată cineva intrat pe mâinile Intelului, era extrem de greu de urmărit. Aveau o organizație perfect legală la Londra, birouri înregistrate în Elveția și sucursale pe cel puțin trei continente. Informații alunecau pe firele lor particulare ca argințul viu – și nu se prea putea face mare lucru. Nu existau ordi-

¹⁹ Palatul-bar. (n.r.)

ne de percheziție pentru asemenea operații. În timp ce percheziționezi un birou în Picadilly, ceea ce ai pierdut se schimbă pe mangan sau bauxită, în dosul unei frontiere foarte ostile. Nu respecta nimic, nimic nu era în siguranță.

— Presupun că Bridger continuă să le furnizeze material – spuse el.

— Se presupune că se retrage – îi aminti asistentul său.

— Mă îndoiesc că o va face acum. L-o fi mituit. Suspină. În orice caz obține tot ce vrea de la Fleming. Sunt legați ca o peltea!

— Îl crezi pe Fleming amestecat în afacerea asta?

— Ah! Walting își împinse scaunul și abandonează problema. E doar un naiv inocent. El ar spune totul oricui ca să arate cât de independent e. Uite ce s-a întâmplat data trecută. Acum îi vom avea în mijlocul nostru.

— Cum asta?

— „Cum asta”? Ar trebui să scrii un manual de conversație. Se mută în incinta Ministerului Apărării, iată „cum asta”. Toată garnitura lui Fleming, ca să-și construiască o supermașină de calcul la stațiunea de Cercetări de Rachete de la Thorness.

— Oh?

— Țasta-i secret confidențial absolut.

— Da, domnule. Asistentul părea indiferent, discret. S-a aprobat?

— Va fi. Pot mirosi o prostie, când bate vântul înspre mine. Vandenberg e furios. Așa sunt toți Aliații, n-am de ce să mă mir. Dar Reinhart e sută la sută pentru, și Osborne la fel, și tot așa ministrul. Va fi și Guvernul, probabil.

— Atunci nu putem să-i ținem la distanță?

— Trebuie să-i punem sub observație. În orice caz, să-l păstrăm pe Harris pentru asta.

— Au personalul lor propriu de siguranță la Thorness. Armata – adăugă asistentul cu mândrie.

Comandorul strâmbă din nas:

— Harries poate lucra cu ei.

— Harries vrea să iasă din treaba asta.

- De ce?
- Spune că-i sigur că l-au reperat.
- Cum? Iartă-mă. Walting îi adresă un surâs. Cum asta?
- Păi, l-au omorât din bătaie la Bouldershaw. Probabil crezând că el urmărește ceva mai important.
- Probabil c-o și face. Unde-i acum?
- Îi filează. Vine mai târziu să raporteze.

Dar Harries nu raportă nici mai târziu, nici altă dată. Judy și Fleming găsiră în dimineața următoare cadavrul său, sub prelata mașinii lui Fleming.

Judy vomită, apoi se duseră amândoi la circumscripția de poliție, și după ce cadavrul fu luat în primire, ei se întoarseră la birou. Acolo găsiră un mesaj pentru Fleming, prin care era chemat de urgență la Ministerul Științelor. Judy, așteptând cu Christine, fu interogată de Walting și se simți speriată și nenorocită. Christine își continuă lucrul, oprindu-se numai ca să-i dea lui Judy două aspirine, cu aerul cuiva care împarte caritatea fără a ține seama de merit.

Înainte de a pleca la Minister, Fleming o sărutase pe Judy pe obraz. Ea zâmbise tulburată.

- De ce să mi-l fi băgat mie? spuse el.
- Nu ți l-au băgat dumitale. Mi l-au băgat mie, ca un avertisment.

Se duse la toaletă și iarăși îi fu rău.

Fleming se întoarse înainte de prânz, plin de avânt și doli-dora de vești. O trase pe Christine din scaunul ei și o întoarse spre el.

- A trecut.
- Trecut? Judy rămase trăsniță în cealaltă parte a camerei.
- Autorizație în trei exemplare de la superiorii Comandamentului Reactoarelor. Au deschis larg împrejmuirea lor de sârmă ghimpată.

— Thorness? întrebă Christine, dându-l la o parte. Fleming se așeză dintr-o săritură pe masa metalică.

— Suntem autorizați în mod grațios să întrebuițăm instalația frumoasă, a frumoșilor contribuabili, rezervată până acum ca să se joace ei de-a soldații.

— Când? întrebă Judy.

Fleming alunecă de pe masă, merse până la ea și-o luă în brațe.

— Îndată ce vom fi gata. Prioritate pentru „A” la marele computer, luând-o înainte la tot ce se numește ridicol „o situație de importanță națională”. Suntem scutiți de parada matinală, ni se vor elibera permise, ni se vor lua amprentele digitale, ni se va spăla creierul și ni se va căuta în coarne. Și vom construi minunea tuturor timpurilor! O lăsă pe Judy și-și întinse brațele către Christine: Tu și cu mine, iubito! Îi vom învăța noi, nu-i așa? „E dovedit?” întrebă Majestatea Sa Ministrul. Le vom dovedi: „Să vie cele patru colțuri ale lumii înarmate și îi vom da gata”. Cum spunea doamna de la clubul de *strip-tease*. Oh – și „Aripi de Argint” vine să ne dea ordinea de marș.

Începu să cânte „Aripi de argind prin aur”²⁰ și le invită pe amândouă la un prânz, pe care Judy nu fu în stare să-l înghită. De la Bridger nici un semn.

Walting le făcu o vizită după-amiază, măsurat și sever, ca un director de liceu. Îi pofti pe toți trei să șadă și le ținu o conferință.

— Ce i s-a întâmplat lui Harries a fost o consecință a muncii sale cu voi.

— Dar nu era decât un laborant.

— Era în Serviciul de Contrainformații al Armatei.

— Oh!

Aceasta era o noutate pentru Christine și Fleming. El reacționează cu un fel de ironie sălbatică.

— A noastră – armata – cum se spune?

— A noastră.

— Încântător.

²⁰ Marșul aviatorilor englezi. (n.t.)

— Nu vă flatați cu ideea că se ocupă exclusiv de ce faceți dumneavoastră. Nu sunteți încă atât de importanți. Fetele ședeau și ascultau, pe când Watling își îndreptă atenția numai asupra lui Fleming: Harries probabil c-a descoperit altceva, pe când făcea serviciul de acoperire pentru dumneavoastră.

— De ce să ne acopere, dacă nu suntem importanți?

— Lumea – lume străină, să zicem – nu știe dacă e sau nu important. Ei știu că se petrece ceva, pentru că ți-a umblat gura. Poate să fie, sau să nu fie de mare importanță strategică.

— Știți cine l-a omorât pe Harries? Fleming întreba cu un aer liniștit. Înțelesese poate partea sa de vină în această moarte.

— Da.

— Asta e ceva!

— Știm și cine i-a plătit.

— Atunci stați bine.

— Numai că nu avem voie să ne atingem de ei, din motive diplomatice – spuse Watling.

— Iarăși încântător.

— Nu este o lume deosebit de încântătoare. Privi împrejur; îndeplinea o datorie neplăcută. Era un om modest și lipsit de emfază, căruia nu-i plăcea să pedice: Voi care ați trăit o viață calmă, liniștită, în laboratoarele voastre, trebuie să înțelegeți un lucru: sunteți în Z.O.

— În ce?

— *Zona de Operații*. Dacă această idee a dumneavoastră reușește, ne va da nouă ceva mai mare valoare.

— Cui – „nouă”?

— Țării.

— O, da, desigur.

Watling îl ignoră. Auzise destule despre atitudinea lui Fleming față de statul britanic.

— Chiar dacă nu merge, va atrage atenția. Thorness este un loc important și lumea va face mari eforturi ca să descopere ce se întâmplă acolo. De aceea vă previn – pe voi toți. Îi fixă pe rând cu ochii săi ageri, albaștri: Nu mai sunteți la Universitate, sunteți în junglă. Avertismentul meu poate să vă pară o atitudine oficială prăfuită, cu o grămadă de vorbe dulci și pla-

titudini, venind din partea unor politicieni și funcționari guvernamentali ca mine – dar e totuși junglă. Pot să vă asigur de asta. Secrete sunt cumpărate și vândute, se fură idei, și uneori sunt loviți oameni. Așa se întâmplă în lume. Vă rog, țineți minte acestea.

După ce pecă, Fleming se întoarse la computer și Judy se duse până la Whitehall să-și primească instrucțiunile. Bridger apărură mai târziu, preocupat și căutându-l pe Fleming.

— Dennis – Fleming țâșni din hala mașinilor de calcul. Am pornit!

— Pornit?

— Thorness, mare lux!

— A, bine – spuse Bridger simplu.

— Ministrul științelor a avut un cuvânt mai greu. Omenirea e pe punctul de a face un mic pas înainte în junglă, după părerea prietenilor noștri în uniformă. De ce nu-ți schimbi hotărârea? Alătură-te grupului fericit.

— Da, mulțumesc, John. Bridger își privea picioarele și strâmbă din nas, într-o criză de timiditate. Pentru asta am venit să te văd. *Mi-am schimbat hotărârea.*

Când Judy ajunse la Osborne, acesta știa.

IV

Anticipație

Nimeni nu se ducea la Thorness să se distreze. Pe calea cea mai rapidă de la Londra făceai douăsprezece ore: cu avionul la Aberdeen, apoi cu un Diesel rapid peste Highlands, la Gairloch, pe coasta de vest. Thorness era prima stație la nord de Gairloch, dar nu se afla nimic acolo decât un mic sat în părăsire, coasta sălbatică, stâncoasă și câmpiile aride. Complexul de Cercetări acoperea o peninsulă, care înainta spre largă suprafață de apă dintre insula Skye și insula Lewis, și era despărțită înspre uscat de o plasă de sârmă, cu o streășină de sârmă ghimpată. Intrarea era flancată de căsuțe de gardă cu paznici, iar gardul și marginea falezei erau păzite de soldați cu câini. De pe faleză se vedeau apele cenușii ale Atlanticului, o insulă locuită de păsări, și uneori o șalupă de patrulare a Marinei Regale. Totul era verde și cenușiu și înnourat, și în afara zgomotelor periodice venind dinăuntru, era un loc liniștit.

Ploua, când sosiră Reinhart și Fleming. O mașină neagră de servicii, condusă de o tânără în uniformă verde, îi întâmpină la gară și îi conduse, stropind în dreapta și-n stânga, pe drumul deschis prin câmpia mlăștinoasă până la porțile bazei. Acolo fură controlați de un sergent din regimentul de *Highlanders*²¹ din Argyll și Sutherland, care telefonă directorului să-l anunțe că sunt pe drum.

²¹ Regiment de elită recrutat în „*Highlands*” (munții scoțieni). (n.r.)

Birourile principale se aflau într-o clădire lungă, strâmtă, cu un singur etaj, așezată în mijlocul țarcului. Deși era nouă și modernă ca linie, avea totuși ceva din aspectul rece, tradițional al unei cazărmi; dar interiorul biroului directorului era deosebit. Podeaua de abanos strălucea, luminile erau mascate de forme albe aerodinamice, ferestrele aveau perdele până jos, hărțile și tabelele de pe pereți erau încadrate în rame de lemn lustruit. Masa de lucru a directorului era largă și frumoasă; un bărbat cu fața îngustă și încrețită ședea în spatele mesei; pe o placă mică scria cu litere clare, negre: *Dr. F.T.N.Geers*.

Îi salută politicos, dar fără entuziasm, și cu un aer de regret evident fals pentru ce trebuia să facă.

— Veți găsi locul acesta foarte plicticos – spuse, oferindu-le țigări, din macheta lustruită a unui vârf de rachetă. Ne cunoaștem din auzite, desigur.

Reinhart ședea precaut pe unul din scaunele pentru vizitatori, care erau atât de joase, încât de-abia îl putea vedea pe director în spatele biroului său:

— Cred că am corespondat despre testarea rachetelor. Trebuia să se ridice în picioare pentru a vorbi; era limpede că așa era aranjat mobilierul dinadins. Fleming observă manevra și surâse.

Fizician ca pregătire, Geers fusese timp de doi ani de zile unul din conducătorii superiori ai proiectărilor Ministerului Apărării și era acum mai mult ofițer comandant decât om de știință. Pe undeva, pe sub uniformă supărătoare de militar, se disimula un cercetător decepționat, dar tocmai asta îl făcea mai invidios pe munca altora și mai iritat de cantitatea de mărunte treburi care cădeau zilnic asupra lui.

— Ar cam fi timpul să vă adăpostiți munca în spatele sârmei ghimpate, după câte aud. Era irascibil, dar capabil; avea planuri gata întocmite pentru ei. Desigur, va fi dificil. Nu putem să vă dăm posibilități nelimitate.

— Noi nu cerem... – începu Reinhart.

Fleming îl întrerupse:

— ...Am înțeles că prioritățile au fost stabilite. Geers îi aruncă o privire tăioasă, rece, și scutură cenușa într-o scrumieră făcută dintr-o garnitură de piston.

— Veți avea anumite ore rezervate la computerul principal. Veți avea propriul dumneavoastră bloc de lucru și locuințe pentru echipa dumneavoastră. Vor fi în interiorul perimetrului nostru și veți fi sub supravegherea noastră, dar veți avea permise și libertatea să veniți și să plecați după cum doriți. Maiorul Quadring este însărcinat cu securitatea, iar eu am în sarcină toate proiectele de cercetare.

— Nu și pe ale noastre – spuse Fleming, fără a-l privi pe Reinhart.

— Sarcinile mele sunt mai lumești, dar mai imediate. Geers, pe cât era posibil, încerca să-l evite pe Fleming și se adresa Profesorului. Sarcina dumneavoastră ține de Ministerul Științelor – e mai idealistă, deși poate cam hazardată.

Pe unul din colțurile biroului se afla fotografia înrămată a soției lui, cu doi copii mici.

— Mă întreb cum se înțeleg – spuse Fleming lui Reinhart, când plecară.

Afară ploaia răpăia într-una. Unul din asistenții lui Geers îi conduse prin complex, peste iarba udă, de-a lungul cărărilor de ciment, între șiruri de clădiri semănând cu niște cazemate, pe jumătate îngropate în pământ, până la rampa de lansare de la capătul peninsulei.

Câteva rachete mici stăteau pe postamentele lor, îmbrodite în învelitori de nylon, îndreptate spre mare; una mai mare era așezată vertical pe postamentul principal de lansare, părând greoaie și pământeană, legată de schelăria ei.

— Nu ne ocupăm de ceva cu adevărat mareț. Tot ce vedeți servește la intrceptare; o cantitate de ingeniozitate îngrămădită într-un spațiu mic... E, desigur, la nivelul înalt. În mod obișnuit nu încurajăm vizitatorii.

Computerul principal era ceva foarte impresionant, adăpostit într-o mare clădire-laborator. Era de import, american, de trei ori mai mare decât tot ce întrebuițaseră până atunci. Personalul de serviciu îi dădu lui Fleming un orar, pe care erau

marcate ședințele de lucru la care avea dreptul; păreau destul de prietenoși, deși nu deosebit de interesați. Mai era și o clădire goală, cu birouri pentru uzul lor propriu, și un număr de cabane de locuit mici și golașe, dar curate și echipate cu mobilierul necesar.

Merseră cu pantofii plini de apă până în partea celalaltă, spre zona personalului, și li se arătă cantina și clubul personalului superior, magazinul, spălătoria și garajul, cinematograful și poșta. Complexul era absolut de sine stătător; n-aveai pentru ce să ieși – decât ca să vezi tufe și cer.

În primele două-trei luni se instalează numai unitatea de bază: Fleming, Bridger, Christine, Judy și câțiva asistenți mai mărunți. Biroul lor era arhiplin cu calcule, planuri, scheme și piese neobișnuite de echipament experimental auxiliar. Fleming și Bridger țineau lungi ședințe nocturne despre circuite electrice și componente electronice, și încetul cu încetul clădirea se umplu cu alți și alți asistenți de cercetare și proiectare, cu desenatori și ingineri. În primăvara următoare timpurie, niște antreprenori din Glasgow apărură pe teren și încercuiră zona cu pancartele firmei „Macintyre și Fiii”. Se ridică o clădire pentru noua super-mașină de calcul – după cum era numit copilul spiritual al lui Fleming – în interiorul perimetrului, dar de parte de restul bazei, și încărcături de camioane apăreau și dispăreau în interior.

Personalul permanent privea totul cu viu, dar detașat interes, și continua propriile-i proiecte. Cam în fiecare săptămână se pornea un vuiet și o fulgerare de la pistele de lansare, în timp ce alt sfert de milion de lire din banii contribuabilor se înălța la cer.

Oile și vitele acestor câmpuri aride și mlăștinoase se speriau – dar nu prea tare, apoi, timp de câteva zile se intensifica activitatea în camera de calcul. Încolo, pământul era liniștit și pur, iar când ploaia înceta – nemaipomenit de frumos.

Membrii mai tineri ai echipei lui Reinhart se împrieteniseră cu cercetătorii Ministerului Apărării și cu soldații care îi păzeau, mâncând și bând și mergând în excursii împreună, sau

plimbându-se împreună în golf cu mici bărci cu pânză, dar Bridger și Fleming se plimbau singuri și erau cunoscuți ca „gemenii divini”. Când nu erau fie în clădirea computerului, fie în birouri, stăteau într-una sau cealaltă din cabanele lor, lucrând. Uneori Fleming se înclua cu o problemă și Bridger lua o barcă cu motor și un binoclu până la insula păsărilor, Thornholm.

Reinhart acționa la Londra, făcând vizite periodice, dar mai ales învărtindu-se în orbita Whitehall-ului, luptând să adopte planuri, permise, bugete și nesfârșite rapoarte cerute de guvern. Primeau relativ repede, cu prea puține întâzieri, tot ce le trebuia. Osborne, spunea Reinhart cu modestie, era un maestru desăvârșit.

Numai Judy se simțea fără rost. Biroul ei era separat de celelalte, în blocul administrativ principal, și locuia laolaltă cu cercetătoarele feminine ale Ministerului Apărării. Fleming, deși perfect amabil, n-avea timp de pierdut cu ea; Bridger și Christine făceau chiar eforturi ca s-o evite. Ea reuși să se țină la curent cu ce se întâmpla, și permise câtorva ofițeri ai Armatei s-o invite, dar atât. În timpul lungilor seri de iarnă se apucă de tapiserie și modelaj în lut și își făcu o oarecare reputație artistică, dar, de fapt, era doar plictisită.

Fleming îi propuse s-o însoțească în calitate de ghid, când noul computer fu aproape gata. Trăia un soi de îndoială amestecată cu teamă; se putea ca totul să fie greșit – sau mașina putea fi ceva straniu și de neînchipuit. Părea la prima impresie copleșit de oboseală: îngrozitor de obosit – și obosit cu disperare. Computerul însuși era cu adevărat ceva nemaipomenit. Era atât de mare, încât în loc să fie el cel adăpostit într-o clădire, camera de control era clădită în interiorul lui.

— Suntem ca Iona în burta balenei – îi spuse, arătând spre plafon: Unitatea de răcire e colo sus – un grup de lichefiere cu heliu lichid în jurul miezului.

În interiorul cu ușile duble asigurate contra incendiului se afla un spațiu cât o sală de bal, cu un perete despărțitor acoperit până în tavan cu aparatură. Orientat spre acesta, și cu spatele la ușă, era pupitrul principal de control, cu un fel de pupitru-mașină de scris perfecționată de o parte, și o mașină

de imprimat de cealaltă. Ambele erau flancate de utilaj, asociat pentru înregistrare pe bandă și perforare de fișe. Luminile principale nu funcționau încă: la pupitrul de control se afla numai un singur bec și, atârnat de eșafodajul aparaturii, mai multe lămpi de montaj. Camera, la subsol și fără ferestre, părea o peșteră misterioasă.

— Tot ce vezi – spuse Fleming, arătând către peretele cu aparatură din fața lor – e unitatea de control. Aceasta este consola de introducere.

Îi arată clapele de teleimprimat, cititorul automat de bandă magnetică și unitatea de fișe perforate.

— „El” era plănuț cu un fel de sistem senzorial-magnetic, dar noi l-am modificat într-un cititor care transcrie. Mai ușor pentru ochiul omenesc.

— El?

Fleming o privi ciudat.

— Îi spun „El”, pentru că îmi dă impresia unei minți. Aproape o persoană.

Judy trăise atât în preajma lui, încât se obișnuise cu ideea. Uitase fiorul care o scuturase la Bouldershaw Fell, când mesajul venise prima oară din văzduh. Fuseseră atâtea alarme și pregătiri, încât rezultatul devenise înțețoșat și, în orice caz, mesajul însuși fusese redus la coordonate terestre; clădiri și circuite și aparatură complicată, făcute de mână omenească. Dar, stând acolo lângă Fleming, care părea nu numai obosit, dar posedat, mânat de un fel de forță dinafară, era imposibil să nu simți o putere a întunericului, străină, pândind în încăpere. Senzația o atinse doar și dispăru. Nu dăinui în creierul ei, așa cum părea că trăiește într-al lui, dar el o făcu din nou să se înfioare:

— ...Și asta este unitatea de emisie – spuse Fleming, care nu păru să observe ce simțise ea. Procesele lui normale de raționare țin de aritmetica binară, dar îl facem să le imprime în cea decimală, ca să le putem citi direct.

Peretele cu aparatură din față era întrerupt de un panou cu tablouri de evidență.

— Ce-i asta? Întrebă Judy, arătând un sistem de câteva sute de minuscule becuri de neon, așezate în rânduri, între două plăci de metal îmbrăcate cu învelitori, care ieșeau perpendicular din panou.

— Asta-i tot unitate de control. Lămpile sunt numai o combinație, pentru a arăta progresul informației. Ele indică stadiul datelor care trec prin mașină.

— A trecut vreuna, până acum?

— Nu, încă nu.

— Pari sigur că totul va funcționa.

— Niciodată nu m-am gândit că n-ar funcționa. Ar fi fără rost din partea lor să trimită ceva care să nu funcționeze.

Certitudinea din vocea lui nu era numai pur și simplu aroganță personală; părea a fi *altceva*, care vorbea prin el.

— Dacă înțelegi bine... – spuse Judy.

— Da, înțeleg. În cea mai mare parte – el flutură o mână către plăcile de metal așezate în teci: Nu prea știu pentru ce sunt prevăzute acestea – terminale electrice, cam cu o mie de volți între ele, motiv pentru care le-am pus învelitori de siguranță. Erau în proiect, și probabil că vom învăța cum să le întrebuițăm. Ar putea fi un fel de aparat senzorial.

Iarăși părea absolut sigur de toate, și cu totul neimpresionat de complexitatea ansamblului. Era ca și cum creierul său fusese de mult pregătit și în așteptare. Judy se gândi cât de îndurerat și gol trebuie să se simțit înainte vreme omul care, cu un an în urmă, vorbea de „străpungerea Universului”, de „dărâmarea balustradelor”. Nu că ar fi arătat mai fericit acum. Își aminti că Bridger spusese: „John nu va fi fericit niciodată”.

Făcură turul camerei și tot restul i se păru foarte normal, prin comparație.

— Iată cum lucrează – spuse Fleming: Teleimprimăm datele înăuntru, acesta este sistemul cel mai rapid pe care-l avem. Unitatea de control hotărăște ce trebuie să facă. Unitățile aritmetice execută calculațiile, apelând la rezerva de memorie după nevoie, și introducând noi informații în unitatea de memorie – și răspunsul iese prin mașina de imprimat. Con-

ductele principale sunt sub podea, unitățile aritmetice sunt pe pereți. De fapt, e un sistem foarte convențional, dar convenționalitatea se termină aici. „El” are o viteză și o capacitate pe care de-abia ne-o putem închipui.

Era o tăcere desăvârșită în jurul lor. Șiruri strălucitoare de dulapuri de metal stăteau de o parte și de alta, ascunzându-și secretele, și fața inexpresivă a tabloului de control, îi fixa fără să-i vadă, în lumina slabă. Fleming privea în jur la întâmplare, părând că se integrează ambienței, după cum părea că face parte din automobilul său, când îl conducea.

— Va arăta mai bine, când va începe să lucreze – spuse el, și o conduse de jur împrejur, la zona din spatele ramelor de control.

Era o cameră mare, semicirculară, tot atât de slab luminată ca și cealaltă, cu o enormă coloană îmbrăcată în metal, ridicându-se din centru.

— Astea sunt adevăratele-i măruntaie: depozitul de memorie. El deschise un panou din partea de jos a coloanei și luminează cu o lampă de inspecție interiorul: lată o trebușoară drăguță, în electronică moleculară, pentru dumneata. Memoria e un miez – și miezul e păstrat în vid total, la un grad sau două de zero absolut. Aici intervine heliul lichid.

Judy, privind înăuntru, văzu un cub care părea de metal, cam de un metru pătrat, închis într-un tub de sticlă și împresurat cu conducte de răcire. Fleming vorbea mecanic, de parc-ar fi ținut un curs:

— Fiecare miez e construit din celule alternante de material conductor și neconductor, de jumătate de miime grosime, încrucișate ca într-un fagure. Rezultatul e un circuit complet de „da-nu”, pe o părțică de metal pe care abia poți s-o vezi.

— E asta echivalentul unei celule din creier?

— Dacă vrei.

— Și câte sunt?

— Miezul e un cub de trei metri. Asta face câteva milioane de milioane – și sunt șase miezuri.

— E mai mare ca un creier omenesc.

— O, da! Mult mai mare. Și mai rapid. Și mai eficace.

El închise panoul-ușă și nu mai adăugă nimic. Ea încercă să-și închipuie cum va lucra complexul în realitate, dar efortul era tot atât de îndepărtat de ea, ca și înțelegerea materiei; era prea vast și necunoscut totul, pentru a putea fi conceput. Îl feliuită și plecă. El se simți o clipă singur și tulburat, dar nu făcu nicio încercare s-o oprească. Apoi începu iarăși să controleze coloane de cifre.

Denis Bridger nu era la fel de captivat. El își ducea munca atent și morocănos, și nu făcea nicio tentativă vizibilă de a-și continua contactul cu Intel. Maiorul Quadring și oamenii săi de la Securitate erau cu ochii pe el; toți cei care ieșeau frecvent pe poarta principală erau controlați, pentru ca nu cumva să scoată documente sau alt material clasificat, dar Bridger nu întreprinse absolut nimic care să le stârnească suspiciuni. Singura lui reacție era vizitarea insulei apropiate Thornholm, de unde se întorcea cu ouă de pescăruși și rândunele de mare și fotografii încântătoare de pufini²². Dispoziția, dată de Kaufmann, de a rămâne, nu-l angaja la nimic.

Geers privea întreaga echipă cu suspiciune. Nu făcea niciodată obstrucții, dar exista o oarecare ostilitate între ei și dânsul. Era clar că dacă experiența ratează – va fi oarecum satisfăcut. Totuși, pe măsură ce supercomputerul se desăvârșea, interesul personalului și al superiorilor creștea – și Geers avu grijă să se identifice cu orice posibilitate de succes. El fu acela care sugeră să se facă o inaugurare festivă, deși în mod necesar restrânsă, și Ministerul Științelor, văduvit de inaugurarea de la Bouldershaw Fell din anul trecut, se lăsă convins să taie o panglică în Scoția. Fleming încercă să amâne cât mai mult cu puțință deschiderea festivă, dar ea fu hotărâtă în cele din urmă pentru o zi din octombrie, când noul computer urma să fie programat și gata de a-și primi datele. Generalul

²² Pufin – pasăre de mare a nordului (n.tr.)
[<https://en.wikipedia.org/wiki/Puffin>]

Vandenberg și vreo două duzini de personaje oficiale de la Whitehall spuseră secretarelor lor să noteze data în agende.

Judy, în fine, avea ceva de făcut. Chiar dacă presa nu va fi prezentă, trebuiau întocmite tot soiul de aranjamente cu diferitele ministere, și prelucrate planuri cu personalul lui Geers, în vederea vizitei. Pe Fleming îl vedea puțin. Când își termina lucrul, făcea lungi plimbări singuratice peste pustietățile bântuite de vijelii în această toamnă timpurie.

Cam la o săptămână înainte de inaugurare, Judy văzu un iaht alb ancorat departe în mare. Era un iaht mare, oceanic, aflat la o distanță considerabilă. Înspre complex era ascuns de insula Thornholm, putea fi văzut numai de mai departe, pe coastă. Judy îl observă într-o după-amiază, pe când se întorcea pe cărarea din capătul falezei.

În după-amiaza următoare era tot acolo, și Judy, mergând de-a lungul cărării dintre capătul falezei și tufăriș, avu impresia că vede strălucirea unei lămpi semnalizând de pe el. Lucrul în sine n-ar fi făcut-o curioasă, dacă n-ar fi auzit în același timp sunetul unui motor de automobil dinspre câmpurile mlăștinoase de deasupra ei. Din instinct se piti în spatele unui tufiș de spini, și așteptă. Era un motor puternic dar lin, care torcea costisitor în mers.

Judy observă că semnalizarea se oprise. Un minut sau două mai târziu, motorul acceleră și ea putu auzi o mașină plecând greoi. După ce aceasta parcurse o oarecare distanță, ea se sculă și se îndreptă spre capătul cărării. Ajungând în vârful falezei, întâlneai un drum prost de căruțe, șerpuind către interiorul câmpiei, ca să ajungă, pe dealuri, la șoseaua principală din vale. Judy zări o mașină mare, strălucitoare, dispărând după prima cotitură în spatele unui pâlc de brazi. Privi lung după ea: avea ceva teribil de familiar.

Nu-i spuse nimic lui Quadring, dar se întoarse acolo în ziua următoare. Nu era nici urmă de iaht ori de mașină. Peisajul – gol și tăcut, animat doar de zborul pescărușilor. În ziua următoare plouă, și după aceea fu prea ocupată cu vizita ministerială, ca să mai poată ieși. Pe la vremea ceaiului, în

prezua inaugurării, totul era aranjat – șoferii desemnați să primească grupul de vizitatori de la gară, o echipă de aterizare constituită pentru heliicopterul ministrului, băuturi și sandvișuri în biroul directorului, un program al vizitei aprobat de Reinhart și ceilalți. Fleming era morocănos și retras; pe Judy o durea capul.

Soarele ieși cam pe la patru, așa că ea își puse un *windiac* și ieși. Se plimba pe cărarea de pe faleză, pământul în jurul ei era alunecos, iar departe, în jos, în briza care se întetea, valurile verzi se loveau de stânci și aruncau dantele de spumă strălucitoare în lumina soarelui.

Nu era niciun iaht pe mare, și nici o mașină în vârful falezei, unde cărarea întâlnea drumeagul; dar se zăreau urme de cauciucuri de curând imprimate, după ploaie. Judy se gândea la asta, când deveni conștientă de un alt zgomot îndepărtat. De data asta era un motor *outboard*²³, venind dinspre partea opusă a insulei, la câteva mile depărtare. Fortănu-și ochii în soare, observă minuscula formă depărtată a unei bărci, apărând de după insulă și luând-o către golful din josul complexului Thorness. Era barca lui Bridger, și ea putu să vadă numai o persoană – probabil Bridger – într-însa.

Asta fu tot ce văzu. Apoi auzi un șuierat și o pocnitură lângă ea și o așchie de stâncă căzu de pe faleza de deasupra ei. Nu stătu să examineze urma de glonte pe stâncă; o luă pur și simplu la fugă. Alt glonte șuieră pe-aproape, și ea se repezi de-a berbeleacul pe cărăruie în jos, și apoi, ajungând după prima cotitură a falezei, fu în afara bătăii armei. Alergă cât putu mai departe, merse o bucată de drum și apoi alergă iarăși. Cu mult înainte de a ajunge la Complex, soarele apuse după niște nori. Vântul se ridică și alungă ziua. Se înfioră și picioarele îi tremurau.

Când trecu pe poarta principală, se simți mai în siguranță, dar teribil de singură. Biroul lui Quadring era închis. Nu era nimeni cu care să poată sta de vorbă și nu voia să-l întâlnească pe Bridger la cantină. Se întuneca pe când trecea printre locu-

²³ Motoraș care se montează exterior la o barcă. (n.tr.)

înțe și deodată se trezi în fața cabanei lui Fleming. Nu mai putu suporta să stea afară nicio clipă. Bătu în ușă și intră de-a dreptul. Fleming stătea culcat pe patul său și asculta o înregistrare din Webern la un aparat de mare precizie, pe care și-l amenajase special pentru sine. Ridicându-și ochii, o văzu pe Judy stând în pragul ușii, suflând greu, cu fața îmbujorată, cu părul în dezordine.

— Foarte spectaculos. În beneficiul cui?... Era cam la jumătatea unei sticle de whisky.

Judy închise ușa în spatele ei.

— John...

— Da, ce-i?

— S-a tras în mine.

— Ptiu! Așeză paharul și puse picioarele pe podea.

— S-a tras! Chiar acum, în câmpiile pustii.

— Vrei să spui că s-a fluierat...

— Stăteam în capul falezie, când deodată un glonte a trecut aproape de mine și s-a izbit de stâncă. Am sărit înapoi – și imediat, un altul.

— Unul din ăștia în cafeniu²⁴, la tragere. Toți sunt foarte proști țintași.

Fleming merse la pick-up și-l întrerupse. Părea foarte echilibrat, foarte treaz, cu tot whisky-ul consumat.

— Nu era nimeni împrejur – spuse Judy – absolut nimeni.

— Atunci nu puteau fi gloanțe. Uite, bea ceva și calmează-te – scotoci după un pahar pentru ea.

— Erau gloanțe – insistă Judy, așezându-se pe pat. Cineva cu o lunetă telescopică.

— Ești într-adevăr foarte șocată, nu-i așa? Găsi un pahar, îl umplu pe jumătate și i-l dădu. De ce ar vrea cineva să tragă în dumneata?

— S-ar găsi motive.

— Ca, de pildă?

Judy privi în jos, în paharul ei:

²⁴ Soldați în uniformă britanică. (n.tr.)

— Nimic care să aibă sens.
— Ce făceai pe faleză?
— Priveam doar marea.
— Ce era pe mare?
— Barca doctorului Bridger, nimic altceva.
— De ce te interesa atât de mult barca lui Dennis?
— Nu mă interesa.
— Insinuezi că el a tras în dumneata?
— Nu, n-a fost el. Ea se ținea de marginea patului, pentru a-și opri tremurul mâinilor. Pot să stau aici puțin? Până trece tremuratul.

— Fă ce-ți place. Și bea asta.

Luă o înghițitură din whisky-ul curat și îl simți arzându-i gura și gâtlejul. Din liniștea de afară se auzi un urlet lung, și învelișul cabanei se scutură.

— Ce a fost asta?

— Vântul – spuse Fleming urmărind-o.

Ea simți alcoolul cum alunecă, arzând-o, în stomacul ei:

— Nu-mi place locul ăsta.

— Nici mie – spuse el.

Băură în tăcerea întreruptă numai de vântul care gemea printre clădirile complexului. Dincolo de geam, cerul era aproape întunecat, cu nori zdrențuiți împinși de vânt dinspre mare. Își lăasă paharul și-l privi pe Fleming în ochi.

— De ce umblă doctorul Bridger pe insulă?

Niciodată nu se simțise dispusă să-i spună lui Bridger pe numele mic.

— Observă păsările. Știi foarte bine că se duce să observe păsările.

— În fiecare seară?

— Uite, când sunt complet stors, către sfârșitul zilei, fac o plimbare cu o barcă cu pânze. (Asta era adevărat. Să navigheze cu o ambarcațiune de 14 picioare era una din activitățile din timpul liber ale lui Fleming. Nu se plimba foarte des; mergea singur, nu prin clubul de vele al bazei.) Nu când sunt cu adevărat stors, ca acum.

El apucă sticla de gât și rămase încruntat, gândindu-se la Dennis Bridger.

— Merge să urmărească păsările marine.

— Totdeauna pe insulă?

— Acolo sunt ele – spuse el nerăbdător. E o grămadă de material acolo, ganeți, guilemoți, fulmari²⁵. Mai ia puțin dintr-asta.

Îl lăasă să-i mai toarne puțin în pahar. Capul începea să-i vâjâie ușor.

— Îmi pare rău c-am dat buzna așa.

— Nu-ți fă griji. Îi zbârli în felul său afectuos, camaraderesc, părul, și așa destul de încâlcit. Nu-mi displace puțină companie în văgăuna asta. În special când e vorba de o fată foarte, foarte drăguță.

— Nu sunt câtuși de puțin drăguță.

— Oh?

— Nu-mi place ceea ce sunt. Judy își întoarse privirea de la el, uitându-se iarăși în pahar. Nu-mi place ce fac.

— Nici mie. Fleming privi peste capul ei pe fereastră: Nici mie nu-mi place ce fac.

— Credeam că erai vârat în treaba asta până în gât?

— Eram, dar acum s-a terminat. Nu știu. Am încercat să mă atașez de asta, dar nu mai pot. Privi spre ea încurcat, nu cum părușe la computer. Poate că dumneata ești omul care-mi trebuie.

— John...

— Ce?

— Nu avea prea mare încredere în mine.

Fleming rânji:

— Ești pusă pe ceva necinstit?

— Nu în ceea ce te privește pe dumneata.

²⁵ Păsări ale oceanului. (n.tr.)

[<https://ang.wikipedia.org/wiki/Ganet>]

[<https://en.wikipedia.org/wiki/Guillemot>]

[<https://en.wikipedia.org/wiki/Fulmar>]

— Mă bucur s-o aud – spuse el, ridicându-i bărbia cu mâna. Ai o față cinstită.

Îi sărută fruntea ușor, nu foarte serios.

— Nu. Ea își întoarse capul într-o parte. El lăsă mâna să-i cadă, și se întoarse, ca și cum atenția i se mutase spre altceva. Vântul urlă iarăși.

— Ce ai să faci cu împușcăturile astea? întrebă el după o pauză.

Ea se cutremură, cu toată căldura dintr-însa, și el îi puse mâna pe umăr.

— Uneori, noaptea – spuse el – stau culcat și ascult vântul și mă gândesc la ființa aceea.

— Care ființă?

El dădu din cap în direcția computerului, noua mașină de calculat pe care o făcuse el.

— EA n-are un trup, nu un trup organic care poate respira și simți ca al nostru. Dar e un creier mai bun.

— Nu-i o ființă. Îl trase pe Fleming în jos, pe pat, astfel că erau așezați unul lângă altul. Se simți dintr-o dată mult mai bătrână ca el.

— Noi nu știm ce este, nu-i așa? spuse Fleming. Oricine a trimis faimosul mesaj, n-a distribuit un proiect ca acesta în glumă. Ei vor ca noi să facem ceva chiar din străfundul nostru.

— Crezi că ei știi despre noi?

— Ei știi că fatalmente trebuie să fie alte inteligențe în Univers. Din întâmplare au dat tocmai peste noi.

Judy îi apucă o mână.

— Nu-i nevoie să continui decât atât cât vrei.

— Sper.

— Tot ce trebuie să faci e să construești un computer.

— Cu o capacitate mintală cu mult peste a noastră.

— Țsta e adevărul adevărat?

— Un om este o mașină de gândit foarte ineficientă.

— Dumneata nu ești.

— Toți suntem. Toate computerele bazate pe sisteme biologice sunt ineficiente.

— Îmi convine sistemul biologic – spuse ea. Vorbirea și privirea ei începeau să se aburească. Fleming o strânse în brațe, scurt și tare ca un urs:

— Ești doar un ghemotoc doldora de feminitate.

El se ridică, se întinse, căscă, și aprinse lumina. Simțind o bruscă ușurare a tensiunii, ea se lăsă să cadă înapoi pe pat.

— Ai nevoie de o vacanță – îi spuse ea, articulând cuvintele cam cleios.

— Poate.

— Ai muncit luni de zile fără întrerupere până acuma. Lucrul *acela*. Arată către fereastră.

— Trebuie să fie gata pentru Măria Sa Ministrul.

— Dacă n-ai mai fi în stare s-o stăpânești, ai putea oricând s-o oprești.

— Am putea oare? Funcționează de mai bine de o lună. Știai asta?

— Nu.

— Am introdus în mașină codul de ordine, astfel încât datele să poată fi înăuntru, în momentul când sosește lumea bună.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic la început, dar a fost o părticică din codul de ordine pe care am ignorat-o. Aranja lucrurile astfel, încât, până dau drumul curentului, primul impuls electric pune programul în lucru: la punctul de pornire *ales de ea*. Am lăsat asta în mod intenționat afară din proiect, fiindcă nu voiam să facă totul după capul ei, și „Ea” a fost furioasă.

Judy îl privi cu scepticism.

— Astea-s prostii.

— Foarte bine, a înregistrat tulburare. Fără nici un avertisment, înainte de a fi început măcar să introducem date, se apucă să imprime: porțiunea lipsă din cod. Iarăși, și iarăși, somându-mă s-o introduc. Era foarte supărată. Privi deschis fața ei neîncrezătoare. Am deconectat pentru un timp, și apoi am început s-o alimentez cu date. După asta s-a liniștit. Dar a fost

proiectată să înregistreze orice tulburare. Dumnezeu știe pentru ce a mai fost proiectată.

Stătea culcată, privindu-l.

— Vom introduce ultimele date mâine – continuă el. Atunci Dumnezeu știe ce se va mai întâmpla. Primim un mesaj de la o depărtare de 200 de ani-lumină – crezi că tot ce ne dau e un mic tabel de citire rapidă? Uite, eu nu cred. Nici cei care l-au omorât pe Harries și au tras în dumneata și care probabil ne filează, pe Dennis și pe mine, nu cred.

Ea fu gata să-l întrerupă, dar se răzgândi.

— Îți amintești? întrebă el. Îți amintești că am vorbit despre o „străpungere”? O „pătrundere dincolo”?

— Îmi amintesc bine – zâmbi ea.

— Felul de a „pătrunde dincolo” care vine o dată la o mie de ani. Pun rămășag pe orice.

Se întoarse spre fereastră și privi afară, pierdut în cine știe ce speculație de neînchipuit.

— Ai putea oricând întrerupe.

— Poate. Poate că am putea întrerupe.

Era întuneric beznă afară, ploaia răpăia și vântul continua să urle.

— E întuneric – spuse el. Trase perdeaua și se întoarse spre ea, cu aceeași privire răvășită în ochi, pe care ea o mai văzuse și înainte.

— Asta înseamnă că suntem doi speriați – spuse ea.

— Te conduc până la cabana dumitale, dacă vrei. Se uită în jos la ea și zâmbi: Sau ai putea petrece noaptea aici.

V

Atomi

Judy îl părăsi în zori și se întoarse la cabana ei. Până la amiază sosise primul lot de la Londra și i se făcuse primirea la cantină. Se învârti printre costumele cenușii, distribuind foi de informații și simțindu-se proaspătă, vioaie și fericită. Fleming era la computer, operând cu Bridger și Christine introducerea porțiunilor finale de date. Reinhart și Osborne se retraseră cu Geers.

Vandenberg, Waltind, doamna Tate-Allen și credinciosul și tăcutul Newby, sosiți cu trenul de ora două, fură întâmpinați de cele două mașini mai bune. Ministrul trebuia să sosească cu heliicopterul la ora trei – un capriciu nepotrivit și pretențios, peste care ceilalți trecură fără comentarii.

La acea oră ploaia încetase și o gardă de onoare era înșirată lângă terenul de paradă din mijlocul complexului. Reinhart și maiorul Quadring așteptau și ei, Quadring în cea mai bună uniformă cu panglici noi la decorații. Reinhart purtând o manta de ploaie nenorocită, de plastic.

Ceilalți, oaspeți și gazde, se adunară sub porticul clădirii noului computer și priveau cu speranță către cer. Osborne necheza o conversație diplomatică.

— Nu cred că știați că Insulele Britanice se întind atât de departe spre nord, ce ziceți, generale? Aceasta către Vandenberg, care se întunecă, dând semne de agitație. Ce zici, Geers?

Geers purta o haină nouă și se înfipse în față, fără a ceda locul celorlalți; să se știe că el e directorul.

— Au clocit o lebădă sau un boboc urât? îl întrebă doamna Tate-Allen.

— N-aș putea să spun. Noi avem timp numai pentru partea practică.

— Asta nu-i tot practic? întrebă Osborne.

— Obișnuiam să zbor pe aici în timpul războiului – zise Walting.

— Într-adevăr? întrebă Vandenberg fără interes.

— Patrulă nord-atlantice, când eram în aviația de coastă.

Dar nimeni nu-l auzi; helicopterul sosise. Stătu suspendat ca o pasăre, bătând aerul deasupra terenului de paradă și apoi se lăsă jos pe picioarele sale hidraulice. Rotoarele se opriră. Ușa se deschise. Excelența Sa James Ratcliff coborî, garda prezentă armele, Quadring salută și Reinhart schiță câțiva pași înainte, împiedicați, pe piciorușele sale delicate, dădu mâna și îl duse pe ministru spre grupul adunat sub porțic. Ratcliff arăta foarte bine și proaspăt îmbăiat. Dădu mâna cu Geers, surâse și se hlizi la ceilalți.

— Ce mai faci, doctore? E foarte amabil din partea dumitale că adăpostești micuța noastră aparatură aici, la dumneata.

Geers era alt om:

— Foarte onorați, domnule, de a avea asemenea lucruri – spuse, cu cel mai frumos zâmbet al său: Cercetare pură, între noi, mecanici grosolani.

Osborne și Reinhart schimbă priviri.

— Să intrăm? întrebă Osborne.

— Da, desigur. Ministrul le zâmbi tuturor: Hallo, Vandenberg, drăguț din partea dumitale c-ai venit.

Geers făcu un pas înainte și apucă clanța ușii.

— Să deschid? privi întrebător la Reinhart.

— Da – spuse Reinhart.

— E pe aici, domnule ministru – și Geers îi conduse înăuntru.

Toate luminile funcționau acum în încăperea computerului, și Geers făcea onorurile demonstrației cu oarecare mândrie. Reinhart și Osborne îl lăsară în voie și Fleming îi observa posomorât de la pupitrul de control. Geers prezentă pe Bridger și pe Chirstine – și cu totul accidental – pe Fleming.

— Îl cunoașteți, domnule ministru, pe dr. Fleming, care l-a proiectat?

— Proiectanții sunt în constelația Andromeda – spuse Fleming.

Ratcliff râse ca de o glumă foarte bună:

— Păi, ați făcut o treabă teribil de frumoasă! Înțeleg de ce vă trebuiau atâția bani.

Grupul de vizitatori trecu mai departe. Doamna Tate-Allen era foarte impresionată de lămpile cu neon; oame-nii în haine cenușii studiară cu uimire și interes compartimentele albastre ale aparaturii, iar Fleming fu obligat să încheie grupul cu Osborne.

— Nu există o afacere mai grozavă ca spectacolul!

— De fapt, e un compliment – spuse Osborne: Ți-o încredințează dumitale: știința, investiția, puterea.

— Sunt cu atât mai nebuni.

Dar Osborne nu fu de acord. După ce ocoliră cilindrul memoriei, tot grupul se adună în fața pupitrului de control.

— Ei? spuse Ratcliff.

Fleming culese o foaie de cifre de pe pupitru.

— Acestea – spuse el atât de încet, încât aproape nimeni nu put să-l audă – acestea sunt grupurile finale din datele găsite în mesaj.

Reinhart luă hârtia și explică în locul lui:

— Acum le vom trece în *input*²⁶ și vom porni întreaga mașină.

Trecu foaia Christinei, care ședea la teleimprimator, și începu să bată pe clape. Părea foarte iscusită și drăguță: lumea o admiră. Când termină, Fleming și Bridger manipulară comutatoare, apăsară butoane la pupitrul de control și așteptară. Ministrul așteptă. Un bâzâit continuu venea din dosul computerului, încolo era tăcere. Cineva tuși.

— În regulă, Dennis? întrebă Fleming.

²⁶ Parte a computerului în care se introduce întrebarea (n.r.)

Apoi luminile de control începură să sclipească. La început totul merse bine. Se dădură explicații: se putea vedea înaintarea datelor prin mașină: „de îndată ce va fi terminat de calculat, va imprima rezultatele pe rola aceea lată de hârtie de acolo...”

Dar nu se întâmplă nimic; o oră mai târziu încă mai așteptau. La ora cinci, ministrul se urcă în helicotper fără un zâmbet, se ridică în văzduh și fu transportat înspre sud. La șase, restul vizitatorilor pelcară cu mașinile la stație, să prindă trenul de seară pentru Aberdeen, însoțiți de un Reinhart mut și plouat. La opt, Bridger și Christine își terminară serviciul.

Fleming rămase în camera de control pustie, ascultând murmurul aparatului și privind panoul care sclipea la nesfârșit. De îndată ce putu, Judy veni și se așează lângă el la pupitrul de control. El nu scoase nici o vorbă, nici măcar nu înjură, nu se plânse, și ei nu-i trecea prin minte nimic potrivit de spus.

Acele ceasornicului din perete se învârtiră până la zece, și atunci luminile de pe panou nu mai sclipiră. Fleming suspină și porni să se ridice. Judy îi atinse mâneca cu vârful degetelor, ca un fel de consolare. Fleming se întoarse s-o sărute, și când o făcu, imprimatorul de la ieșire începu să clămpăne, prinzând viață.

Reinhart se opri peste noapte la Aberdeen, unde avea loc un seminar al Universității Scoțiene. Seminarul era doar un pretext, de fapt nu voia să petreacă restul călătoriei față în față cu lumea politico condescendentă de la Londra. Singura sa consolare era că întâlnea o veche prietenă, Madeleine Dawnay, profesoară de chimie la Edinbourg. Era poate cel mai bun biochimist din țară, foarte capabilă și de încredere și – spuneau studenții ei – plină de tot farmecul unei eprubete cu piele uscată. Vorbiră multă vreme, apoi el se retrase în odaia sa de culcare de la hotel și începu să se fământe.

Dimineața primi o telegramă de la Thorness: *FUL DE AȘI CU POPI*²⁷. *VINO REPEDE. FLEMING*. El anulă biletul de avion

²⁷ Aluzie la pocher – o lovotură câștigătoare. (n.tr.)

pentru Londra, cumpără alt bilet de tren, și o porni iarăși spre nord-vest, luând-o pe Dawnay cu el.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Sper c-a dat cerul și s-a întâmpat ceva. Afacerea asta blestemată costă câteva milioane și mă frământam noaptea trecută că era să fiu de râsul Whitehall-ului.

Nu știu exact de ce o luase și pe ea. Poate avea nevoie de un sprijin moral. Când telefonă la complex din gara Thorness, ca să ceară o mașină și încă un permis, îi dădură legătura direct cu biroul lui Quadring.

— Blestemați oameni de știință – spuse Quadring aghiotantului său. Intră și ies ca la bâlci.

Înhăță permisul pe care-l scrisese aghiotantul și o luă pe coridor în jos, spre biroul lui Geers. În mod normal un personaj destul de plăcut, dar Judy fusese la el să-i raporteze afacerea cu împușcătura și iată-l încordat și iritat.

— Mă întreb dacă veți semna aceasta, domnule? și puse permisul pe biroul lui Geers.

— Cine-i?

— Cineva adus de Profesorul Reinhart.

— L-ai verificat?

— De fapt este o „ea”.

— Cum se numește? Geers privi în jos spre carton prin ochelarii săi bifocali.

— Profesor Dawnay.

— Dawnay. Madeline Dawnay? Privi cu interes. Nu e cazul să-ți faci griji din pricina ei. Am fost împreună la Manchester, înainte de a se muta.

Zâmbi amintirii, pe când iscălea permisul. Quadring își mișcă picioarele încurcat.

— Nu-i ușor să-i urmărești pe acești tipi de la Ministerul Științelor.

— Câtă vreme stau în bârlogul lor. Geers îi înapoie permisul.

— Dar nu prea stau.

— Cine nu stă?

- Mai întâi Bridger. Iese mult cu barca pe insulă.
- E un observator de păsări²⁸.
- Noi credem că-i altceva. După părerea mea ia documente cu el.
- Hârtii? Geers îl privi pătrunzător, cu o lucire a ochelariilor: Ai vreo probă?
- Nu.
- Bine, atunci...
- Ar fi posibil să punem să-l percheziționeze la debarcader?
- Presupune că n-ar găsi nimic?
- M-aș mira.
- Și am arăta destul de ridicoli, nu-i așa? Geers își scoase ochelarii și se uită cu neliniște la maior: În schimb, dacă e pornit pe ceva, l-am pune în gardă.
- E pornit pe ceva.
- Atunci procură-ți niște fapte pe urma cărora să mergem mai departe.
- Nu văd cum aș putea.
- Răspunzi de securitatea complexului.
- Da, domnule.
- Geers își concentrează toată atenția asupra lucrului, pentru un moment.
- Ce-i cu miss Adamson?
- Quadrang îi relatează.
- Nimic de atunci?
- Nimic vizibil, domnule.
- Hm! Închise ochelarii cu zgomot care punea punct chestiunii. Dacă te duci spre clădirea computerului, ai putea să-i înmânezi profesorului Dawnay permisul.
- Nu mă duceam.
- Atunci trimite pe cineva, și dă-i complimente de la mine. De fapt, dacă termină la o oră rezonabilă, ar putea să treacă pe la mine la un *sherry*²⁹.

²⁸ Un fel de sport englezesc: a „observa păsări”. (n.tr.)

— Foarte bine, domnule. Quadring se retrase ușurel de la birou.

— Și Fleming, dacă-i cu ei.

— Bine, domnule.

Ajunse până la ușă: Geers privea visător tavanul, gândindu-se la Madeleine Dawnay.

— Aș vrea să facem mai multă cercetare de bază noi înșine. Obosești să tot execuți ordine.

Quadring reuși să se retragă.

În cele din urmă, Judy fu aceea care luă permisul. Dawnay era în încăperea computerului, Reinhart și Bridger îi arătau totul, în timp ce Christine încerca să-l descopere pe Fleming cu telefonul complexului. Judy înmână permisul și fu prezentată.

— Relații cu publicul? Păi îmi pare bine că lasă și fetele să facă treabă – spuse Dawnay, cu voce repezită, masculină. Privea drept, dar neprietenos, spre toată lumea. Reinhart se cam agita; părea neobișnuit de nervos.

— Ce vrea John?

— Nu știu – îi spuse Judy. Cel puțin, nu prea pot să-l pricep.

— Mi-a trimis o telegramă.

După un minut, Fleming intră grăbit:

— Ah, aici erați!

Reinhart se repezi la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Suntem singuri? Întrebă Fleming, privind rece spre Dawnay.

Reinhart făcu prezentările, oarecum iritat, și se agita de pe un picioruș pe celălalt, pe când ea îl descosea despre computer.

— Madeleine e în deplină cunoștință de cauză.

— E norocoasă. Aș dori să fiu și eu. Fleming pescui din buzunar o foaie de hârtie împăturită și o înmână profesorului.

— Ce-i asta?

²⁹ Sherry – Vin de Xeres, se bea în Anglia între mesa, ca un fel de aperitiv.

Reinhart o deschise. Fleming îl observă amuzat, ca un băiețel care-i face o șotie unui adult. Hârtia purta câteva rânduri de cifre bătute la mașină.

— Când a tipărit asta?

— Noaptea trecută, după ce plecaseră cu toții; doar Judy și cu mine eram aici.

— Mie nu mi-ai spus nimic – îi reproșă Bridger.

— Plecaseși și tu.

Reinhart se încruntă la cifre:

— Au vreun înțeles pentru dumneata?

— Nu o recunoști?

— N-aș putea spune că da.

— Nu-i distanțierea relativă a nivelurilor de energie în atomul de hidrogen?

— Asta este? Reinhart înmână hârtia lui Dawnay.

— Vrei să spui că deodată a scos asta? Întrebă Bridger.

— Da. S-ar putea. Dawnay parcurse încet cifrele: Arată frecvențele relative. Ce lucru extraordinar!

— Întreaga afacere este puțin cam neobișnuită – spuse Fleming.

Dawnay mai parcurse o dată cifrele și dădu din cap:

— Nu înțeleg.

Judy se întrebă dacă nu cumva era neobișnuit de obtuză.

— E ca și cum cineva acolo sus – Dawnay arătă către cer – și-a dat o grămadă de osteneală să ne spună tot ce știm noi despre hidrogen.

— Dacă asta-i într-adevăr totul... – Judy privi la Fleming, care nu spunea nimic.

Madeleine se întoarse spre Reinhart:

— O mică decepție.

— Nu sunt decepționat – spuse Fleming liniștit: E un punct de plecare. Întrebarea e: vrem să continuăm?

— Cum puteți continua?

— Păi, hidrogenul este elementul comun al Universului. De acord? Atunci asta este o foarte simplă informație universală. Dacă n-o recunoaștem, n-are niciun rost ca mașina să continue. Dacă da, poate continua cu următoarea întrebare.

— Care întrebare următoare?

— Nu știi încă. Dar aceasta, pun rămășag cu dumneata, este prima mișcare într-un joc lung de întrebări și răspunsuri.

El luă hârtia din mâna ei și o dădu Christinei:

— Bagă asta acolo unde se introduc întrebările.

— Chiar așa? Christine privi de la el la Reinhart.

— Chiar așa.

Reinhart rămase tăcut, dar i se întâmplase ceva; nu mai era copleșit și ochii îi erau strălucitori și atenți. Ceilalți formau un grup tăcut și gânditor, pe când Christine se așeză la teleimprimatorul de introducere și Bridger potrivea ordinea pe pupitrul de control.

— Acum – spuse el. Era chiar mai liniștit decât Fleming, și Judy nu putu să hotărască dacă era gelos sau îi era teamă, sau pur și simplu, ca și ceilalți, încerca să caute o dezlegare.

Christine bătut repede la clape și computerul zumzăia continuu la spatele panourilor de metal. Părea într-adevăr că există, împresurându-i – masiv, impasibil și în așteptare. Dawnay privea la șirurile de compartimente albastre, cu luminile oscilând ritmic – fără teama pe care o simțea Judy, dar cu interes.

— Întrebări și răspunsuri – crezi asta?

— Dacă ai sta între stele, n-ai putea să ne întrebi de-a dreptul ce știm. Dar această „persoană” poate! Fleming indică standurile de control ale mașinii de calculat: Dacă e proiectată și programată ca s-o facă pentru ei!

Dawnay se întoarse iarăși către Reinhart:

— Dacă dr. Fleming e pe linia justă, aveți într-adevăr ceva formidabil.

— Fleming are un instinct neobișnuit pentru astea – spuse Reinhart, observând-o pe Christine.

Până termină de bătut, nu se întâmplă nimic. Bridger se agita cu butoanele pupitrului de control, pe când ceilalți așteptau. Fleming părea încurcat.

— Ce s-a întâmplat, Dennis?

— Nu știu.

— S-ar putea să fi greșit – spuse Judy.

— Încă nu mi s-a întâmplat.

Pe când vorbea Fleming, lămpile de pe panoul de control începură să sclipească, și o clipă mai târziu imprimatorul de rezultate intră în acțiune cu un clămpănit puternic. Se adunară în jurul lui, observând fâșia lată de hârtie albă mișcându-se pe ruloul său, acoperită cu coloane de cifre.

Unul din compartimentele lungi și joase din biroul lui Geers era un dulăpior-bar. Directorul așeză patru pahare deasupra lui și scoase o sticlă de gin din raftul de jos.

— Ce face Reinhart și oamenii lui e teribil de interesant. El purta un costum mai puțin bun, dar își arborase manierele sale cele mai bune în onoarea lui Dawnay: Existase un simplu defect, dar acum înțeleg că totul e în regulă.

Dawnay, scufundată într-unul din fotolii, își ridică ochii și prinse privirea lui Reinhart. Geers continuă să vorbească pe când picura „bitter”-ul într-unul din pahare.

— N-avem într-adevăr nimic decât fierărie pe aici, în această sălbăticie. Facem o parte din rachetele țării, desigur, și intră o grămadă de material complex într-asta, dar n-aș regreta să mă schimb în niște haine vechi și să mă întorc la laborator... E bine așa? Așeză pe birou, la nivelul urechii lui Dawnay, paharul plin. Piciorul paharului era băgat într-un mic suport de hârtie, ca să nu lase urme pe lustrul biroului.

— Perfect, mulțumesc. Dawnay de-abia putea să-l vadă și să-l atingă fără să se scoale. Geers băgă mâna în dulăpior după altă sticlă.

— Și *sherry* pentru dumneata, Reinhart? (*Sherry*-ul fu turnat). Ajungi atât de înțepenit în spatele unui birou directorial. Noroc... Plăcut să te revăd, Madelaine. Cu ce te-ai ocupat?

— ADN³⁰, cromozomi, jocul în jurul originii vieții.

Dawnay vorbea repezit. Reașeză paharul pe birou și aprinse o țigară, suflând fumul pe nas ca un bărbat.

— Am intrat într-un fel de impas. Tocmai voiam să plec să mă gândesc, când l-am întâlnit pe Ernest.

³⁰ Acid dezoxiribonucleic. (n.r.)

— Stai și gândește-te aici. Geers îi oferi un zâmbet amabil, pe care apoi și-l șterse de pe față. Unde s-a dus Fleming?

— Va fi aici într-un minut – spuse Reinhart.

— Ai un băiat strălucit, deși cam greu de mânuit – îl informă Geers. De fapt ai o întregă echipă cam greu de mânuit, nu-i așa?

— Dar avem rezultate. Reinhart era netulburat. A început să imprime.

Geers ridică din sprâncene.

— A început într-adevăr? Ce imprimă?

Îi spuseră.

— Foarte bine. Foarte bine, într-adevăr. Și ce s-a întâmplat când ați reintrodus semnele în mașină?

— A ieșit o masă întregă de cifre.

— Ce semnificație au?

— N-avem idee. L-am parcurs doar, dar până acum... Reinhart dădu din umeri.

Fleming intră, după o bătaie în ușă pur formală.

— Ne-ați invitat?

— Intră, intră – spuse Geers, ca și cum s-ar fi adresat unui student valoros, dar neîndemânatic. Însetat?

— Când nu sunt?

Fleming avea cu el colile imprimate. Le azvârli pe birou ca să-și ia paharul.

— Vreo bucurie? Întrebă Reinhart.

— Nici o fărâmbă. E ceva în neregulă cu mașina, sau cu noi.

— Asta-i ultima? Întrebă Geers, netezind hârtiile și aplecându-se peste ele ca să le privească: Veți avea de făcut o mulțime de analize asupra lor, nu-i așa? Dacă putem să vă ajutăm cu ceva...

— Ar trebui să fie simplu. Fleming era copleșit și preocupat, ca și cum ar fi încercat să vadă ceva chiar dincolo de sine însuși: Sunt sigur c-ar trebui să fie ceva foarte ușor. Ceva ce-am putea recunoaște.

— Era o porțiune aici... Reinhart luă foile și trecu printr-însele: Pare vag familiar. Mai uită-te o dată la ele, Madeleine.

Madeleine privi.

— La ce te aștepți? îl întrebă Geers pe Fleming, pe când turna în pahar.

— Nu știu. Încă nu înțeleg jocul.

— Nu v-ar interesa cumva atomul de carbon? Dawnay privi în sus de pe scaunul ei, cu un slab surâs.

— Atomul de carbon?

— Nu-i exprimat în felul în care am face-o noi; dar ar putea fi o descriere a carbonului. Scoase fum pe nas. Asta-i ce voiai să spui, Ernest?

Reinhart și Geers se aplecară din nou peste foi.

— Am cam ruginit, desigur – spuse Geers.

— Dar ar putea fi, nu-i așa?

— Da, ar putea fi. Mă întreb dacă e și altceva.

— N-are cum să fie altceva – spuse Fleming. Părea foarte sigur pe sine și nu mai era preocupat: Luați-o de la început. Gândiți-vă la povestea cu hidrogenul. Ne întrebă de ce formă de viață ținem. Toate celelalte cifre sunt alte feluri posibile de a crea ființe vii. Dar „ei” nu știu nimic despre ele, fiindcă viața pe acest pământ este bazată pe atomul de carbon.

— Bine, dar asta-i o teorie – spuse Reinhart. Ce facem acum? Se reintroducem cifrele relative la carbon?

— Dacă vrem ca mașina să știe din ce materie suntem făcuți. Ea n-are să uite.

— Nu cumva presupuneți o inteligență? spuse Geers, care n-avea timp pentru tot ce era imaginație.

— Uite! Fleming se întoarse către el. Mesajul pe care l-am cules făcea două lucruri: întâi – comunica un proiect. Apoi dădea o grămadă de informații de bază, pentru a fi introduse în mașina de calcul pe care am construit-o. Noi nu știam la început ce informații erau acelea, dar începem să știm acum. Cu ce era în programul inițial, și cu ce-i spunem noi, mașina poate afla orice dorește despre noi. Și poate învăța să acționeze în consecință. Dacă asta nu-i inteligență, eu nu mai știu ce-i!

— E o mașină foarte utilă – spuse Dawnay.

Fleming se întoarse către ea:

— Numai pentru că îi lipsește protoplasma, niciun chimist nu și-o poate închipui ca pe o agenție de gândire.

Dawnay strâmbă din nas.

— De ce ți-e teamă, John? întrebă Reinhart.

— Are un scop. N-a fost pusă aici de glumă. N-a fost pusă aici pentru binele nostru.

— Ai un complex nevrotic în ceea ce o privești – spuse Dawnay.

— Așa crezi?

— Ți s-a stârnit un vânt favorabil; folosește-te de el. Dawnay făcu apel la Reinhart: Dacă întrebuințați metoda doctor Fleming și reintroduceți formula carbonului, puteți obține altceva. Puteți construi în sus, spre structuri mai complicate, și aveți o minunată mașină de calcul ca să le prelucreze. Asta-i tot. Aplicați-o.

— John? Reinhart se întoarse spre Fleming.

— Nu conțați pe mine.

— Ai vrea să te ocupi de asta, Madeleine? spuse Profesorul.

— De ce nu dumneata? îl întrebă ea.

— E un pas cam lung de la astronomie la biosinteză. Dacă Universitatea se poate lipsi de dumneata...

— Vă putem primi la noi. Geers, când mișca, mișca rapid: Spuneai că ești într-un impas.

Dawnay se gândi:

— Ai lucra cu mine, doctor Fleming?

Fleming dădu negativ din cap:

— E ceva care cere mai întâi să chibzuiești mult. Chiar înainte de a începe.

— Nu sunt de această părere.

— Am mes atât de departe, cât am dorit. Mai departe, de fapt – doar ca să arăt că pot preda marfa promisă. Dar pentru mine drumul se termină aici.

Reinhart deschise gura să vorbească, dar Fleming se întoarse să plece.

— În regulă – spuse Reinhart: Vrei să te ocupi de asta, Madeleine?

Stabilirea restul problemelor după plecarea lui Fleming.

Dawnay se instalează în săptămâna care urmă și se pune pe lucru la computere, cu Bridger și Christine ajutându-o; Geers se arăta acum plin de entuziasm și atenție. Fleming se întoarce la Londra și Judy nu-l mai văzu deloc; fiind ofițer în serviciu angajat prin jurământ, trebuia să stea unde i se ordonase. Într-un fel, simțea o ușurare, fiind eliberată de relațiile lor echivoce. După acea noapte din cabană îl ținu, pe cât putea, la distanță, sfâșiată între chemarea îndrăgostitei și teama de a nu fi luată drept altceva decât era. Cel puțin cât lipsea el nu trebuia să raporteze despre el, ci numai despre Bridger, de care îi păsa mai puțin.

Bridger nu dădea de bănuț nimănui. Judy se ținu departe de câmpiile mlăștinoase și patrulele lui Quadring nu găsiră nimic. Bridger însuși deveni din ce în ce mai amărât și mai retras. El lucra cu competență, dar fără entuziasm, ocupându-și timpul liber cu observarea migrațiilor târzii de la cuiburile din Thorholm.

Toamna trecu, înnegurându-se către iarnă. Întors de la Londra, Fleming se puse să verifice întregul mesaj și toate calculele lui originale. Înregistrarea semnalului continua la Bouldershaw Fell, dar acum era numai o chestiune de obișnuință. Codul rămânea întotdeauna același; Fleming nu putu să găsească în toate lucrările nimic care să-i dea o indicație cu privire la temerile sale.

La Thorness, Dawnay făcu progrese serioase.

— Băiatul avea dreptate într-o privință – îi spuse lui Reinhart: Povestea asta cu întrebările și răspunsurile; am introdus în mașină atomul de carbon și îndată a început să-mi imprime material despre structura moleculelor de proteină.

Când reintroduse acest material, mașina începu să pună alte întrebări. Oferi formule ale unei varietăți de diferite structuri bazate pe proteine, și în mod clar voia să i se dea mai multe informații despre ele. Dawnay puse pe lucru departa-

mentul ei de la Edinbourg. Împreună, ei introduseră în mașină tot ce știau despre formarea celulelor. Pe la Anul Nou, computerul le dădu structura moleculară a hemoglobinei.

— De ce hemoglobina? întrebă Judy, care o urmasa la Edinbourg, încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

— Hemoglobina din sânge e cea care duce provizia de electricitate în creier.

— V-a oferit-o ca pe una dintr-o serie de alternative? întrebă Reinhart.

Se întâlneră toți trei în locuința lui Dawnay, într-una din vechile clădiri cenușii ale Universității, pentru că ea le ceruse să obțină o decizie ministerială.

— Da – spuse ea. Ca până acum. Și pe aceasta am introdus-o din nou.

— Așa că acum mașina știe pe ce bază funcționează creierul nostru.

— Știe mult mai mult decât atât, în momentul de față.

Reinhart își mângâie bărbia cu micile lui degete:

— De ce vrea să știe?

— Ești sub influența lui Fleming, nu-i așa? spuse Dawnay cu reproș. Nu „vrea” să știe nimic. Calculează răspunsuri logice din informațiile pe care i le dăm, și din ceea ce posedă. pentru că e un computer.

— Asta-i oare totul? Judy, din puținul pe care-l cunoștea, împărtășea îndoielile lui Reinhart.

— Să încercăm să judecăm lucrurile științific, nu-i așa? spuse Dawnay. Nu mistic.

— Profesoare Reinhart, crezi dumneata...?

Reinhart părea jenat:

— Fleming ar putea spune că acest computer vrea să știe în fața cărei inteligențe e pus, ce fel de computere reprezentăm noi, cât de mari sunt creierile noastre, cum le alimentăm, în ce fel de ființe le adăpostim.

— Tânărul Fleming este tulburat psihic, dacă mă întrebați pe mine – spuse Dawnay. Făcu un semn cu mâna către rafturile încărcate cu teancuri de hârtie: Avem atâtea acum, că de-abia

mai putem vedea lumina zilei din pricina lor, dar mi-am făcut o idee despre ce e vorba, și de aceea te-am chemat. Cred că mașina ne-a dat planul de bază al unei celule vii.

— *Al cui...?*

— Nu că ne-ar fi de vreun folos. Avem această imensă cantitate de cifre. E mult prea complex pentru noi, ca să înțelegem pe deplin.

— De ce ar fi prea complex?

— Gândește-te la dimenisuni! Putem recunoaște particulele răslețe de structură a cromozomilor – și așa mai departe – dar ar cere ani de zile să analizăm totul.

— Dacă *asta* vi se cere.

— Ce vrei să spui?

Reinhart își mângâie iarăși bărbia. Degetele sale, observă Judy, avea gropițe. Era ceva foarte încurajator și omenesc în el, chiar când îl scoteai din adâncurile teoriilor.

— Vreau să vorbesc cu Fleming și Osborne – spuse el.

Îi întruni în cele din urmă în biroul lui Osborne. În acel moment avea toate faptele în vârful degetelor și dorea acțiune. Fleming arăta îmbătrânit și căzut, ca și cum un anume resort se sfârșise. Fața îi era puhavă și ochii injectați.

Osborne se rezemă elegant de scaun și-l ascultă pe Reinhart.

— Profesorul Daenay a venit cu ceea ce pare a fi structura detaliată a cromozomilor unei celule.

— O celulă vie?

— Da. E ceva de n-am cunoscut niciodată până acum: ordinea după care sunt aranjate moleculele de acid nucleic.

— Astfel că ați putea actualmente crea una?

— Dacă putem întrebuița computerul drept control, și dacă putem face un aparat chimic care să acționeze conform instrucțiunilor, pe măsură ce apar – de fapt, dacă putem face un sintetizator de ADN³¹, atunci cred că putem începe să creăm țesut viu.

³¹ Vezi nota de subsol nr. 30 (n.r.)

— Asta-i ce-au cătutat biologii ani de zile, nu-i așa?

— Vreți într-adevăr s-o lăsați să facă un organism viu? întrebă Fleming.

— Dawnay vrea să încerce – spuse Reinhart – Fleming nu vrea. Ce facem?

— De ce nu vrei? îl întrebă Osborne pe Fleming, foarte detașat, ca și cum ar fi vorba despre ceva de interes secundar.

— Pentru că suntem împinși spre asta printr-un fel de constrângere – spuse Fleming obosit – am spus-o chiar din ziua când am construit lucrul acela blestemat și nu pot găsi ceva care să mă facă să gândesc altfel. Madeleine își închipuie că poți să-l întrebuințezi întocmai ca pe o piesă de apartură de laborator; e o veselă optimistă. Dacă vrea să se joace cu sinteza de ADN, las-o să stea la Universitatea ei și s-o facă. N-o lăsați să întrebuințeze mașina de calcul. Sau dacă nu puteți face altfel, cel puțin ștergeți-i mai întâi computerului memoria.

— Reinhart? Osborne se întoarse plictisit către Profesor. Orice impresie i-ar fi făcut Fleming nu o lăsa să se vadă.

— Nu știu – spuse Reinhart. Pur și simplu nu știu. Vine de la o inteligență străină, dar...

— „Putem scoate oricând fișa?” cită Fleming în locul lui. Uite, am construit-o, ca să demonstrăm conținutul mesajului. E drept? Asta am și făcut. Am operat cu mașina ca să-i descoperim scopul. Acum știm și scopul.

— Îl știm oare?

— Eu îl știu. Este o a cincea coloană intelectuală dintr-altă lume, de la o altă formă de existență. Are sămânța vieții în ea, și totodată sămânța distrugerii.

— Ai vreun motiv să spui asta? întrebă Osborne.

— Nu, nici un motiv tangibil.

— Atunci cum putem ști?

— Dați-i drumul și vedeți ce se întâmplă. Dar să nu mai veniți plângând la mine! Fleming se ridică greoi și porni spre ușă.

VI

Alarmă

Cu toate acestea el se duse la Thorness în primăvară – ca s-o vadă pe Judy, spunea – dar de fapt dintr-o curiozitate morbidă. Se ținu departe de clădirea computerului, dar Judy și Bridger, fiecare în parte, îi povestiră ce se întâmplase. Dawnay încercase o nouă aripă, adăugată clădirii, cu aparate complicate de laborator, printre care un sintetizator chimic și un microscop electronic. În afară de Christine, mai avea aici câțiva foști studenți de-ai ei, care lucrau la proiect – și bani câți îi trebuiau în mod rezonabil. Reinhart și Osborne laolaltă dobândiseră un sprijin solid.

— Și ce-i cu dumneata? o întrebă Fleming pe Judy.

Ședeau pe faleză, înăuntrul complexului, deasupra cheiului.

— Eu mă trec cu anotimpurile.

Îi zâmbi cu tandrețe, dar și cu oboseală. Era șocată de schimbarea din el, de buhăiala și uzura lui generală, de un anume aer de înfrângere deplină, pe care-l respira. Îi era dor să-l ia și să i se dea. În același timp voia să-l țină departe. Să păstreze distanța de la începutul prieteniei lor – adică cât îi îngăduia rolul ei aici, de care îi era rușine. Știa prea multe acum, pentru a mai fi eliberată din serviciu – și mult prea mult ca să-i poată spune adevărul.

Bridger stătuse la complex, lucrând toată iarna, și nu făcuse nici o mișcare suspectă; dar mașina lui Kaufmann fusese văzută de câteva ori în vecinătate și șoferul cel înalt, îmbrăcat ciudat, urmărise sosiri și plecări din gară și cel puțin o dată îi

telefonase lui Bridger. După aceasta, Bridger părăsise mai nenorocit ca de obicei și și procurase copii după rezultatele mașinii de calcul pentru uzul său propriu. Nu Judy descoperise asta, ci Quadring. Totuși nu se întâmplase nimic. Iahtul alb nu reapăruse, și nici n-ar fi fost de așteptat într-o iarnă atât de vijelioasă, pe o mare măturată sălbatic de furtuni. Primăvara devreme patrulă navale fură împinse mai spre larg și întărite cu elicoptere, și iahtul – dacă vreodată avusese vreun amestec – fu gonit de acolo. Dar cu cât se întărea securitatea, cu atât creștea valoarea informațiilor, și impresia generală printre superiorii lui Judy era că și riscurile se înmulțeau.

Judy, neavând altă treabă decât să observe, era destul de liberă, ca de obicei, iar lui Quadring îi convenea ca Fleming să fie pus sub observație. Astfel că, fiind cu el pe faleză, ea susținea că e fericită să-l vadă, dar în fond se simțea în amară dușmănie cu sine însăși.

— Când veți ține o conferință de presă? fu următoarea lui întrebare.

— Nu știu. Anul ăsta, anul viitor, cândva.

— Toate acestea ar fi trebuit să fie comunicate publicului de luni de zile.

— Dar dacă-i secret?

— E un secret pentru că le convine politicienilor. De aceea treaba a apucat-o pe o cale greșită. O dată ce iei știința din mâna oamenilor de știință și le-o întinzi politicienilor, cauza ei e pierdută. Făcu un semn cu umărul către clădiri: Dacă tot ce-i acolo nu-i oricum pierdut.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

El privi valurile care se spărgeau la cincizeci de metri sub ei, apoi se întoarse și îi surâse, pentru prima oară după multă vreme.

— Am să te iau la plimbare cu barca cu pânze, uite ce am de gând!

Era una din acele false primăveri timpurii care vin uneori pe neașteptate, la începutul lui martie. Soarele strălucea, o adiere ușoară sufla dinspre sud-vest, și marea era frumoasă. Fleming presupunea că Judy n-avea nimic altceva de făcut și

ei navigară în fiecare zi cu velele în golf și de-a lungul coastei, în sus până la Greenstone Point și în jos până la la gura Gairloch-ului³². Apele erau înghețate, dar nisipurile calde și după-amiezile se obișnuiseră să tragă barca la mal în orice golfuleț adăpostit, să meargă prin apă până la mal și să stea culcați la soare.

După câteva zile, Fleming arăta mai bine. Deveni mai vesel și părea să uite ore de-a rândul norul care-i umbrea mintea. El își dădu bine seama că ea nu mai dorea să facă dragoste cu el și își reluă destul de repede rolul de frate mai mare, afectuos și dominator. Judy își ținea firea și spera că va fi bine.

Atunci, într-o după-amiază caldă și strălucitoare, traseră într-un minuscul golfuleț, pe partea dinspre mare a insulei Thornholm. Stâncile se ridicau chiar în spatele lor și reflectau peste ei căldura soarelui, în timp ce stăteau culcați unul lângă altul pe nisip. Nu vedeau decât cerul albastru de deasupra lor. Nu auzeau decât sunetul greu, lin al valurilor și chemarea păsărilor marine. După un timp, Fleming se așeză și-și scoase sweaterul³³ său gros.

— Mai bine ți l-ai scoate și tu pe al tău – îi spuse el.

Ea ezită, apoi și-l trase peste cap și rămase culcată în șort, simțind briza și soarele jucându-se pe trupul ei. Fleming n-o băgă în seamă la început.

— Asta-i mai agreabil decât computerul. Ea zâmbi cu ochii închiși: Aici vine Bridger?

— Daa...

— Nu e nici o pasăre aici.

— Uite una. Se rostogoli spre ea și o sărută. Ea stătea culcată, fără să-i răspundă și el se îndepărtă iarăși, lăsând o mână pe umărul ei.

— De ce nu iese cu dumneata? întrebă ea.

³² Cu câteva excepții, menționările geografice din roman sunt reale [<https://mapcarta.com/17641558>]. Insula Thornholm, pare a fi în realitate insula Long Island. (n.red.)

³³ *Sweater* – pulover (n.red.)

[<https://en.wikipedia.org/wiki/Sweater>]

— Nu vrea să ne deranjeze pe noi.

Ea se încruntă în sus către soare.

— Nu mă place.

— E reciproc, nu-i așa?

Ea nu răspunse. Mâna lui se lăsă în jos, spre coapsa ei.

— Nu, John...

— Ai iscălit un legământ cu Asociația Felelor Cercetașe?

Era supărat, iritat.

— Nu fac pe pudica, numai...

— Numai ce?

— Nu mă cunoști.

— Dă-o dracului, nu-mi prea dai multe șanse, ce zici?

Ea se ridică brusc și se uită împrejur. În spatele lor, în stâncă, era o deschizătură.

— Hai în explorare!

— Dacă vrei.

— E o peșteră acolo?

— Da.

— Hai s-o vedem.

— Nu suntem echipați cum trebuie.

— Nu ești prea formalist? Îi surâse și își trase sweaterul, apoi i-l aruncă pe al lui. Ia-l!

— Intră al dracului de adânc în faleză. Ne-ar trebui echipament potrivit și scări de explorare.

— Nu mergem departe.

— O.K. Se ridică în picioare și-și înăbuși proasta dispoziție. Haide.

Peștera se lărgea înăuntru și apoi se strâmta, cu cât intra mai adânc în stâncă. Solul era nisipos la început și presărat cu pietre. Când pătrunseră mai adânc, se treziră cățărându-se peste pietroaie. Era rece și foarte liniștit aici. Fleming aduse o lampă electrică de la barcă și lumină cu ea pereții de stâncă din fața lor. Pete de apă străluceau, prelingându-se din perețe. După câțiva zeci de metri ajunseră într-o altă încăpere, cu o baltă mare în fund. Judy îngenunchie și privi în apă.

— E o bucată de coardă aici.

— Ce? Fleming se lăsă pe vine lângă ea și privi peste marginea apei. Un capăt de coardă albă era înodat și fixat jos sub apă. Fleming trase de ea: era bine întinsă.

— E adâncă? Judy se uită în jos, în raza torței electrice, dar nu putu să vadă nimic decât întunecime sub suprafața apei.

— Ține, te rog, torța.

Fleming apucă cu ambele mâini coarda și trase încet în sus. La capăt era o canistră mare, de tip termos, îngreunată cu pietre. Judy luminează capacul.

— E a lui Dennis! exclamă Fleming.

— A lui Dennis Bridger?

— Da. A cumpărat-o pentru excursii. Are semnul acela în zigzag pe ea.

— De ce s-o fi lăsat? Judy vorbea mai mult cu ea însăși decât cu Fleming.

— Nu știu, mai bine întreabă-l pe el.

Judy deschise capacul și pipăi înăuntru.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— E plină de hârtii. Scoase câteva și le ținu în lumină. Le recunoști?

— E materialul nostru. Fleming le privi fără să-și creadă ochilor. Copii. Mai bine să i le ducem.

— Nu. Judy puse hârtiile înapoi în canistră și o închise.

— Ce vrei să faci?

— S-o lăsăm unde am găsit-o.

— Dar e absurd.

— Te rog, John, știu ce fac.

Luă canistra și o aruncă înapoi în apă, pe când el privea morocănos, ținând lampa.

— Ce vrei într-adevăr să faci? o întrebă, dar ea nu răspunse.

Când se întoarse la complex, îl găsiră acolo pe Reinhart. El îl opri pe Fleming în fața blocului birourilor.

— Poți să-mi acorzi un minut, John?

— Nu sunt aici.

— Uite, John – Profesorul părea jignit – ne-am îmfundat.

- Perfect.
- Madeleine a realizat o sinteză a ADN-ului. S-au format într-adevăr celule.
- Trebuie să fii mândru de ea.
- Celule izolate. Dar nu trăiesc, sau trăiesc numai câteva minute.
- Atunci aveți noroc. Dacă ar trăi, ar fi sub controlul mașinii.
- Cum?
- Nu știu cum. Dar n-ar fi prieteni de-ai noștri.
- O singură celulă nu poate să facă mare pagubă. Judy nu-l mai auzise până acum pe Reinhart pledând deschis. Vino, oricum.
- Fleming își împinse buza înainte, încăpățânat.
- Haide, John – Judy se întoarse către el. Sau ți-e teamă că mușcă?
- Fleming ridică din umeri și se duse cu Profesorul.
- Judy merse direct la biroul lui Quadring și raportă.
- Ah! spuse Quadring. Asta lămurește lucrurile. Unde-i acum?
- Telefonară la computer, dar Bridger tocmai plecase.
- Spune-le băieților de la S.I.A.³⁴ să-l găsească și să-l urmărească – spuse Quadring ajutorului său. Dar să nu fie văzuți.
- Am înțeles, domnule. Ajutorul își roti scaunul către tabelul de comenzi.
- Cine-i în patrulă, pe faleză?
- Secția B, domnule.
- Spune-le să observe cărarea către chei.
- Să-l oprească?
- Nu. Să-l lase să iasă dacă vrea, și să ne raporteze.
- Quadring se întoarse către Judy.
- Prietenul lui i-a telefonat astăzi. Trebuie că-i cere ceva urgent, ca să riște astfel.
- De ce ar face-o?

³⁴ S.I.A. – Serviciul de Informații al Armatei. (n.tr.)

— Poate că au o tranzacție în curs. Am ascultat, desigur. Vorbeau destul de ferit, dar au spus ceva despre „noua cale”.

Judy dădu din umeri. Asta o depășea. Quadring așteptă, până când asistentul telefonă caporalului de Siguranță Externă și ieși să predea mesajul său comandantului secției B. Apoi o duse pe Judy la o hartă murală.

— „Calea veche” era pe la insulă. Bridger putea lua și ascunde acolo materialul, fără să fie nevoie să-și înregistreze ieșirile din complex. La nevoie putea fi cules de iaht. Unul din acoliții lui Kaufmann are probabil un vas oceanic, care poate ancora la mare depărtare și trimite o barcă la întâlnirea cu Bridger.

— Acea albă?

— Acea pe care ai văzut-o.

— Atunci pentru asta... Trecuse o vreme de la împușcăturile de pe câmpiile aride, dar acum totul deveni clar, în timp ce privea harta.

— Kaufmann trebuia să aibă pe cineva care să-l informeze pe Bridger și să țină contactul cu iahtul. El îl folosea pe șofer și acesta – automobilul.

— Și el a tras în mine?

— Probabil că el. Absolut stupid, dar cred că-și imagina că ar putea face să dispară corpul sub apă.

Judy simți că îngheață sub sweaterul gros.

— Și „noua cale”?

— Din pricina vremii și a noastră, nu mai pot folosi iahtul, așa că nu mai au cum să ajungă la insulă. Bridger tot o mai întrebuințează ca ascunzătoare, după cum ați descoperit voi, dar va trebui să aducă materialul înapoi și să-l treacă prin contrabandă pe la poarta principală, ceea ce e mult mai riscant.

Judy privi afară, la înserarea rece care se lăsa după căldura zilei. Acoperișurile joase, pătrate ale clădirilor de cercetare se ridicau negricioase din iarba peninsulei, peste care cădea întunericul. Lumina lucea în câteva ferestre ale cabanelor, și deasupra lor, imensa arcadă a cerului începea să se șteargă și să dispară. Pe undeva, într-o încăpere subterană, Dawnay lucra – iluminată, dăruită și inconștientă de consecințele muncii sale. În altă parte, Fleming discuta cu Reinhart despre viitor.

Și altundeva, singur și nenorocit, și poate tremurând de spaimă ascunsă, Bridger se îmbrăca într-un impermeabil, cu sweater pescăresc și cizme de cauciuc, ca să pornească în noapte.

— Ai face mai bine să îmbraci ceva mai gros – îi spuse Quadring lui Judy. Merg și eu.

Era cald în laboratorul lui Dawney. Luminile și aparatura funcționau de o săptămână, înăbușind încetul cu încetul aerul condiționat.

— Miroase a biolog – spuse Fleming, când el și cu Reinhart intrară.

Dawney se uita prin ocularul unui microscop. Își ridică accidental privirea.

— Hallo, dr. Fleming. Vorbea de parcă el plecase numai după o ceașcă de ceai. Mă tem că seamănă puțin cu o bucătărie de vrăjitoare.

— Ai pus ceva la fiert? întrebă Reinhart.

— Tocmai am pregătit un nou lot. Ți-ar place să stai și să vezi? Microscopul avea un tub electronic de demonstrație, ca un ecran de televiziune.

— Poți urmări acolo, dacă s-ar întâmpla ceva.

— Cultură nouă? întrebă unul din asistenții ei, potrivit un ac la o seringă hipodermică.

— Ia un pic de acolo, și ai grijă de temperatura acului dumitale.

Dawney îi explică lui Fleming în ce consta procedeul ei, pe când asistentul luă o sticlă mică dintr-un refrigerator.

— Facem sinteza cam pe la punctul de îngheț, și ele învie la temperatură normală. Părea absolut prietenoasă și netulburată de ceea ce gândea Fleming. Asistentul străpunse capacul de cauciuc al sticlei cu acul hipodermic și trase puțin lichid în seringă.

— Ce formă de viață au? întrebă Fleming.

— O fâșie foarte mică de protoplasmă, cu un nucleu. Ce-ți închipui – antene și capete?

Ea luă seringa, scurse o picătură de fluid pe o lamă și prinse lama pe placa de observație.

— Cum se poartă?

— Se mișcă un timp, apoi mor. Asta-i necazul. Probabil că n-am găsit încă alimentul potrivit.

Puse ochiul la microscop și potrivi obiectivul. Pe măsură ce mișca lama sub lentilă, ei vedeau celulele individuale formându-se – discuri palide cu un centru mai închis – și înotând pe ecran câteva secunde. Se opreau apoi și erau în mod evident moarte, în momentul când Dawnay recurse la o mărire mai mare. Ea scoase lama.

— Să încercăm cu celălalt lot. Se întoarse către ei cu un surâs obosit: Asta poate dura toată noaptea.

Scurt timp după miezul nopții Bridger fu văzut părăsindu-și cabana. Patrula falezei îl observă luând-o pe cărerea către chei. Nu-l opriră, dar telefonară la camera de gardă, de la un vechi amplasament de tunuri la capătul cărării. Quadring și Judy li se alăturaseră, în momentul în care Bridger pornise cu barca de la chei. Motorul său „outboard” strănută de două ori, apoi plescăi regulat, îndepărtându-se peste apă. La lumina slabă văzură barca trecând peste golf.

— N-aveți de gând să-l urmăriți? întrebă Judy.

— Nu. Se va întoarce. Quadring strigă încet santinelele. Fiți atenți și pe cât posibil încercați să nu fiți văzuți. Poate să dureze vreme îndelungată.

Judy privi spre mare, unde bărcuța se pierdea printre valuri.

Luna dispăru mult înainte de răsărit și, deși își luaseră paltoane, le era foarte frig.

— De ce nu se întoarce? îl întrebă ea pe Quadring.

— Nu vrea să se întoarcă pe întuneric.

— Dacă știe că suntem aici?

— Cum să știe? Așteaptă numai să se lumineze puțin.

La ora patru santinelele se schimbă. Era încă întuneric. La cinci, primele urme cenușiu-purpurii începură să apară pe cer. Bucătarul din serviciul de noapte zdrăngăni cu bidoanele

de ceai. Lăsa unul la camera de gardă, altul la poarta principală, altul la clădirea computerului.

Dawnay își împinse ochelarii în sus pe frunte și-și sorbi zgomotos ceaiul.

— De ce nu te duci să te culci, Madeleine? căscă Reinhart.

— Mă voi duce îndată. Împinse altă lamă sub lentilă. Lângă ea pe masă se afla o tavă pe jumătate plină cu lame uzate; Fleming ședea cocoțat pe un colț, deazprobator, dar intrigat.

— Stai. Mișcă lama o secundă. Aici e una.

Pe ecran se văzu formându-se o celulă.

— O duce mai bine ca celelalte – spuse Reinhart.

— Se face destul de mare. Dawnay puse contactul la mărire. Uite, începe să se dividă.

Celula se lungi în doi lobi care se întinseră și se despărțiră, și apoi fiecare lob se rupse iarăși în noi celule.

— Se reproduce! Dawnay se rezemă de spetează și observă ecranul. Fața îi era încrețită de oboseală și fericire: Am creat viață. Am făcut într-adevăr o celulă reproducătoare. Uite, merge înainte. Ce zici de asta, doctore Fleming?

Fleming stătea în picioare și observa cu intensitate ecranul.

— Cum ai s-o oprești?

— N-am s-o opesc. Vreau să văd ce face.

— Se dezvoltă într-o structură absolut coerentă, observă Reinhart.

Fleming își strânse pumnii pe masă:

— Omoar-o!

— Cum? Dawnay îl privi cu o amabilă surprindere.

— Omoar-o cât mai poți.

— E perfect sub control.

— Este? Uite felul în care crește. Fleming arată spre masa de celule, ce se dubla rapid.

— E în regulă. Ai putea crește o amoebă de dimensiunea Pământului într-o săptămână, dac-ai fi în stare s-o hrănești atât de rapid.

— Asta nu-i amoebă.

— E a dracului de asemănătoare.

— Omoar-o! Fleming privi în jur la fețele lor atente, hotărâte, și apoi înapoi către ecran. El apucă bidonul greu de ceai și îl sfărâmă pe placa de observație a microscopului. Un țăcănit de metal și sticlă răsună din camera tăcută. Ecranul muri.

— Tânăr nebun! plânse aproape Dawnay.

— John, ce faci? Reinhart înainta să-l oprească, dar prea târziu. Fleming scose cioburile lamei din microscop, le aruncă pe jos și răsuci călcâiul pe ele.

— Sunteți nebuni! Toți sunteți nebuni! Toți – orbi nebuni... strigă el și fugi pe ușă.

O luă la goană prin încăperea computerului, de-a lungul coridorului de intrare și mai departe până la poartă. Acolo se opri un minut, suflând greu, iar aerul rece îl izbea în față. Să ieși afară în revărsarea palidă a zilei, după o noapte de concentrare în camera lui Dawnay, era ca și cum te-ai trezi dintr-un coșmar. Trase aer în piept, adânc, de vreo câteva ori, și o luă peste iarbă spre peninsulă, încercând să-și limpezescă plămânii și creierul.

În depărtare se auzea zgomotul unei bărci.

Își schimbă direcția și merse cu repeziciune spre locul unde cărarea de pe chei atingea vârful falezei. Zgomotul bărcii venea tot mai aproape, atrăgându-l ca un magnet, dar în capul falezei se poticni de Quadring, Judy și doi soldați, care stăteau culcați în iarbă în așteptare. Se opri scurt.

— Ce dracu se întâmplă? Privi la ei zăpăcit și neînțelegând nimic. Quadring se ridică în picioare, cu binoclul agățat de piept.

— Dă-te înapoi. Pleacă de aici.

Motorul se oprise. Barca aluneca spre chei sub ei. Judy începu să se ridice în picioare, dar Quadring o făcu să stea jos.

— „Pleacă de aici! Pleacă de aici!” Ce dracu pregătiți cu toții?

— Stai liniștit – ordonă Quadring. Și stai mai departe de margine.

— Îl așteptăm pe Dennis Birdger – spuse Judy.

— Pe Dennis? Era șocat și înțelegea cu greu ce se întâmplă.

— În locul dumitale aş pleca – îl sfătui Quadring. Afară doar dacă nu vrei să fii martor la arestarea lui Bridger.

— Arestarea lui Bridger? Fleming se răsuci încet de la Quadring înapoi spre Judy, când începu să se dumirească.

— Sunteți deci cu toții nebuni!

— Treci înapoi și stai liniștit – spuse Quadring.

Fleming o luă spre marginea falezei, dar la un semn al lui Quadring cei doi soldați îl apucară fiecare de câte un cot și-l traseră înapoi. El se trezi prins între ei, dezamăgit și disperat. O sudoare rece îi picura de pe față și n-o vedea decât pe Judy.

— Ești băgată și dumneata în afacerea asta?

— Știi ce am găsit – îi evită ochii.

— Ești și dumneata...

— Da – spuse ea și plecă de acolo, ca să se așeze lângă Quadring.

Îl lăsară pe Bridger să ajungă chiar până în capul cărării, târând cu greu canistra din peșteră. Când capul îi trecu peste margine, Fleming strigă:

— Dennis!

Unul dintre soldați îi înfundă palma pe gură, dar în acel moment Bridger îl văzuse. Înainte ca Quadring să-l poată ajunge, el lăasă să cadă canistra și fugi.

Pentru un om cu cizme marinărești, alerga repede pe cărarea de la marginea falezei. Quadring și soldații răpăiau după el. Fleming alerga după ei, iar Judy după el. Era ca o vânătoare de cerbi în lumina rece a zorilor. Nu vedeau încotro mergea Bridger. El ajunsese la capătul peninsulei și apoi se întoarse și își pierdu echilibrul. Cizmele ude îi alunecară pe iarbă și căzu dincolo. Cinci secunde mai târziu nu mai era decât un corp sfărâmat pe stânci, la marginea mării.

Fleming se alătură soldaților pe bordul falezei și privi în jos. Când Judy ajunsese în dreptul lui, se întoarse fără a vorbi și păși înapoi către complex. Mai avea încă un ciob de lamă în deget. Oprindu-se o clipă, îl trase afară și apoi plecă mai departe.

VII

Analiză

În vremea aceea Vandenberg își stabilise cartierul general aliat într-un adăpost asigurat contra bombelor, sub Ministerul Apărării. Funcția sa de coordonator crescuse treptat în importanță, până când devenise director virtual al strategiei aeriene. Oricât de puțin plăcut i-ar fi fost, guvernul Majestății Sale se supuse în fața unei situații internaționale care se înrăutățea din ce în ce: camera de operații de lângă biroul său personal, era dominată de un planiglob, indicând un număr alarmant de sateliți orbitali de potențialitate necunoscută. În afară de vehiculele americane și rusești, dintre care unele desigur că purtau armament nuclear, se înregistra creșterea continuă a traficului altor puteri. Moralitatea publică se subția, pe măsură ce oamenii și mașinile se înălțau mai sus în atmosferă, și an după an acordul șubred, în virtutea căruia era de presupus că se controlează atmosfera și spațiile de deasupra ei se apropia de prăbușirea în anarhie.

Vandenberg, prin Ministerul Apărării, avea acum un cuvânt de spus în toate stațiunile experimentale locale, inclusiv Thorness. El își exercita funcțiile de conducere cu blândețe dar hotărâre, și observa atent ce se petrecea. Când primi raportul despre moartea lui Bridger, trimise după Osborne.

Poziția lui Osborne nu mai era ceea ce fuses în primele zile de la Bouldershaw Fell. Nu numai că nu mai reprezenta un minister în ascensiune, dar el și Ractcliff trebuiau acum să se plece în fața dorințelor războinicilor, încercând pe cât puteau să-și păstreze un cuvânt pentru propriile lor interese.

Osborne nu era tocmai ușor de scos dintr-ale lui. Stătea în fața biroului lui Vandenberg, tot atât de suav și impecabil ca întotdeauna.

— la loc – Vandenberg îi indică un scaun. Fă-te comod.

Reconstituirea împrejurările morții lui Bridger, pas cu pas, ca și cum ar fi jucat șah – generalul cercetând și Osborne în defensivă, dar fără să nege și fără să se disculpe.

— Trebuie să admiți – spuse Vandenberg la sfârșit – că ministerul dumneavoastră a cam încurcat-o.

— Depinde cum priviți lucrurile.

Vandenberg își împinse scaunul înapoi și se îndreptă spre harta murală.

— Nu ne putem permite să ne jucăm de-a școala, Osborne. Am putea folosi mașina aceea. E construită pe teren militar, cu sprijin militar. Am putea s-o folosim în interes public.

— Ce dracu crezi că face Reinhart? Osborne își ieși în fine din sărite. Sunt sigur că oamenii dumneavoastră ar vrea să pună mâna pe ea. Sunt sigur că noi toți vă părem anarhici, fiindcă n-avem mințile învățate cu exercițiul militar. Știu, s-a întâmplat o tragedie. Dar ei fac acolo ceva de o importanță vitală.

— Și noi nu?

— Nu poți să-i frânezi brusc din mers.

— Guvernul dumneavoastră ar spune că putem.

— L-ați întrebat?

— Nu, dar ar spune.

— Cel puțin – Osborne se calmă din nou – cel puțin lăsați-ne să terminăm proiectul de față, dacă vă dăm anumite garanții.

De îndată ce se întoarse în biroul său, îi telefonă lui Reinhart.

— Pentru Dumnezeu, cârpește un fel de împăcare cu Geers – îi spuse.

Întâlnirea lui Reinhart cu directorul era deprimant de ai-domă cu a lui Osborne cu Vandenberg, dar Reinhart era mai bun strateg ca Geers. După două ore de măcinare trimiseră după Judy.

— Trebuie să întărim securitatea aici, miss Adamson.

— Și vă așteptați ca eu... – se întrerupse.

Geers o fixă prin ochelari și ea se întoarse spre Reinhart:

— Poziția mea aici ar deveni intolerabilă. Toată lumea avea încredere în mine și acum se dovedește că sunt omul Siguranței.

— Eu am știut întotdeauna acest lucru – spuse Reinhart amabil. Și profesorul Dawnay a ghicit. Ea e de acord.

— Dar Fleming nu acceptă.

— Nici nu i se cere s-o facă – spuse Geers.

— M-a acceptat ca reprezentând altceva.

— Toată lumea știe că aveai o misiune. Reinhart își contemplă cu mâhnire degetele. Și toată lumea o respectă.

— Eu n-o respect.

— Vă rog?

Geers își scoase ochelarii și o privi de parcă ea și-ar fi ieșit din minți. Judy tremura.

— Am urât-o de la început. Era perfect clar că toți sunt demni de încredere, în afară de Bridger.

— Chiar și Fleming?

— Dr. Fleming valorează cât zece din cei pe care i-am întâlnit. El are nevoie de protecție împotriva propriilor sale indiscreții și am încercat să fac asta. Dar n-am să mai continui să-l spionez.

— Ce spune Fleming? întrebă Reinhart.

— Nu mai vorbește cu mine de când...

— Unde e? întrebă Geers.

— Cred că bea.

— Tot de asta se ține, nu-i așa? Geers își ridică ochii în tavan, mimând lipsa oricărei speranțe, și brusc gestul o înfurie pe Judy.

— De ce vă așteptați să se țină după cele întâmplare? Orce ar fi firesc. Ea se întoarse iarăși, cu o slabă speranță, către Reinhart: M-am îndrăgostit teribil de ei toți. Îi admir.

— Draga mea, nu sunt în situația... Reinhart îi evită ochii: E probabil mai bine că lucrurile s-au dat pe față.

Judy se trezi stând drept în fața lui Geers.

- Pot fi desărcinată?
- Nu.
- Atunci mi se poate da o altă însărcinare?
- Nu.
- Atunci pot demisiona?

— Nu în timpul unei stări de criză națională. Ochii lui Geers, observă ea, erau așezați prea aproape unul de altul. Priveau drept spre ea, fără expresie, autoritar: Dacă n-ar fi dosarul dumitale foarte bun, aş spune că nu ești suficient de matură pentru această treabă. În clipa de față însă cred că ești pur și simplu prea tulburată de acest mediu, de acest mod de a gândi științific, în special de o minte atât de înfierbântată și iresponsabilă ca a lui Fleming.

- Nu e iresponsabil.
- Nu?
- Nu în ce privește lucrurile importante.

— Lucrurile importante în această instituție sunt modalitățile de supraviețuire. Suntem sub o foarte mare presiune.

— Pentru militari, toate lucrările se judecă militărește – spune Reinhart glacial. Traversă camera și se uită pe fereastră, cu mâinile la spate. E un loc sumbru aici, știi... Toți suntem obosiți.

Câtăva vreme după această izbucnire, Geers se arată neobișnuit de amabil. Făcea tot ce îi stătea în putință pentru Dawnay, aduse în grabă o aparatură nouă ca să înlocuiască pe aceea stricată de Fleming și în genere se identifică cu ceea ce făceau ei. Reinhart luptă din greu să-și păstreze poziția și Judy se întoarce la datorie cu un fel de disperare mocnită. Își luă chiar inima-n dinți și se duse să-l vadă pe Fleming, dar camera sa era goală, precum și cele trei sticle de whisky de lângă patul său. Cu o singură excepție, el nu vorbi nimănui în zilele care urmară morții lui Bridger.

Dawnay se întoarce înapoi la lucru, cu Chirstine, ca să-i ajute la calculele relativ simple cerute de computer. După o săptămână ei obținuseră o altă sinteză izbutită, și o studiau, seara târziu, prin microscopul reparat, când ușa laboratorului fu împinsă la o parte și Fleming intră, nesigur pe picioare.

Dawnay se îndreptă din spate și îl privi. Nu purta haină sau cravată, cămașa îi era mototolită și murdară, avea o barbă nerasă de șapte zile. Putea fi la un pas de *delirium tremens*.

— Ce vrei?

Se uită la ea cu o privire sticloasă și înaintă cu un pas împleticit în cameră.

— Ieși de aici, te rog.

— Văd că aveți aparatură nouă – spuse cu voce cleioasă, cu un surâs spasmodic, tâmp.

— Așa-i. Acum vrei, te rog, să ne lași?

— Bridger a murit – zâmbi el către ea cu aceeași expresie stupidă.

— Știu.

— Dumneavoastră continuați ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Era greu de înțeles ce spunea: Dar el e mort. N-are să se mai întoarcă.

— Am auzit cu toții, doctor Fleming.

Se mai împletici cu un pas înainte în încăpere:

— Ce faceți aici?

— E secret. Vrei, te rog să pleci? Se sculă și se îndreptă hotărâtă spre el.

El stătea privind-o, zâmbetul dispăruse de pe fața lui:

— Era cel mai vechi prieten al meu. Era un prost, dar era cel mai...

— Doctor Fleming – spuse ea, liniștită – vrei să pleci, sau chem garda?

O mai privi un moment, de parcă încerca s-o vadă prin ceață, apoi înălță din umeri și ieși, târșâindu-și picioarele. Ea îl urmă până la ușă și o încuie în urma lui.

— Putea să ne scutească de scena asta – îi spuse Christinei.

Fleming se împletici până la cabană, luă o sticlă de whisky neterminată din birou și o turnă în chiuvetă. Apoi căzu și dormi douăzeci și patru de ore. În seara următoare se bărbieri, se îmbăie și începu să-și facă bagajele.

Rezultatul noii experiențe progresa fantastic. În câteva ore Dawnay trebui să transfere vietatea de pe lama de microscop într-o mică baie de nutriție, iar dimineața următoare fu nevoită s-o mute într-o baie mai mare. „Făptura” continuă să se dubleze în tot timpul zilei cât dormi Fleming, și către seară Dawnay făcu apel la Geers, care o preluă cu un aer de proprietar și puse secția sa de ateliere să construiască un rezervor adânc, încălzit electric, cu o conductă de nutriție prin picurare în partea deschisă de sus, și cu o fereastră de inspecție în mijlocul panoului frontal. Către ziuă, noua creatură fu ridicată de patru asistenți din baia sa, rămasă prea mică, și așezată în rezervor.

În noul mediu crescuseră cam de mărimea unei oi și apoi se opri. Părea perfect sănătoasă și inofensivă, dar nu era prea arătoasă.

Reinhart luă o hotărâre în acea dimineață și merse să vorbească cu Dawnay. O găsi verificând în laboratorul ei controlul de alimentare al rezervorului. El așteptă fără să vorbească, până ce ea terminase.

— Mai trăiește?

— Și încă zdravăn. Afară de faptul că părea palidă și trasă în jurul gurii și ochilor, Dawnay nu dădea semne de oboseală: O zi și jumătate de când fusese doar o picătură pe o lamă; v-am spus că nu există nici un motiv ca un organism să nu crească oricât de repede ai dori, dacă poți băga destulă hrană într-însul.

— Dar s-a oprit din creștere acum? Reinhart se uită cu respect pe fereștriuca de control, prin care zări o formă întunecoasă, mișcând în întunericul rezervorului.

— Pare a avea o formă și o dimensiune pre-determinată – spuse Dawnay, luând un rând de radiografii și înmuindu-le în loțiunea de dezvoltare: Nu prea ai multe de văzut din astea. Nu există formație osoasă. Este ca o mare de gelatină, dar are acest ochi și un fel oarecare de cortex, care arată ca un ganglion nervos foarte complicat.

— Nicio altă trăsătură? Reinhart luă radiografiile și le privi.

— E posibil să existe și o încercare rudimentară pentru o pereche de picioare, deși cu greu ai putea vorbi despre mai mult decât o divizare a țesutului.

Reinhart lăsă plăcile în jos și își încreți fruntea:
— Cum se hrănește?
— Primește hrana prin piele. Trăiește în lichid nutritiv și-l absoarbe direct în celeulele corpului. Foarte simplu, foarte direct.
— Și computerul?
Dawnay arăta surprinsă:
— De ce întrebă de computer?
— A reacționat în vreun fel?
— Cum te-ai fi așteptat să reacționeze?
— Nu știu. Reinhart se încruntă, nerăbdător: A reacționat?
— Nu, a fost cu totul liniștit.
Profesorul merse spre camera de control a computerului și înapoi, cu capul plecat, privind-și vârfurile bine lusturite, lucioase ale pantofilor. Era dimineața devreme și liniște peste tot. Își încleștă mâinile la spate și vorbi, fără a o privi pe Dawnay:
— Îl vreau pe Fleming înapoi la lucru.
Dawnay nu răspunse îndată, apoi zise:
— Făptura e perfect ținută sub control.
— Controlul cui?
— Al meu.
Își ridică ochii spre ea, cu efort:
— Avem timpul limitat, Medeleine. Oamenii de aici ar vrea să ne vadă plecați.
— În mijlocul acestei experiențe?
— Nu. Ministerul s-a luptat pentru asta, dar trebuie să lucrăm ca o echipă unită și să demonstrăm rezultate.
— Grozave pretenții. Astea nu-s rezultate? Dawnay arăta cu un deget scurt și osos către rezervor: Suntem în miezul celei mai mari realizări a secolului. Creăm viață.
— Știu, spuse Reinhart, mutându-se de pe un picior pe altul; nu se simțea în largul său. Dar încotro ne duce asta?
— Avem multe de descoperit.
— Și nu putem risca accidente.
— Voi avea eu grijă.
— Nu trăiești pe cont propriu, Madeleine. Reinhart vorbea cu un fel de intensitate liniștită. Suntem cu toții implicați aici.
— Voi avea eu grijă – repetă ea.

— Nu poți despărți creatura de originea ei, de computer.

— Desigur că nu pot. Dar Christine înțelege mașina și conțez pe ea.

— Ea înțelege matematica de bază, dar există o logică mai înaltă, sau cel puțin așa cred eu. Numai Fleming o înțelege.

— Nu doresc să-l am aici pe John Fleming bătălbănin-du-se, stricându-mi munca și aparatura.

Vocea lui Dawnay se ridicase. Reinhart o privi liniștit. Era încă încordat, dar animat de acea hotărâre care îl dusesese întotdeauna departe.

— Nu putem face tot ce ne place. Vorbise atât de brusc, încât Dawnay îl privi surprinsă. Sunt responsabil pentru acest program – încă. Și voi mai fi, atâta vreme cât lucrăm ca o echipă și avem un țel comun. Asta înseamnă că *trebuie* să-l avem pe Fleming aici.

— Beat sau treaz?

— Doamne, Madeleine, dacă nu putem avea încredere unul într-altul, în cine să mai avem încredere?

Dawnay era gata să protesteze, apoi se opri:

— În regulă, atâta vreme cât se poartă cumsecade și-și vede de treabă.

Reinhart zâmbi:

— Mulțumesc, dragă.

Când părăsi laboratorul, se duse drept la Geers.

— Dar Fleming m-a anunțat că pleacă – spuse Geers. Chiar acum am trimis-o pe miss Adamson la computer, ca să nu ne trezim cu vreo surpriză din partea lui la plecare.

Dar Fleming nu era la computer. Judy stătea în camera de control, ezitând, când Dawnay veni până la ea:

— Hallo. Vrei să-l vezi pe Ciclop?

— De ce l-ai poreclit „Ciclop”?

— Din cauza caracteristicilor sale fizice. Dawnay părea complet destinsă. Oare fetele din zilele noastre nu mai ai cultură? Hai, vino, e aici înăuntru.

— Trebuie?

— Nu te interesează?

— Da, dar...

Judy se simțea tulburată. Ea nu-și dăduse seama de progresele experienței. În ultimele două zile nu se gândise la absolut nimic decât la Fleming și Bridger, și la situația ei disperată, iar imaginea pe care o păstra despre creația lui Dawnay era microscopică și fără relație cu viața reală. O urmă până în laborator, fără să gândească ori să spere ceva.

Rezervorul o zăpăci puțin. Nu se așteptase la asta.

— Uită-te înăuntru – o îndemnă Dawnay.

Judy privi înăuntru prin deschizătura de sus a marelui rezervor, cu totul nepregătită pentru ce avea să vadă. Ființa aducea oarecum cu o meduză lunguiață, fără membre sau tentacule, dar cu un fel de vagă bifurcare la capăt, și cu o umflătură – care putea fi un cap – la celălalt. Plutea în lichid – o masă zvâcnitoare, tremurătoare de protoplasmă, suprafața îi era verzuie-galbenă, băloasă și lucioasă. Iar în mijlocul a ceea ce putea fi luat drept cap era înfipt un ochi enorm, fără pleoapă și culoare.

Pe Judy o apucă greața, și apoi panica. Se întoarse, gata să vomite, și privi spre Dawnay, ca și cum Dawnay însăși făcea parte din coșmar, apoi își puse mâna strâns la gură și fugi din cameră.

Fugi drept la cabana lui Fleming, dădu ușa de perete și intră înăuntru. Fleming își îngrămădea ultimele lucruri într-un sac de voiaj, valizele erau făcute și zăceau pe podea. Privi rece spre ea, cum răsufla anevoie și tremura, stând în ușă.

— Nu se mai prinde! spuse el.

— John! Abia putea vorbi la început. Capul i se învârtea și își simțea stomacul în gât: – John, *trebuie* să vii...

— Să vin, unde?

O privi cu o calmă ostilitate. Efectul ultimei săptămâni era încă vizibil, pielea îi era galbenă, avea pungi întunecoase sub ochi, dar era calm și îngrijit și, evident, din nou cu totul stăpân pe el. Judy încercă să-și facă vocea mai liniștită.

— La laborator.

— Pentru dumneata? Avu un rânjet blajin.

— Nu pentru mine. Au făcut ceva groaznic. Un fel de creatură.

— De ce nu spui la S.M.³⁵?

— Te rog! Judy merse până la el; se simțea absolut fără apărare, dar nu-i păsa de ce-i spunea sau îi făcea Fleming. El se întoarse spre valize. Te rog, John! Se întâmplă ceva oribil. Trebuie să-i oprești.

— Nu-mi spune mie ce să fac sau să nu fac.

— Au realizat această făptură. Această făptură care arată monstruos, cu un singur ochi. Un ochi...

— Asta-i treaba lor. Împinse un sweater vechi în partea de sus a sacului și trase șireturile ca să-l închidă.

— John, ești singurul...

El trase sacul de pe pat și trecu pe lângă ea, ca să-l așeze în rând cu geamantanele:

— A cui e vina?

Judy respiră adânc.

— Nu eu l-am omorât pe Bridger.

— N-ai fost dumneata? N-ai asmuțit banda dumitale asupra lui?

— Am încercat să te previn.

— Ai încercat să mă aiurești. Ai făcut dragoste cu mine.

— Nu-i adevărat! Numai o dată... Sunt și eu om. Aveam o însărcinare.

— Aveai o însărcinare scârboasă, și ai îndeplinit-o admirabil.

— Niciodată nu te-am spionat. Cu Bridger era altceva.

— Doctor Bridger era cel mai vechi prieten al meu și cel mai bun ajutor.

— Te trăda!

— Trădare! O privi scurt și apoi se îndepărtă și începu să caute într-un bufet, printre sticle și pahare: Pune placa asta într-altă parte. Jumătate din muncă i se datora lui Dennis. Era munca minții sale și a minții mele, nu-ți aparținea dumitale

³⁵ S.M. – Siguranța Militară: în textul englez este folosită o altă prescurtare. (n.tr.)

sau șefilor dumitale. Dacă Dennis voia să vândă ce era al lui de drept, noroc bun. Era treaba dumitale?

— Ți-am spus că nu-mi plăcea ce trebuia să fac. Ți-am spus să n-ai încredere în mine. Crezi că n-am...

Vocea lui Judy tremura, în ciuda eforturilor ei.

— O, termină cu miorlăitul – spuse Fleming. Și ieși afară.

— Ies, dacă te duci să vorbești cu profesorul Dawnay.

— Plec.

— Nu poți pleca. Au această făptură oribilă. Judy întinse o mână și apucă mâneca lui, cu disperare, dar el se scutură de ea și trecu spre ușă.

— Adio! Suci clanta și o deschise.

— Nu poți părăsi munca acum.

— Adio – spuse el liniștit, așteptând-o să iasă. Ea se opri un moment, încercând să găsească altceva ca să-l convingă – și în acea clipă apăru în prag Reinhart.

— Hallo, John. Privi de la unul la altul. Halo miss Adamson.

Ea trecu printre ei, spre ieșire, fără o vorbă, clipind des, ca să nu plângă. Reinhart se întoarse după ea, dar Fleming închise ușa.

— Știați despre această femeie?

— Da.

Reinhart traversă camera până la pat și se așeză pe el. Arăta bătrân și obosit.

— Ați fi putut să mă preveniți! îi spuse Fleming, cu glas acuzator.

— Nu, John, n-aș fi putut.

— Bine. Fleming deschise sertarele și le închise din nou, ca să se asigura că nu uitase nimic: Puteți angaja în locul meu pe cineva în care să aveți încredere.

Profesorul se uită prin cameră:

— Poți să îmi dai ceva de băut? Își trecu mâna cu micile ei degete peste frunte, ca să se trezească. A doua întrvedere cu Geers nu fusese ușoară. Ce te face să crezi că n-am încredere?

— Nimeni n-are încredere în noi, nu-i așa? Fleming scotoci printre sticlele părăsite. Nimeni nu ține seama cât de puțin de ce spunem noi.

— Ține cont de ce *facem*.

— Coniac, e bine? Fleming găsi o picătură în fundul unei sticle, și o scurse într-un pahar. O, da, suntem niște mecanici foarte utilil. Dar când vine vorna de *sensul* lucrurilor – de a avea o idee despre ce e vorba – ei nu vor să știe!

Îi întinse paharul.

— Ai o picătură de apă? întrebă Reinhart.

— Asta se poate... Ei își închipuie că le-a bătut vântul în pânze – spuse el, lăsând să curgă apa la robinetul chiuvetei. Și când spunem că asta-i începutul a ceva mult mai mare, ne tratează ca pe niște criminali nebuni. Asmut câinii de pază asupra noastră – sau cățelele de pază.

— Nu-i nevoie să te răzbuni pe fată. Reinhart luă paharul și bău.

— Nu mă răzbun pe nimeni. Dacă ei nu sunt în stare să vadă că ceea ce am cules printr-un simplu hazard va schimba viețile noastre, ale tuturor, atunci lasă-i să se descurce ei singuri cum îi taie capul. Cu puțin noroc vor încurca totul, și nu va ieși nimic.

— Ceva a și ieșit.

— Monstrul lui Dawnay?

— Știi despre asta?

— Este un sub-program, numai o prelungire a mașinii. Fleming se uită cu un aer preocupat într-un bufet gol, dar atenția lui începea să fie prinsă de subiectul discuției. Dawnay crede că mașina i-a dat ei puterea să creeze viață; dar greșește. Mașina și-a dat *sie însăși* puterea.

— Atunci trebuie să rămâi și s-o controlezi, John.

— Nu-i treaba mea. Trânti ușa bufetului. Doresc să n-o fi început dracului niciodată.

— Dar ai început-o. Ai o răspundere.

— Față de cine? Față de oamenii care nu mă ascultă?

— Eu te ascult.

— Foarte bine. Se învârtea prin odaie, culegând fleacuri și aruncându-le în coșul de hârtii. Am să vă spun cu ce aveți de-a face; și apoi voi pleca.

— Dacă ai vreo părere constructivă. Băutura readusese puțină putere în vocea lui Reinhart.

— Uitați – Fleming veni să se așeze la capătul patului și se plecă peste el, cu mâinile pe spătarul scaunului, lăsându-și greutatea pe brațe și concentrându-se în sfârșit nu asupra examinării camerei, ci asupra vorbelor sale – toți sunteți grăbiți să întrebați: „Ce? Ce am obținut? Ce rezultă?” Nimeni, în afară de mine, nu întreabă: „De ce?” De ce o inteligență străină își dă osteneala, la două sute de ani-lumină depărtare, să întreprindă toate acestea?

— Nu putem răspunde, nu-i așa?

— Putem deduce.

— Putem ghici.

— În regulă – dacă nu vreți să gândiți, până la ultima consecință! Fleming se îndreaptă și-și lăsă brațele să-i cadă în lături.

Reinhart își sorbi coniacul și așteaptă. După un minut, Fleming se destinse și îi surâse, puțin timid.

— Ce diavol bătrân sunteți!

Se așeză pe pat, lângă Profesor.

— Este o rațiune logică, oriunde și oricine o fi. Trimite o serie de instrucțiuni, în termeni absoluți, care subînțeleg o anumită tehnologie. Le-am interpretat ca reprezentând un computer. De ce? Crezi că și-au spus: „Iată, aici e o informație tehnică interesantă. O vom difuza în restul Universului, ar putea s-o găsească utilă”?

— E evident că dumneata nu crezi asta.

— Pentru că unde-i rațiune este și voință. Și unde-i voință e ambiție. Presupunând că aceasta ar fi o rațiune care are tendințe de expansiune...

— E o teorie tot atât de bună ca oricare alta.

— E singura teorie logică! Fleming se plesni cu pumnul peste coapsă. Ce face deci această inteligență străină? Trimite un mesaj care poate fi captat și interpretat și asupra căruia se poate acționa de către alte inteligențe. Tehnica pe care o în-

trebuințăm n-are importanță, tot astfel cum n-are importanță ce marcă de aparat de radio cumperi – auzi același program. Important este să acceptăm programul lor: un program care întrebuițează logică matematică, pentru a se adapta condițiilor noastre – sau oricăror alte condiții, necesare scopului. Rațiunea lor cunoaște baza vieții și descoperă care este a noastră. Descoperă cum lucrează mințile noastre, cum sunt construite trupurile noastre, cum ne dobândim informațiile – imaginează în consecință sistemul nostru nervos și organele noastre senzoriale. După care înfăptuiește o creatură cu un trup și un organ senzorial – un ochi. Are un ochi, nu-i așa?

— Da.

— E probabil destul de primitivă, dar e totuși un pas înainte! Dawnay crede că întrebuițează mașina aceea, dar de fapt mașina o întrebuițează pe ea!

— Un pas înainte către ce? Întrebă Reinhart pe un ton indiferent.

— Nu știu. Un fel de preluare.

— A noastră?

— Asta-i singurul punct de vedere posibil.

Reinhart se ridică și, traversând încet și gânditor încăperea, puse paharul său gol între celelalte.

— Nu știu, John.

Fleming păru că înțelege incertitudinea lui.

— Primii exploratori trebuie să fi părut destul de inofensivi triburilor indigene. Vorbea cu căldură, acum: Bătrâni misi-onari amabili, cu căști coloniale ridicole – dar care au ajuns stăpânii lor.

— Poate că ai dreptate. Reinhart îi surâse recunoscător, era ca pe vremuri, amândoi gândeau la fel. Pare un fel de misionar cam bizar.

— Această creatură a lui Dawnay, ce fel de creier are?

Reinhart dădu din umeri și Fleming continuă:

— Gândește ca noi, sau gândește ca o mașină?

— Dacă gândește, într-adevăr.

— Dacă are un ochi, are centri nervoși – are desigur și un creier. Ce fel de creier?

— Probabil, de asemenea primitiv.

— De ce? Întrebă Fleming. De ce n-ar produce mașina o prelungire a propriei sale inteligențe: o submașină de calcul, care funcționează în același fel, cu singura deosebire că ține de un trup organic?

— Ce valoare ar avea?

— Valoarea unui trup organic? O mașină cu simțuri? O mașină cu un ochi?

— N-ai să convingi pe nimeni.

— Nu-i nevoie să insiști asupra acestui aspect.

— Va trebui să rămâi, John.

— Pentru ce?

— Ca s-o controlezi. Reinhart vorbi pe șleau: el luase hotărârea cu câteva ore mai înainte. Fleming dădu din cap negativ.

— Cum aș putea? E mai abilă decât noi.

— Oare?

— Nu vreau să particip în nici un fel.

— Asta i-ar conveni mașinii, după teoria dumitale...

Reinhart ridică jumătate mânia-i mică:

— Sunt gata să te cred.

— Atunci distrugeți-o. E unicul lucru sigur.

— Vom face și asta, dacă va fi nevoie – spuse Reinhart și merse spre ușă, ca și cum totul ar fi fost aranjat. Fleming se răsuci după el.

— O veți face? Credeți într-adevăr că veți fi în stare s-o faceți? Iată ce s-a întâmplat când am încercat s-o opresc: Dawnay m-a dat afară. Și dacă veți încerca dumneavoastră, vă vor da afară pe dumneavoastră.

— Și așa or să mă dea afară.

— Ce vor? Întrebă Fleming, de parcă l-ar fi lovit cineva.

— Puterile care ar vrea să ne știe înlăturați din calea lor – spuse Reinhart. Așteaptă numai să afle că lichidăm, să ne ia locul.

— De ce, pentru Dumnezeu?

— Ei cred că știi mai bine cum să întrebuițeze mașina. Dar câtă vreme suntem aici, putem tăia contactul. Și o vom face, dacă va fi nevoie. Privirea lui se plimbă de la fața tulburată a lui Fleming la valizele de pe jos: Ai face mai bine să despachetezi.

Întâlnirea dintre Fleming și Dawnay avu loc într-o atmosferă încărcată, dar nu se întâmplă nimic dramatic. Fleming fu desul de liniștit, și Dawnay îl trată cu un fel de amuzată toleranță.

— Bun venit fiului răătăcitor – spuse ea și-l conduse la plăsmuirea din rezervor.

Creatura plutea pașnic în mijlocul băii ei hrănitore; găsi-se fereastra și petrecea cea mai mare parte din timp privind afară cu unicul ei ochi imens, fără pleopă. Fleming o privea fix, dar nu dădu nici un semn că ar fi înregistrat ce vedea.

— Poate comunica?

— Dragul meu băiat! Dawnay vorbea ca și cum îi făcea pe plac unui foarte tânăr student: De-abia am avut timp să aflăm câte ceva despre ea.

— N-are corzi vocale sau așa ceva?

— Nu.

— Hm. Fleming se îndreptă și privi prin partea de sus a rezervorului: Ar putea fi o încercare slabă spre om.

— Un om? Nu arată a om.

Fleming se duse agale până la încăperea computerului, unde Christine observa panoul de control.

— Ceva imprimat?

— Nu. Nimic. Christine părea încurcată. Dar e limpede că ceva se întâmplă.

Lămpile de evidență clipeau continuu, părea că mașina lucra mai departe de una singură, fără a arăta rezultatele.

În următoarele două sau trei zile nu se întâmplă nimic, apoi Fleming trase un fir magnetic de la mașină în jurul rezervorului. El nu explică – de fapt nu putea – de ce o făcuse, dar imediat panoul de evidență al mașinii de calcul începu să clipească violent. Christine veni în fugă din laborator.

— Ciclop e teribil de enervat. Se agită puternic în rezervorul său.

Auzeau din camera alăturată bufniturile și plescăiturile creaturii și a lichidului în care plutea. Fleming întrerupsese contactul cu circuitul, și bufniturile încetară. Când refăceau contactul, creatura reacționa din nou, dar nimic nu apăru încă pe imprimatorul de răspunsuri.

Reinhart veni să vadă cum progresau. El, Dawnay și Fleming parcurseră încă o dată tot ansamblul experienței; dar nu putură să dezlege nimic.

În ziua următoare, Fleming îi întruni din nou.

— Vreau să încerc o altă experiență – spuse el.

Se duse până la panoul de evidență și se așeză cu spatele la el, între cele două terminale misterioase pe care nu le întrebuițase niciodată. După un minut scoase învelișurile de siguranță și se așeză din nou între ele. Nu se întâmplă nimic.

— Vrei să stai un moment? îl întebă pe Reinhart și se dădu la o parte, ca să-l lase pe Profesor să-i ia locul. Bagă de seamă să nu le atingi. Între ele sunt o mie de volți sau mai mult.

Reinhart stătu absolut liniștit, cu capul între terminale și spatele către panou.

— Simți ceva?

— O foarte ușoară... – Reinhart făcu o pauză... Un fel de amețală.

— Altceva?

— Nimic.

Reinhart se depărtă de computer.

— Acum e bine?

— Da – spuse el. Nu mai simt nimic acum.

Fleming repetă experiența cu Dawnay, care nu simți nimic.

— Creierile diferitelor persoane emit cantități diferite de descărcări electrice – spuse ea. A mea este evident mai joasă, așa-i și a lui Fleming. A dumatăle probabil că e mai ridicată, Ernest, fiindcă introduce un flux între terminale. Încearcă dumneata, Christine.

Christine părea speriată.

— E bine – spuse Fleming. Stai cu capul între acestea două, dar nu le atinge, că te frige.

Christine își luă locul, unde stătura și ceilalți. O clipă păru că nu simte nici un efort, apoi deveni rigidă, ochii i se închiseră și se prăbuși. O prinseră și o traseră într-un scaun, și Dawnay îi ridică pleoapele ca să-i examineze ochii.

— Nu-i nimic, e numai leșinată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Reinhart. S-a atins de ceva?

— Nu – spuse Fleming. Totuși e mai bine să izolez la loc terminalele. Așa și făcu și căzu pe gânduri, pe când Dawnay și Reinhart o trezeau pe Christine, aplecându-i capul în jos și udând-o cu apă rece.

— Dacă are loc o descărcare regulată între cele două borne terminale și introduci câmpul electric al unui creier în funcțiune...

— Ține-o așa – spuse Dawnay cu nerăbdare. Cred că-și revine.

— Ah, ea va fi O.K.! Fleming privi gânditor la tablou și la cele două contacte izolate care ieșeau din el. Am să schimb curentul dintre ele, îl voi modula. Creierul va simți o reacție; ar putea fi o înregistrare, ar putea lucra în ambele sensuri.

— Despre ce vorbești? întrebă Reinhart.

— Vorbesc despre *astea!* se aprinse Fleming: Cred că știu ce reprezintă mijlocul de a introduce și a extrage informații din mașină.

Dawnay părea că se îndoiește.

— Aceasta e doar o tânără nevrotică. Probabil un mediu bun pentru hipnoză.

— Poate.

Christine se trezi și clipi:

— Hallo. Le zâmbi vag: Am leșinat?

— Te cred că ai leșinat – spuse Dawnay. S-ar părea că ai o aură electrică remarcabilă.

— Zău?

Reinhart îi dădu un pahar cu apă. Fleming se întoarse spre ea și rânji.

— Ai făcut științei un mare serviciu. Dădu din cap către terminale: Ar fi mai bine să te ferești de spațiul dintre ele.

Se întoarse către Reinhart.

— Punctul cu adevărat important este că, dacă ai felul potrivit de creier – nu pur și simplu orice creier omenesc – unul care lucrează în chipul proiectat de mașină adică, atunci stabilești un contact. Țsta e modul în care a fost menită să comunice! Modul nostru de a reintroduce întrebări în chip de răspunsuri e teribil de neîndemânatic. Toată această treabă a mașinilor de imprimat...

— Vrei să spui că poate citi gândurile? întrebă Dawnay, supărată.

— Vreau să spun că două creiere pot comunica pe cale electrică, dacă sunt de același fel. Dacă îți iei creatura și-i bagi capul între aceste două terminale...

— Nu văd cum am putea face asta.

— Dar asta-i ce vrea! De aceea e neastâmpărată – de aceea ambele sunt neastâmpărate. Vor să intre în contact. Creatura este în câmpul electromagnetic al mașinii, și mașina cunoaște posibilitățile logice ale acestei creaturi. Asta-i ce prelucra ea fără să ne spună.

— Nu poți să-l scoți pe Ciclop din baia sa nutritivă – spuse Dawnay. Are să moară.

— Cred că totul a fost prevăzut.

— Ai putea monta un electro-encefalograf – spuse Reinhart. Tipul care se folosește în laboratoarele de neuropsihiatrie. Punem o garnitură de contacte electrice pe capul lui Ciclop și tragem un cablu coaxial de acolo la bornele terminale pentru a transmite informațiile. Trebuie să trecem datele printr-un transformator – altfel îl electrocutează.

— Și ce rezolvă asta? Dawnay îl privi sceptică.

— Pune computerul în contact cu subintelența lui – spuse Fleming.

— În ce scop?

— În scopul urmărit de mașină. Le întoarse spatele și umblă în sus și în jos prin cameră. Dawnay așteptă să vorbească

Reinhart, dar bătrânul stătea încăpățânat, încruntându-se spre mâinile sale.

— Te simți mai bine acum? o întrebă pe Christine.

— Da, mulțumesc.

— Crezi că ai putea monta ceva de felul acesta?

— Cred că da.

— Doctor Fleming vă va ajuta. Nu-i așa, John?

Fleming stătea în celălalt capăt al încăperii, panourile cu aparatură ridicându-se masiv în spatele lui.

— Dacă doriți asta cu adevărat – spuse el.

— Cealaltă alternativă – spuse Reinhart, mai mult pentru Dawnay și pentru el însuși decât pentru Fleming – este să împachetăm și să predăm totul. N-avem de ales, nu-i așa?

VIII

Agonie

Pe cât posibil, Judy se ținu departe de Fleming, iar când îl întâlnea, el era de obicei cu Christine. Totul se schimbase de când murise Bridger; până și izbucnirea timpurie a primăverii se curmă curând, coborând un giulgiu cenușiu de întunecime peste întreaga așezare, peste Judy însăși. Judy își dădu seama – trăind și o mai chinuitoare strângere de inimă – că acum Christine începe să ia nu numai locul ei, dar și pe al lui Dennis Bridger în viața lui Fleming; muncea și gândea împreună cu el – așa cum ea, Judy, nu știuse niciodată s-o facă. Crezu la început că nu va suporta și, trecând peste capul lui Geers, scrisese direct la Whitehall, rugând să fie mutată. Singurul rezultat fusese altă lecție de la Geers:

— Treaba dumitale aici abia a început, miss Adamson.

— Dar afacerea cu Bridger s-a terminat.

— Cu Bridger poate – dar cu „afacerea” nu! El părea să nu realizeze de loc cât era de disperată: Intel a primit destul ca să-și sporească apetitul, și acum, că l-au pierdut pe Bridger, vor căuta pe altcineva – poate pe unul dintre prietenii lui.

— Credeți că dr. Fleming ar putea să trădeze? Întrebă ea cu mânie.

— Oricine ar putea, dacă i se permite.

În acea seară Fleming, și nu Judy, raportă prima mișcare a lui Intel.

El, Christine și Dawnay găsiseră modalitatea de a fixa plăcile unui encefalograf pe ceea ce părea să fie capul lui Ciclop, și Christine îl ajutase să le lege prin cablu cu terminalele de

înalt voltaj al mașinii de calcul. Ei adăugară un transformator la stelajul de sub tabloul de evidență și trecură circuitul prin el, astfel încât curentul care-l atingea pe Ciclop avea de-abia puterea unei baterii electrice. Totuși, efectul fu alarmant. Când se făcu prima conectare, creatura deveni complet rigidă, și becurile de control de pe tablou se luminau din plin. După un scurt interval totuși ambii, atât creatura cât și computerul, părură a se acomoda; prelucrarea de date continuă ferm, deși nimic nu ieși prin mașina de imprimat, și Ciclop plutea liniștit în rezervorul său, privind prin ferestruică cu unicul său ochi.

Toate acestea duraseră câteva zile și Christine fusese lăsată să se ocupe de camera de control și de laborator, cu dispoziția de a-i chema pe Dawnay și Fleming, dacă se întâmplă ceva nou. Dawnay își luă un concediu binemeritat, dar Fleming vizita din când în când clădirea computerului – pentru control, și ca s-o vadă pe Christine. O găsea din ce în ce mai încordată, pe măsură ce treceau zilele, și pe la sfârșitul săptămânii ea devenise atât de nervoasă, încât Fleming, îi și vorbi despre starea ei:

— Uite, știi, mi-e foarte grozav de frică de toată treaba asta, dar nu știam că-ți era și dumitale.

— Mie nu-mi e – spuse ea. Erau în camera de control, urmărind licărul continuu al luminilor pe tablou. Dar îmi dă un sentiment bizar.

— Ce anume-ți dă?

— Povestea aceea cu terminalele și... Ezită și privi nervos către cealaltă încăpere: Când sunt acolo înăuntru, simt ochiul acela, observându-mă tot timpul.

— Ne observă pe toți.

— Nu. În special pe mine.

Fleming rânji.

— O, înțeleg. Și eu mă uit la dumneata.

— Credeam că erai prins aiurea.

— *Eram*. Ridică pe jumătate mâna ca s-o atingă, apoi își schimbă părerea și se îndreptă către ușă. Ai grijă de dumneata.

Coborî cărarea falezei către plajă, dorind să fie absolut singur și să se gândească. Era o după-amiază cenușie, goală, fluxul se retrăsese și nisipul se întindea, ca o ardezie cenușie, monotonă, între stâncile de granit. Merse până la malul mării, cu capul aplecat și mâinile în buzunare, încercând să cugete la ceea ce se petrecea în computer. Se întoarse încet spre terenul stâncos din fața plajei, prea cufundat în sine pentru a observa un om îndesat și chel, șezând pe un pietroi și fumând o mică țigară de foi.

— Un moment domnule, vă rog. Vocea aceasta guturală îl luă prin surprindere.

— Cine ești dumneata?

Chelul scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept și i-o întinse.

— Nu știu să citesc – spuse Fleming.

Chelul zâmbi:

— Dumneavoastră sunteți totuși doctorul Fleming.

— Și dumneavoastră?

— N-ar avea nici o însemnătate. Chelul își cam pierduse suflul.

— Ce doriți?

— Am venit să mă plimb. Dădu din umeri și puse cutia înapoi în buzunar. Părea că-și recapătă suflul. Și dumneavoastră veniți des aici.

— Acesta-i proprietate particulară.

— Nu și terenul din fața plajei. În această țară liberă terenul din fața plajei e... Dădu din nou din umeri: Numele meu e Kaufmann. Nu vi se pare cunoscut?

— Nu.

— Prietenul dumneavoastră, domnul dr. Bridger...

— Prietenul meu Bridger e mort.

— Știu. Am auzit. Kaufmann trase din mica sa țigară de foi. Foarte trist.

— Îl cunoșteți pe dr. Bridger? Întrebă Fleming, uimit și bănuitor.

— O, da. Fuseserăm asociați câtăva vreme.

— Lucrați pentru...? Începu să se lumineze și încercă să-și amintească numele.

— Intel? Da.

Kaufmann zâmbi înspre Fleming și suflă un mic norișor de fum.

Fleming scoase mâinile din buzunar.

— Pleacă.

— Scuzați?

— Dacă nu pleci de pe acest teren particular în cinci minute, am să chem garda.

— Nu, vă rog. Kaufmann părea jignit. A fost o fericită întâmplare că v-am întâlnit.

— Tot atât de fericită ca și pentru Bridger?

— Nimeni n-a fost mai mâhnit decât mine. Era foarte util.

— Și acum e foarte mort. Fleming privi la ceasul său brățară. Îmi vor trebui cinci minute ca să urc faleza. Când ajung în vârful, voi informa gardienii. Se întoarse să plece, dar Kaufmann îl rechemă.

— Doctor Fleming! Vă ofer o posibilitate mult mai rentabilă să vă petreceți următoarele cinci minute. Nu vă propun să faceți nimic clandestin.

— Asta-i strașnic, nu-i așa? spuse Fleming, păstrând aceeași distanță.

— Ne gândiserăm mai degrabă că ați prefera să treceți din serviciul de Stat la noi, într-un serviciu onorabil. Cred că nu sunteți prea fericit aici.

— Hai să punem lucrul ăsta la punct „Herr”³⁶ amice! Fleming se întoarse și privi în jos către el: Poate că nu iubesc guvernul, poate că nu sunt fericit. Dar chiar dacă aș urî și mașele lor și aș fi la ultima mea răsuflare, și n-ar fi nimeni altcineva în lume la care să apelez, aș prefera să cad mort, înainte de a mă adresa dumneavoastră.

Apoi se întoarse și urcă faleza, fără a privi înapoi.

³⁶ Herr – Domnule (în germană în text). (n.tr.)

Se duse drept la biroul lui Geers și îl găsi pe director dictând rapoarte într-un dictafon.

— Ce i-ai spus? întrebă Geers după ce Fleming raportă.

— Să avem iertare! O expresie de scârbă apărură pe fața lui Fleming. E destul de greu oricum să te ții departe de copilași și de sugaci; nu văd de ce ne-am da pe mâna rechinilor.

Părăsi biroul, mirându-se de ce se deranjase; dar, de fapt, fu unul dintre puținele amănunte care pledau în favoarea lui, în timpul lunilor următoare.

Patrulele fură trimise pe plajă. Se trase sârmă ghimpată de pe uscat pe mare, personalul de securitate al lui Quadring trecu prin sită regiunea înconjurătoare și nu se mai auzi nimic despre Intel, multă vreme. Experiența în clădirea computerului continuă fără vreun rezultat concret, până ce Dawnay se întoarse din vacanță, și atunci, într-o dimineață, computerul deodată începu să imprime. Fleming se încuie în cabana sa cu rezultatul și, după o muncă de vreo sută de ore, îi telefonă lui Reinhart.

Din ceea ce putuse observa, computerul punea o serie de absolut nouă de întrebări, toate privind aspectul, dimensiunile și funcțiunile corpului. Era posibil, după cum spunea Fleming, să reduci orice formă fizică la termeni matematici, și tocmai asta se părea că cere mașina.

— De pildă – spuse el către Reinhart și Dawnay, când se puseră împreună pe lucru – vrea să știe despre auz. Este aici o grămadă de material despre frecvențele auditive, și în mod evident întreabă cum producem sunetele și cum le auzim.

— Cum ar putea ști computerul despre vorbire? întrebă Dawnay.

— Pentru că creatura lui *ne vede* întrebându-și gura pentru a comunica și urechile pentru a asculta. Toate aceste întrebări sunt puse în urma observațiilor micului dumneavoastră monstru. El poate, probabil, să simtă vibrațiile vorbirii și acum, că e conectat cu mașina, îi transmite observațiile.

— Presupui.

— Cum îți explici altfel acest lucru?

— Nu văd cum se poate analiza toată structura omenească? spuse Reinhart.

— Nu e nevoie. Computerul continuă să deducă în mod inteligent, și tot ce avem de făcut e să reintroducem în mașină răspunsurile corecte. E vechiul joc.

Nu pot să-mi dau seama, totuși, de ce n-a găsit până acum o metodă mai rapidă. Sunt sigur că e în stare s-o facă. Poate creatura n-a corespuns așteptărilor.

— Vrei să încerci? o întrebă Reinhart pe Dawnay.

— Am să încerc orice – spuse ea.

În timp ce se desfășura etapa următoare a proiectului, Christine rămase la computer, preluând cele citite și introducând rezultatele. Părea să se afle tot timpul într-o stare de tensiune nervoasă, dar nu spunea nimic.

— Vrei să treci la o altă muncă? o întrebă Fleming, când fură singuri împreună într-o seară, în clădirea computerului.

— Nu. Mă fascinează.

Fleming îi privi fața gânditoare și frumoasă.

El nu mai flirta cu ea, cum obișnuia înainte, când nu era atât de captivată de munca lor, când nu era decât o fată de laborator. Băgându-și mâinile în buzunar, el se întoarse și părăsi clădirea. După ce plecă, ea traversă camera de control spre ușa laboratorului. Îi trebui un efort ca să treacă în camera cu rezervorul, și stătu un moment în prag, cu fața crispată, făcându-și curaj. Nu se auzea niciun zgomot, afară de zumzetul continuu de fond al computerului, dar când ajunse în dreptul ferestruicii din rezervor, creatura începu să se agite, bufnind în pereții rezervorului și stropind prin partea deschisă de sus.

— Liniște – spuse cu voce tare. Stai liniștită.

Se aplecă mecanic și se uită înăuntru prin ferestruică; ochiul era acolo, privind-o continuu, dar creatura devenea din ce în ce mai agitată, plesnind în dreapta și în stânga cu marginile trupului ei, ca o meduză. Christine își trecu o mână peste frunte; era ușor amețită din cauza poziției aplecate, dar ochiul o ținea ca hipnotizată. Stătu acolo un lung minut, și apoi încă unul, devenind incapabilă să gândească; încet, ca din proprie voință, mâna ei dreaptă se mișcă de-a lungul latu-

rii rezervorului în sus, și degetele ei căutară sârma care ducea la cablul encefalografului. Când atinse sârma, simți o înțepătură, pentru că trecea un slab curent prin ele.

În clipa în care atinse sârma, creatura se liniști. Tot o mai privea fix, dar nu mai mișca. În întreaga clădire domnea tăcere absolută; nu se auzea nimic, nici acum, în afară de zumzetul computerului. Christine se ridică încet, ca în transă, continuând să țină sârma. Își trecu degetele de-a lungul ei, până atinseră învelișul cablului, și apoi îl apucară, lăsându-l să alunece prin golul mâinii. Cablul era prins numai ușor, trecea de la rezervor la peretele laboratorului și era fixat de acesta cu bucăți de bandă țintuite în cuie, la interval de câțiva metri. Pe când mâna își urma drumul de-a lungul cablului, ea merse țeapănă până la zid, și de-a lungul lui spre prag, către încăperea computerului. Ochii îi erau deschiși, dar ficși, și fără vedere. Cablul dispărea printr-o deschizătură perforată prin tocul ușii, și ea păru nedumerită când nu mai putu să-l urmeze. Apoi ridică cealaltă mână și apucă iarăși cablul, de cealaltă parte a pragului.

Mâna ei dreaptă căzu, și ea trecu în încăperea alăturată, ținând cablul cu stânga. Își făcu drum încet, de-a lungul peretelui, până la capătul stelajului cu aparatura de control, respirând adânc, agitată de parc-ar fi fost adormită și tulburată de un vis. În centrul stelajelor cu aparatură, cablul intra în transformator, sub tabloul de bord. Luminile tabloului clipeau continuu, într-un fel de ritm hipnotic, și ochii ei se opriră pe ele, cum se opriră mai înainte pe ochiul creaturii.

Stătu în fața tabloului câteva clipe, ca și cum nu mai era în stare să se miște; apoi, încet, mâna ei stângă dădu drumul cablului. Mâna ei dreaptă se ridică iarăși, și cu degetele de la ambele mâini apucă sârmele de înaltă tensiune, care duceau de la transformator până la cele două terminale de lângă capul ei. Aceste sârme erau izolate până la un punct chiar sub terminale, unde miezul lor era dezvelit și prins de plăcile ieșite în afară. Mâinile i se ridicară de-a lungul lor, centimetru cu centimetru.

Fața îi era inexpresivă și trasă, și începu să se clatine, ca în ziua în care Fleming o făcuse să stea prima oară între plăcile

terminale. Măinile ei țineau strâns sârmele, degetele ei ridi-cându-se încet de-a lungul lor. Apoi atinse miezul dezgolit.

Totul se întâmplă foarte repede. Corpul ei se răsuci, când întregul voltaj trecu printr-însul. Începu să strige, picioarele ei cedară, capul îi căzu înapoi și atârână de brațele întinse, parcă era crucificată. Lămpile de pe tabloul de evidență porniră din plin, luminând fața ei desfigurată și o bufnitură tare și insistentă începu în camera alăturată.

Acestea durară cam zece secunde. Apoi țipătul ei se curmă scurt, o explozie violentă avu lor la tabloul de siguranțe de deasupra ei, luminile se stinseră, degetele ei se desfăcură de pe sârma dezgolită, și ea căzu greoi – o grămadă înformă – pe podea. Un moment domni liniștea. Creatura termină cu bufniturile și zumzetul computerului se opri brusc, ca tăiat cu cuțitul. Clopotul de alarmă răsună.

Prima persoană la fața locului fu Judy, care trecea prin fața clădirii când se porni alarma de la intrare. Împingând ușa, alergă în grabă de-a lungul coridorului până la camera de control. La început nu văzu nimic. Luminile din plafon ardeau încă, dar pupitrul de control ascundea podeaua din fața tabloului de control. Apoi zări trupul Christinei și, fugind înainte, îngenunchie lângă el.

— Christine!

Întoarse trupul pe spate. Christine privea în gol și mâinile îi căzură moi înapoi pe sol: erau negre și arse până la os. Judy cercetă inima fetei; se oprise.

„O, Doamne!” gândi ea. „De ce trebuie întotdeauna să găsec eu toți morții?”

Reinhart se înapoiase de la Londra, când auzi veștile, raportându-i lui Osborne, primi un răspuns diferit de cel pe care-l aștepta; Osborne era desigur îngrijorat, dar prea preocupat de alte lucruri și privi întâmplarea ca pe o lovitură printre multe altele. Reinhart era întristat, dar și nelămurit; nu numai Osborne, dar și toți ceilalți pe care îi întâlnea când circula în-

colo și încoace prin birourile de la Whitehall, păreau să poarte în gând ceva secret și apăsător.

Se gândi să meargă la Bouldershaw Fell, pe care nu-l mai vizitase de multă vreme, ca să încerce să scape de sentimentul de îngrijorare care-l stăpânea, dar descoperi îndată că radiotelescopul fusese pus sub control militar și era bine izolat de către Siguranța Ministerului Apărării. Aceasta se petrecuse, fără ca el să fi fost prevenit, în cursul ultimei săptămâni, când el fusese la Thorness. Era furios că nu l-au consultat și se duse să-l vadă pe Osborne, dar Osborne era prea ocupat pentru a-i fixa o întâlnire.

Ancheta asupra morții Christinei și autopsia urmară peste câteva zile. Profesorul fu cel puțin scutit de sarcina de a da explicații unor rude; ambii părinți erau morți și n-avea alte cunoștințe în țară. Fleming îi trimisese o scrisoare scurtă și rece, spunând că nu i se întâmplase nicio pagubă importantă computerului și că el are o „teorie” despre moartea Christinei. Apoi urmă o lungă scrisoare, spunând că circuitul ars fusese reparat și că mașina de calcul lucra din plin, prelucrând o cantitate fantastică de informații în rezerva ei de memorie, dar Fleming nu preciza ce fel de informații. Dawnay îi telefonă câteva zile mai târziu, spunându-i că mașina de calcul începuse să imprime din nou rezultate. O masă imensă de cifre curgea dintr-însa, și pe cât puteau spune ea și cu Fleming, nu erau întrebări, ci informații.

— Avem o grămadă de formule de biosinteză – spuse ea. Fleming bănuiește că mașina cere o nouă experiență, și cred că are dreptate.

— Alți monștri? Întrebă Reinhart la telefon.

— Posibil. Dar e mult mai complicat de data aceasta. Va fi o treabă imensă. Vom avea nevoie de noi ajutoare, și, mă tem, de alți bani.

Făcu o nouă încercare de a-l vedea pe Osborne și fu chemat, spre surprinderea sa, la Ministerul Apărării.

Osborne aștepta în camera lui Vandenberg, când sosi Reinhart. Vandenberg și Geers erau de asemenea acolo, păreau că discută de câțiva vreme. Servieta lui Geers era des-

chisă pe masă și o mulțime de hârtii fuseseră extrase dintr-în-sa și examinate. Ceva aspru și neprietenos în atmosfera încăperii îl puse în gardă pe Profesor.

— Luați loc – spuse Vandenberg automat – fără a zâmbi. Urmă o scurtă pauză intensă, în care fiecare aștepta să vorbească celălalt, apoi adăugă. Aud că ați mai înregistrat un cadavru.

— A fost un accident – spuse Reinhart.

— Sigur, sigur. *Două* accidente.

— Guvernul a primit rezultatele anchetei – spuse Osborne, privind spre covor. Geers tuși nervos și începu să-și adune hârtiile.

— Da? Reinhart privi spre general și așteptă.

— Îmi pare rău, Professore – spuse Vandenberg.

— Pentru ce?

Osborne îl privi în ochi pentru prima dată:

— Trebuie să acceptăm o schimbare de control, o reorganizare totală.

— De ce?

— Lumea începe să pună întrebări. În curând va descoperi că aveți această ființă vie, asupra căreia experimentați.

— Vorbiți de R.S.C.A.³⁷ Ființa noastră nu-i un animal. E doar o colecție de molecule, pe care am alcătuit-o noi înșine.

— Asta nu va satisface forurile.

— Nu putem să ne oprim tocmai la mijloc...

Reinhart privi de la unul la altul, încercând să pătrundă ce era în mintea lor:

— Dawnay și Fleming tocmai pornesc la o nouă experiență.

— Știm asta – spuse Geers, bătând cu degetele în hârtiile pe care le băga în servietă.

— Atunci?

— Îmi pare rău, spuse Vandenberg din nou. Țasta-i sfârșitul drumului dumitale.

³⁷ R.S.C.A. – Societatea pentru protecția animalelor. (n.tr.)

— Nu înțeleg.

— Am făcut tot ce-am putut. Osborne se agită încurcat pe scaunul său. Ne-am luptat toți cât am putut.

— Luptat cu cine?

— Guvernul este foarte hotărât. Osborne părea extrem de grijuliu să evite detalii. Am pierdut procesul, Ernest. A fost dezbătut și pierdut la un nivel mult mai înalt.

— Și acum – adăugă Vandenberg – ați mai înscris un cadavru.

— Asta-i numai o scuză. Reinhart se sculă în picioare, așa mici cum erau, și îl înfruntă pe celălalt peste birou: Doriți să ne înlăturați din treaba asta, pentru că vreți instalația. Falsificați orice situație.

Vandenberg suspină:

— Așa stau lucrurile. Nici nu mă așteptam ca dumneavoastră să înțelegeți punctul nostru de vedere.

Geers își închise servieta cu un zgomot sec și arboră un zâmbet ușor.

— Adevărul, Reinhart, e că te vor înapoi la Bouldershaw Fell. Reinhart îl privi cu dezgust.

— Bouldershaw Fell? Nici nu mă lasă să intru acolo.

Geers privi întrebător la general, care dădu din cap, în semn să continue.

— Guvernul ne-a pus la curent cu probleme confidențiale – spuse el cu un aer important.

— Acesta este un super-secret, înțelegeți – spuse Vandenberg.

— Atunci ar fi fost mai bine să nu-mi spuneți. Reinhart stătea țeapăn, ca un mic animal gata de apărare.

— Va trebui să știi – spuse Geers. Vei fi angrenat și dumneata. Guvernul a scos un strigăt de alarmă – un S.O.S. Vă vor pe toți – lucrând pentru Ministerul Apărării.

— Indiferent ce facem?

— E o hotărâre a Consiliului de Miniștri. Osborne se adresa din nou covorului: Am obținut cele mai bune condiții posibile.

Vandenberg se ridică și merse până la harta murală:

— Puterile apusene sunt adânc îngrijorate. Și el evită privirea lui Reinhart. Din cauza urmelor pe care le înregistrăm.

— Ce urme?

— În special cu ajutorul propriului dumneavoastră radio-telescop. Este singurul din țară cu o capacitate de definire destul de ridicată. Dă de urmele unui mare număr de vehicule pe orbită.

— ...Terestre? Reinhart privi la traiectoriile trasate pe hartă. Asta-i tot ce vă îngrijorează pe toți?

— Da. Cineva din cealaltă parte a globului le lansează cu iu-teală, continuu, dar ăia sunt în afara bății ecranului nostru de pază. Agenția Spațială a ONU n-are nicio putere asupra lor, nici Alianța Apuseană. Nimeni n-are. Geers încheie, strict pentru Reinhart: Așa că te vor pe dumneata, să te ocupi de asta.

— Dar asta nu-i specialitatea mea. Profesorul stătea ferm în fața biroului: Eu sunt astronom.

— Ce faceți acum e specialitatea dumneavoastră? întrebă Vandenberg.

— Decurge dintr-înșă, dintr-o sursă astronomică.

— Dar asta-i ceea ce vrea Consiliul de Miniștri – spuse Osborne, pe un ton care nu accepta replică.

— Și munca la Thorness?

Vandenberg se întoarse spre Profesor:

— Echipa dumneavoastră – ce-a rămas dintr-înșă – va răspunde față de Geers.

— Geers?

— Eu sunt directorul stațiunii.

— Dar nu cunoști lucruri elementare... Reinhart se abținu să continue.

— Sunt fizician – spuse Geers. Cel puțin eram. Cred că mă pot pune la curent repede.

Reinhart îl privi disprețuitor:

— Asta ai dorit tot timpul, nu-i așa?

— Nu eu am ales! spuse Geers supărat.

— Domnilor! necheză Osborne, dezaprobator.

Vandenberg se întoarse greoi la biroul său:

— Hai să nu facem din asta o problemă personală.

— Și munca lui Dawnay și Fleming? întrebă Reinhart.

— Nu-i voi da afară – spuse Geers. Vom avea nevoie și noi de o parte din timpul computerului, dar asta se poate aranja.

— Dacă mă dați afară pe mine.

— Nu există nici un fel de blam contra dumatiale, Ernest – spuse Osborne. După cum vei vedea din viitoarea listă de onoruri.

— O, dă-o dracului de listă de onoruri! Reinhart își înfipse micile sale degete în palme. Ceea ce lucrează Dawnay și Fleming este cel mai important proiect de cercetări pe care l-am avut vreodată în această țară. Asta-i tot ce mă interesează.

Geers îl privi pătrunzător prin ochelari.

— Vom face tot ce putem pentru el, dacă știu că se poate.

— Vor fi câteva schimbări aici, miss Adamson.

Judy era în biroul lui Geers, împreună cu dr. Hunter, directorul medical al stațiunii, un bărbat mare și ciolănos, care arăta mai mult a militar decât a medic.

— Profesorul Dawnay va începe o nouă experiență, dar nu sub direcția Profesorului Reinhart. Reinhart a fost scos.

— Atinci cine...? lăsa ea întrebarea neterminată. Doctorul Hunter nu-i plăcea și nu dorea de fel să fie condusă de el.

— *Eu* răspund.

— Dumneata?

Probabil că Hunter era obișnuit cu acest fel de insulte; doar un ușor rânjet apără pe fața sa mare, grosolană.

— Desigur, sunt numai un umil medic. Autoritatea supremă va fi a doctorului Geers.

— Și dacă profesorul Dawnay ridică obiecții?

— Nu ridică. N-o interesează partea organizatorică. Noi trebuie să punem lucrurile la punct pentru ea. Dr. Geers va avea jurisdicția finală asupra computerului și eu îl voi ajuta cu experiențele de resortul biologiei. Cât despre dumneata... – el culese o hârtie de pe biroul directorului – erai detașată pe lângă Ministerul Științelor. Uită asta. Ești din nou la noi. Voi

avea nevoie de dumneata pentru securitatea părții care ne interesează pe noi în această afacere.

— Programul profesorului Dawnay?

— Da. Cred că vom realiza o nouă formă de viață.

— O nouă formă de viață?

— Îți taie răsuflarea, așa-i?

— Ce fel de formă?

— Nu știm încă, dar când vom afla, va trebui să păstrăm problema pentru noi, nu-i așa? Se uită la ea într-un fel nerușinat. Avem privilegiul de a fi moașe la un mare eveniment.

— Și dr. Fleming? întrebă ea, prividu-l drept în față.

— El rămâne aici mai departe, la cererea Ministerului Științelor, dar nu prea cred că i-au mai rămas multe de făcut.

Fleming și Dawnay primiră vestea despre îndepărtarea lui Reinhart aproape fără comentarii. Dawnay era în întregime preocupată de ceea ce făcea, iar Fleming – retras și solitar.

Singura persoană cu care el ar fi putut vorbi era Judy – și pe ea o evita. Deși el și Dawnay lucrau strâns împreună, n-aveau totuși încredere unul într-altul și nu discutau niciodată deschis despre nimic, în afara experienței propriu-zise. Chiar și în legătură cu aceasta, îi fu greu s-o convingă de vreo teză de principiu.

— Presupun – spuse ea, pe când stăteau în fața imprimatorului de rezultate, controlând noi șiraguri de cifre – presupun că toate acestea sunt informațiile pe care Ciclop le-a băgat în mașină.

— Parte din astea. Plus ce-a aflat mașina de la Crhistine când a ținut-o pe contacte.

— Ce putea să afle?

— Îți aduci aminte c-am spus că mașina trebuie să aibă și un fel mai rapid de a primi informații despre noi?

— Îmi amintesc că erai nerăbdător.

— Nu numai eu. În acele câteva secunde înainte să sară siguranța aș crede că a primit mai multe informații fiziologice decât ai putea dumneata să prelucrezi timp de o viață.

Dawnay suflă ușor pe nas, cum avea ea obiceiul, și îl lăasă să-și urmeze gândurile proprii. El culese o bucată de sârmă izolată și merse la unitatea de control, unde se așeză în fața tabloului de evidență care sclipea, ținând unul din capetele dezgolite ale sârmei în fiecare mână. Înălțându-se către una din terminale, atârână un capăt al sârmei peste ea, apoi, ținând sârma de partea izolată, apropie încet al doilea capăt de cealaltă terminală.

— Ce vrei să faci? Dawnay traversă repede încăperea către dânsul. Ai s-o scurtcuiți.

— Nu cred – spuse Fleming. El atinse terminala cu partea dezgolită a sârmei: Vezi!

Nu se iscă decât o mică scânteie, când cele două suprafețe de metal se întâlneau.

Fleming lăasă să cadă sârma și rămase câteva secunde gânditor. Apoi ridică încet ambele sale mâini către terminal, cum făcuse Christine.

— Dawnay făcu un pas înainte pentru a-l opri:

— Pentru Dumnezeu!

— E în regulă. Fleming atinse cele două terminale deodată, și nu se întâmplă nimic. Stătu acolo cu brațele întinse, ținând plăcile de metal, pe când Dawnay îl observa cu un amestec de scepticism și teamă.

— N-am avut destulă moarte?

— *Mașina* a avut. Își lăasă brațele în jos. A învățat. Nu cunoștea efectele voltajului asupra țesuturilor organice, până ce n-a avut-o pe Christine între terminale. Nici nu știa că se va autoavaria. Dar acum, când știe, își ia precauții. Dacă încerci să scurtcuiți acești electrozi, va reduce voltajul. Încearcă.

— Nu, mulțumesc. M-am săturat de ideile dumitale originale. Fleming o privi cu duritate.

— Să știți că n-aveți de-a face numai cu aparatură. Aveți de-a face cu un creier, și încă unul foarte bun.

Cum ea nu răspunse, el plecă.

Cu toată presiunea lucrărilor pentru Ministerul Aprării, Geers găsi timp și mobilitatea s-o ajute pe Dawnay. Era genul de om care se hrănea cu activitate, ca o lăcustă; să aibă mai

multe lucruri sub control – iată ce-i satisfăcea râvna interioară și înlocuia spiritul creator care-l părăsise. Hotărî să i se pună la dispoziție lui Dawney și mai multă aparatură, și mai multe ajutoare – și raporta progresele ei cu mândrie crescândă. „Voi face treabă mai bună ca Reinhart” – gândea.

Blocului computerului îi fu adăugat un nou laborator, care adăpostea o imensă mașină foarte complicată pentru sinteza ADN-ului, și în cursul următoarelor săptămâni fură instalate aparate noi, destinate cristalografiei cu raze X, și unități de sinteză chimică pentru a fabrica compuși de fosfați, dioxiriboză, adenină, timină, citozină, tirozină și alte ingrediente necesare pentru a alcătui molecule de ADN, sămânța vieții. În câteva săptămâni obținură o spirală ADN de vreo cinci miliarde de formule-cod de nucleotide în construcție, și până la sfârșitul anului realizaseră o unitate genetică de cincizeci de cromozomi – asemănătoare, dar întrucâtva superioară necesității genetice a omului.

La începutul lui februarie, Dawney raportă apariția unui embrion viu – în aparență omenesc.

Hunter se repezi până la clădirea laboratorului, ca să-l vadă. Trecu pe lângă Fleming, traversând camera computerului, dar nu-i spuse nimic; Fleming se ocupase de partea sa, după cum promisese, și nu făcea nici un efort să ajute la problemele de biochimie. În laborator, Hunter o găsi pe Dawney, aplecată peste un mic cort cu oxigen, înconjurată de aparatură și de un număr de asistenți de-ai ei.

— Trăiește?

— Da. Dawney se ridică și îl privi.

— Cu ce seamănă?

— E un copil.

— Un copil de om?

— Așa aș zice, deși mă îndoiesc că Fleming va spune la fel. Arboră un zâmbet de satisfacție. Și-i o fetiță.

— Nu-mi vine să cred. Hunter privi în jos, înspre cortul de oxigen. Pot să mă uit?

— Nu-i mare lucru de văzut; abia un ghemotoc învelit.

Sub învelișul de plastic al cortului era ceva care ar fi putut fi omenesc, dar corpul era strâns învelit într-o pătură, și fața ascunsă de o mască. Un tub de cauciuc dispărea pe lângă gât, sub pătură.

— Respiră?

— Numai cu ajutor extern. Pulsul și respirația normală. Greutatea: trei kilograme. Când am venit prima dată aici, n-aș fi crezut așa ceva. Se întrerupse deodată, pe neașteptate, copleșită de emoție. Continuă apoi, cu vocea mai blândă ca de obicei: S-a înfăptuit toată alchimia fabricării aurului, a fabricării vieții. Bătu în tubul de cauciuc și reluă felul ei repezit, obișnuit de a vorbi: O hrănim intravenos. Ați putea obiecta că n-are instinctul normal al suptului. Va trebui s-o învățați.

— Ne-ați dat o sarcină serioasă – spuse Hunter, mișcat, dar deja preocupat de răspunderi formale.

— Am dat viață omenească, făcută de ființe omenești. I-au trebuit naturii două mii de milioane de ani ca să facă o treabă ca asta: nouă ne-au trebuit paisprezece luni.

Hunter își regăsi manierele medicale moderne:

— Lăsați-mă să fiu primul care să vă felicite.

— Te porți ca la o naștere normală – spuse Dawnay, reușind să strâmbe din nas și să surâdă în același timp.

Mica creatură din cort păru să prospere cu hrana sa intravenoasă. Creștea cam cu o jumătate de țol³⁸ zilnic și era evident că nu avea să treacă prin fazele copilăriei obișnuite ale unei ființe omenești. Geers raportă directorului general al cercetărilor din Ministerul Apărării că în ritmul actual avea să atingă statura umană normală în trei sau patru luni.

Reacția oficială la întregul eveniment fu un amestec de mândrie și discreție. Directorul general trimise după un raport complet și îl incluse într-o categorie ultrasecretă. Îl trecu mai departe ministrului Apărării, care îl comunică, în rezumat, Prim-ministrului, mirat și perplex. Consiliul de Miniștri fu informat în termenii cei mai strict confidențiali, și Ratcliff se întoarse în biroul său din Ministerul Științelor, tulburat și nesî-

³⁸ Cam 13 mm. (n.tr.)

gur de ce urma să facă. După o gândire prelungă, îl informă pe Osborne, care îi scrisese lui Fleming, cerând un raport independent.

Fleming răspunse laconic: „Omorâți-o!”

Apoi fu convocat în biroul lui Geers și rugat să se explice.

— Mi-e greu să cred – spuse Geers, cu ochii îngustați în spațele ochelarilor – că problema aceasta te privește în vreun fel.

Fleming bătu cu pumnul în biroul enorm:

— Sunt sau nu mai sunt membru al echipei?

— Într-un sens ești.

— Atunci poate că mă veți asculta. Creatura poate arăta ca o ființă omenească, dar nu-i. Este o prelungire, o anexă a mașinii, ca și cealaltă făptură, doar mai complexă.

— Teoria dumitale e bazată pe ceva?

— E bazată pe logică. Cealaltă ceratură a fost o primă tentativă, o primă încercare de a produce un organism ca al nostru, urmând deci să fie acceptat de noi. Aceasta de acum e o tentativă mai reușită, bazată pe mai multă informare. Am lucrat asupra acestei informări, știu cât este de bine gândită.

Geers întredeschise puțin ochii.

— Și după ce am realizat acest miracol, dumneata propui să-l omorâm?

— Dacă nu știi, n-ai să fii niciodată în stare să știi. Lumea va începe să se gândească la această ceratură ca la o ființă omenească. Vor spune că o asasinăm. Ne va stăpâni – mașina ne va stăpâni, cum va voi.

— Și dacă nu dorim să urmăm sfatul dumitale?

— Atunci țineți-o departe de computer.

Geers șezu un moment liniștit, cu ochelarii sclipind. Apoi se ridică, semn că întrevederea luase sfârșit.

— Ești aici numai detașat, Fleming, și asta datorită amabilității ministrului Științelor. Hotărârea în această problemă îmi revine mie, nu dumitale. Vom face ceea ce cred eu că e mai bine – și o vom face aici.

IX

Accelerare

După patru luni, fata – așa cum prezise Geers – semăna cu un copil normal. În cea mai mare parte a timpului stătea într-un cort de oxigen, deși învăța să respire ca un om, pe perioade din ce în ce mai lungi. La sfârșitul primei luni nu se mai hrănea artificial și se folosea de un biberon. Altminteri, nu se întreprinse nimic pentru a-i stimula mintea, și ea stătea culcată, inertă ca un sugară, privind în tavan. Geers se neliniștea, pe măsură ce creșterea continua, dar făptura se opri la un metru șaptezeci, când ajunsese o tânără femeie pe deplin dezvoltată.

— Și încă o tânără femeie de-a dreptul frumoasă – spunea Hunter, lingându-și buzele.

Geers nu permise nimănui – afară de Hunter, Dawnay și asistenții lor – s-o vadă. Trimitea zilnic rapoarte confidentiale la Ministerul Apărării și fu vizitat de două ori de Directorul General al Cercetărilor, cu care întocmi planuri pentru viitorul creaturii. Fură luate precauții extreme pentru ca existența ei să se păstreze secretă; o gardă de zi și alta de noapte fură așezate lângă computer, iar personalul blocului de laboratoare, și toți ceilalți care știau, depuseră un jurământ de tăcere. Afară de Reinhart (căriua îi spusese, neoficial, Osborne) și de câțiva funcționari superiori și politicieni de la Londra, nimeni, exceptând echipa de cercetători de la Thorness, nu știa nimic despre ea.

Fleming, după părerea lui Geers, era elementul cel mai dubios din tot grupul, și i se dădură instrucțiuni speciale lui

Judy să-l țină sub observație. Ei doi de-abia schimbaseră o vorbă din primăvara trecută. El făcuse o încercare de a-și cere scuze, prea puțin amabilă și cu jumătate de gură, dar ea i-o retezase scurt, și de atunci, când se întâlneau în complex, se ignorau reciproc. Cel puțin, își spunea ea, nu-l mai spiona și pe el; el se separase de cercetările lui Dawnay, sector unde Judy fusese repartizată după moartea lui Bridger; așadar, nu fusese nevoită să se ocupe și de el. Toate problemele de conștiință pe care și le făcea în trecut erau înecate într-un soi de indiferență apatică. Dar acum era altceva. Concentrându-și toată voința, se duse să-l caute la computer, simțindu-și picioarele ciudat de nesigure. Îi arată instrucțiunile pe care le primise.

— Vrei, te rog să citești asta? spuse ea, fără nici un fel de introducere.

Aruncă o privire asupra hârtiei și i-o înapoie:

— Are antetul Ministerului Apărării – citește-o *dumneata*. Sunt foarte selectiv cu ceea ce ating.

— Sunt preocupați de securitatea noii creaturi – spuse ea sec, dând înapoi în fața agresivității lui.

Fleming râse.

— Te amuzi? întrebă ea. *Eu* trebuie să răspund pentru securitatea ei.

— Și cine răspunde de securitatea dumatilor?

— John – fața lui Judy se înroși: Suntem oare siliți să fim mereu de o parte și de alta a baricadei?

— Așa s-ar părea, ce zici? Tonul lui șovăia între simpatie și indiferență: Mă tem că nu prea înghit prețioasa dumneavoastră creatură.

— Nu-i a mea. Îmi fac meseria. Nu-ți sunt dușmancă.

— Nu. Ești numai genul de fată pe care toți o împing înapoi și încolo. Își plimbă prin încăperea o privire dezarmată: O, eu le-am spus părerea mea!

Ea încercă o ultimă tentativă de apropiere:

— A trecut multă vreme de când nu ne-am mai plimbat cu barca.

— Da, multă vreme...

— Suntem aceeași.
— Într-o lume diferită. Schiță o mișcare de parc-ar fi vrut să plece.

— E aceeași lume, John.

— O.K.! Explică-le dumneata că lucrurile stau așa.

Trecu Hunter:

— O scoatem afară.

Fleming, ușurat, n-o mai privi pe Judy.

— Pe cine?

— Fetița din cortul de oxigen.

— Avem voie? întrebă Judy.

— Este o împrajurare deosebită. Sărbătorim ieșirea ei în lume.

Hunter îi surâse cu subînțeles, galant, și trecu în cealaltă cameră. Fleming se uită acru după el.

— Monstru în mărime naturală, oferit ca supliment pentru fiecare cumpărător.

Judy se surprinse râzând. Simți că erau dintr-o dată cu mult mai apropiați.

— Îl detest pe acest om, își dă niște aere...

— Sper că o omoară – spuse Fleming. E probabil un medic destul de prost.

Trecură împreună spre laborator. Hunter dirija deschiderea capătului din fund al cortului cu oxigen, supravegheat de Dawnay. Sub cort era un pat îngust pe rotile; doi asistenți îl traseră cu grijă înainte. Ceilalți stăteau de jur împrejur, pe când patul alunecă afară cu creatura-fată: mai întâi picioarele acoperite cu un cearșaf, apoi corpul, de asemenea acoperit. Era culcată pe spate; când i se văzu fața, Judy tresări violent. Era o față aspră și frumoasă, cu pomeții obrajilor proeminenți și cu trăsături generoase, de tip baltic. Părul ei lung și blond se răsfirea pe pernă, ochii îi erau închiși și respira pașnic, ca în somn. Părea o întruchipare purificată, blondă, a Christinei.

— E Christine – șopti Judy – Christine.

— Nu poate fi – spuse Hunter cu bruschețe.

— Există o asemănare exterioară – admise Dawnay.

Hunter i-o reteză scurt.

— I-am făcut autopsia celeilalte fete. De altfel, aceea era brunetă.

Judy se întoarse către Fleming.

— Să fie asta un soi de farsă cumplită?

El dădu din cap:

— Nu te lăsa înșelată. Nu vă lăsați înșelați niciunul din voi. Christine e moartă. Christine a reprezentat doar *modelul*.

O clipă nu vorbi nimeni, în timp ce Dawnay luă pulsul creaturii și se aplecă să-i privească fața. Ochii ei se deschiseră și priviră vag în tavan.

— Ce înseamnă asta? întrebă Judy.

Își aminti că o văzuse pe Christine moartă, și totuși, făptura era absolut asemănătoare cu ea – și trăia.

— Înseamnă – spuse Fleming, ca și cum ar fi răspuns tuturor – că mașina a luat o ființă omenească și a făcut o copie. A greșit unele lucruri, de pildă culoarea părului, dar în general a făcut o treabă destul de bună. Poți transcrie anatomia umană în cifre, și asta-i ceea ce a făcut computerul; și apoi ne-a pus pe noi să le realizăm.

Hunter se uită la Dawnay și făcu semn asistenților să împingă patul într-o încăpere învecinată.

— Ne-a dat ce voiam, în orice caz – spuse Dawnay.

— Așa credeți? Creierul e cel care contează – trupul n-are nicio importanță. Nu a creat o ființă omenească, a înfăptuit o creatură străină de noi, care arată ca o ființă omenească.

— Dr. Geers ne-a expus teoria dumatăle – spuse Hunter, trecând mai departe, în urma fetei de pe pat.

Dawnay ezită o clipă, înainte de a-i urma:

— Poate că ai dreptate, și în cazul acesta va fi cu atât mai interesant.

Fleming se stăpâni cu un efort evident.

— Ce aveți de gând cu ea?

— O vom educa.

Fleming se întoarse și ieși din laborator, revenind în camera computerului, cu Judy după el.

— Ce-i rău în asta? întrebă ea. Toți ceilalți...

O privi:

— Ori de câte ori o inteligență superioară întâlnește una inferioară, o distruge. Iată ce-i rău. Epoca fierului a distrus epoca pietrei, „fețele palide” i-au învins pe indieni. Ce a rămas din Cartagina, când au terminat romanii cu ea?

— Deci în ultimă instanță e rău?

— E rău pentru noi.

— De ce ar fi?

— Cei tari sunt întotdeauna fără cruțare cu cei slabi.

Puse o mână nesigură pe mâneca lui:

— Atunci cei slabi ar face mai bine să se unească.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta mai devreme – spuse el.

Judy îl cunoștea destul de bine ca să nu insiste; se întoarse la propria ei viață, lăsându-l cu frământările și îndoielile sale.

În anul acela n-a mai fost o primăvară timpurie. Vremea aspră, întunecată, ținu până la sfârșitul lui aprilie, potrivită cu atmosfera întunecată, neînsoțită a complexului. Afară de experiența lui Dawnay, nimic nu mergea cum trebuie. Personalul permanent al lui Geers și echipele de cercetare pentru rachete lucrau sub tensiune, fără vreun succes efectiv. Se făceau mai multe experimente ca oricând, dar fără rezultate satisfăcătoare. După fiecare încercare ratată, țesătura cenușie a norilor dinspre Atlantic se îngălămbădea din nou pe promontoriu, ca și cum ar fi vrut să arate că nimic nu se va schimba sau îmbunătăți vreodată.

Numai creatura înflorea, ca o plantă exotică într-o seră. O parte din laboratoarele lui Dawnay fură amenajate în chip de locuință pentru fată. Aici era îngrijită și pregătită pentru rostul ei, ca o prințesă din povești. O numiră Andromeda, după tărâmul ei de origine, și o învățară să mănânce și să bea și să stea așezată și să se miște. La început învăța foarte încet să-și cunoască trupul; n-avea, după cum spunea Dawnay, nici unul din instinctele copilului în creștere, dar curând era limpede că putea absorbi cunoștințele cu o iuțelă nemaipomenită.

Nu trebuia să i se spună nimic de două ori. O dată ce înțelegea capacitățile unui lucru, îl stăpânea fără ezitare sau efort.

Așa s-a întâmplat și cu vorbitul. La început păru să nu-i sesizeze existența, nu țipase niciodată cum țipă copiii, și trebuia învățată ca un copil surd, lămurindu-i-se vibrația corzilor vocale, și rostul lor. Dar îndată ce înțelese, învață limbajul articulat în ritmul în care i se explica pe silabe. După câteva săptămâni putea comunica prin limba vorbită.

În câteva săptămâni învățase, de asemenea, să se miște ca o ființă omenească – puțin cam țeapănă, ca și cum corpul ar fi lucrat după instrucțiuni, și nu după propriile sale dorințe. Cea mai mare parte a timpului era ținută în locuința ei, deși în fiecare zi, când nu ploua, era scoasă la plimbare pe câmpiile pustii, într-o mașină închisă, și lăsată să umble la aer curat, sub escortă și în afara vederii vreunor ochi dinăuntru sau dinafara complexului.

Niciodată nu se plângea, orice i s-ar fi făcut. Accepta controalele medicale, învățătura, supravegherea continuă, ca și cum n-ar fi avut voință sau dorințe proprii. De fapt, nu arăta nici un fel de emoții, în afară de foame înainte de masă și oboseală la sfârșitul zilei – și atunci o oboseală fizică, niciodată una mentală. Era întotdeauna amabilă, întotdeauna ascultătoare și foarte frumoasă. Se purta într-adevăr ca în vis.

Geers și Dawnay îi prevăzură educația într-un ritm care concentra un întreg ciclu universitar, în localul care începu să semene mai degrabă cu clădirea destinată unor cursuri de vară. O dată ce înțeleșese bazele aritmeticii elementare, nu mai avu nici o dificultate cu matematicile superioare. Parcă era un computer; trecea prin cifre cu logica rapidă a unui calculator, și nu greșea niciodată. Părea capabilă să țină minte cele mai complicate progresii, fără o umbră de oboseală. În rest era îndopată cu fapte ca o enciclopedie. Geers și profesorii care erau trimiși la Thorness într-o procesiune fără sfârșit și impresionant academică – nu ca s-o instruiască direct, căci era ținută secret, ci ca să-i îndrume pe instructorii ei – puseră bazele unui nivel general de cunoștințe fără specializare amă-

nunțită, așa că la sfârșitul cursului ei de vară – și al verii, Andromeda știa teoretic tot atâtea despre lume, cât un absolvent de școală, inteligent și receptiv. Îi lipsea însă orice simț al experienței umane, orice atitudine spontană. Deși era sprintenă și destul de comunicativă, părea că se mișcă și vorbește ca în transă: aceasta era impresia pe care o lăsa, în ultimă instanță.

— Ai dreptate – recunosc Dawnay față de Fleming: Ea n-are creier, ci un calculator.

— Nu-i același lucru?

Fleming privi către fata subțire și frumoasă, care ședea la masă citind, în ceea ce devenise odaia ei. Era în timpul uneia din rarele lui vizite la Dawnay. Laboratorul fusese transformat într-un apartament, care părea ieșit de-a dreptul dintr-o revistă de arhitectură interioară – fata completând decorul.

— Este infailibilă – spuse Dawnay. Nu uită. Nu greșește niciodată. Știe de pe acum mai mult decât știiu cei mai mulți.

Fleming se încruntă:

— Dacă vei continua să bagi informații în ea, va ști în curând mai multe decât dumneata.

— Probabil. Persoanele care ne conduc au anumite planuri în legătură cu ea.

Planul lui Geers era destul de evident. Problemele urgente ale Centrului de cercetări rămâneau nesoluționate, cu toate că se folosea noul computer. Principala dificultate era că nu știau cum să-l întrebuințeze. Îl luau din mâinile lui Fleming câteva ore pe zi și reușeau să obțină o serie de calcule, efectuate rapid de mașină, dar n-aveau mijloace pentru a-i verifica adevăratul potențial sau pentru a-i întrebuința imensa putere de intelectuală în slujba problemelor care nu erau puse în termeni matematici. Dacă – așa cum socotea Fleming – ființa creată cu ajutorul mașinii avea vreo afinitate cu ea, atunci era logic să poată fi utilizată ca un intermediar. Monstrul prim era evident incapabil să comunice computerului vreo cerință umană, dar cu fata se schimbau lucrurile. Dacă ea se arăta în stare să devină o curea de transmisie, totul va evolua cum nu se poate mai pasionant.

Ministerul Apărării n-avea nicio obiecție față de această idee, și deși Fleming îl preveni pe Osborne – cum îl prevenise pe Geers – acesta nu mai avea nici un cuvând în fața celor care hotărau în ultimă instanță. Fleming nu făcea decât să asiste neputincios și să observe cum comenzile mașinii erau îndeplinite fără ezitare de persoanele care nu voiau să asculte de el. El însuși n-avea nimic pe care să se bizuie, decât o punte îngustă de logică. Dacă greșise, greșise tot raționamentul chiar de la început, și rostul vieții create nu era cel bănuțit de el. Dar dacă avea dreptate, ei mergeau drept spre un dezastru.

De altfel, era în încăperea computerului, când Geers și Dawnay aduseră prima oară fata acolo.

— Pentru Dumnezeu!

Privi la Geers și la Dawnay, într-un ultim apel disperat.

— Știm cu toții ce crezi, Fleming – spuse Geers.

— Atunci împiedicați-o să între aici.

— Dacă ai vreo plângere, fă-o la minister.

Se îndreptă spre ieșire.

Dawnay ridică din umeri; i se părea și ei că Fleming făcea prea mult caz pentru nimic.

Geers ținu ușa deschisă și Andromeda intră, escortată de Hunter, care mergea pe lângă ea – și totuși ușor în urmă – ca niște personaje din romanele lui Jane Austin. Andromeda se mișca țeapănă, dar era pe de-a întregul lucidă, cu fața calmă, ochii ei cuprinzând totul. Tabloul părea oarcum artificial și ireal, ca și cum grupul s-ar fi pregătit pentru un menuet.

— Aceasta e camera de control a computerului – spuse Geers, pe când fata stătea, privind în jur. Părea un părinte bun, dar sever. Îți amintești că ți-am vorbit despre el?

— De ce aș fi uitat?

Deși vorbea lent, articulând cu riguroasă precizie cuvintele, vocea ei, ca și fața, era calmă și atrăgătoare.

Geers o conduse de-a lungul încăperii:

— Aceasta este unitatea în care se introduc întrebările, INPUT-ul. Singurul fel prin care putem da informații computerului este dactilografierea lor direct aici. Asta ia timp mult.

— Trebuie să ia.
Ea examinează clapele cu un fel de interes calm.
— Dacă vrem să comunicăm cu ea – continuă Geers – nu avem decât să selecționăm câte ceva din rezultate și să le introducem din nou aici.
— E un procedeu foarte greoi – spuse ea încet.
Dawnay veni și se așează de cealaltă parte a fetei:
— Ciclop, din camera alăturată, poate comunica direct, prin cablul coaxial.
— Asta-i ce doriți să fac eu?
— Vrem să ne lămurim – spuse Geers.
Fata ridică ochii și-l văzu pe Fleming privind-o fix.
Ea nu-l remarcase până atunci, și îi întoarse privirea, lipsită de expresie.
— Cine este?
— Doctorul Fleming – spuse Dawnay. El a proiectat computerul.
Fata merse rigidă până la el și-i întinse mâna.
— Bună ziua.
Vorbea ca și cum ar fi repetat o lecție. Fleming îi ignoră mâna și continuă s-o privească fix. Ea îi întoarse privirea fără să clipească și, după un minut, lăsă brațul să-i cadă.
— Socot că ești un om inteligent – spuse ea, simplu.
Fleming râse.
— De ce faci asta? întebă ea.
— Ce?
— Râzi – ăsta-i cuvântul?
Fleming dădu din umeri:
— Oamenii râd când sunt fericiți și plâng când sunt triști. Uneori râdem când suntem nefericiți.
— De ce? Ea continuă să-l privească în față. Ce înseamnă fericit sau trist?
— Asta se simte.
— Eu nu le simt.
— Nu. Nici n-ar fi posibil.
— De ce aveți aceste porniri?
— Pentru că suntem imperfecti.

Fleming îi întoarse privirea, ca și cum ar fi provocat-o. Geres se agita, impacientat.

— Lucrează normal, Fleming? Nu-i nimic pe tabloul de observație?

— Care-i tabloul de observație? întrebă ea, întorcându-se.

Geers i-l arătă și ea privi la șirurile de becuri neluminate, pe când Gerees și Dawnay îi explicau întrebuițarea terminalelor.

— Am dori să stai între ele – spuse el.

Ea merse hotărâtă către tablou, și cum se apropie, lămpile începură să clipească. Se opri.

— E în ordine – spuse Dawnay.

Geers luă învelișurile izolante de pe terminale și o pofti pe față să înainteze, pe când Fleming privea, încordat, fără a spune un cuvânt. Ea merse în silă, cu fața obosită și crispată. Când ajunse la tablou, se opri, cu câte un terminal la câțiva centimetri de fiecare parte a capului, și luminile începură să clipească mai repede. Încăperea era plină de zumzetul computerului. Încet, fără a i se fi spus, ea ridică mâinile către terminale.

— Ești sigur că e neutralizat?

Geers îl privi pe Fleming.

— Se autoneutralizează.

Când mâinile fetei atinseră plăcile de metal, ea se cutremură. Stătu cu fața inexpressivă, ca în transă, și apoi le dădu drumul și se clătină nesigură. Dawnay și Geers o susținură și o duseră până la un scaun.

— E în ordine? întrebă Geers.

Dawnay dădu afirmativ din cap:

— Dar ia priviți!

Toate luminile de pe tablou era aprinse și zumzetul computerului crescă, mai tare ca înainte.

— Ce s-a întâmplat?

— Vorbește cu mine – spuse fata. Știe despre mine.

— Ce spune? întrebă Dawnay. Ce știe despre dumneata? Cum vorbește?

— Noi... noi comunicăm.

Geers păru surprins:

— În cifre?

— S-ar putea exprima și în cifre – spuse ea, privind, fără să vadă, fix înainte. Ar trebui foarte multă vreme pentru a vă explica...

— Și îi poți comunica și dumneata?

Dawnay fu întreruptă de o puternică explozie în camera alăturată. Tabelul de evidență se stinse, zumzetul se opri.

— Ce-a fost asta? întrebă Geers.

Fleming se întoarse fără a-i răspunde și merse rapid spre prima încăpere a laboratorului, unde era adăpostiți Ciclop și rezervorul lui. Din fișele de contact de deasupra rezervorului ieșea fum. Când le trase afară, capetele erau înnegrite și bucați de țesut carbonizat atârnav de ele. Privi în rezervor și buzele i se subțiară.

Dawnay se repezi înăuntru, urmată de Geers.

— Ce i s-a întâmplat?

— A fost electrocutat. Fleming îi flutură sârmele pe sub nas: A fost un nou scurtcircuit și l-a omorât.

Geers se uită la rezervor și se retrase, dezgustat.

— Ce ai făcut cu unitățile de control? întrebă el.

Fleming aruncă pe jos resturile carbonizate ale firelor.

— Eu n-am făcut nimic. Computerul știe să-și ajusteze voltajele – știe să ardă țesuturile – știe să ucidă.

— Dar de ce? întrebă Geers.

Priviră cu toții, din instinct, spre ușa camerei computerului. Fata stătea acolo.

— Din cauza ei.

Fleming merse spre ea încrunțat, cu falca repezită înainte.

— Tocmai i-ai transmis, nu-i așa? Știe că are un sclav mai bun acum. Nu mai avea nevoie de acea biată creatură. Asta-i ce-ai spus, nu-i așa?

Ea îi întoarse privirea calmă:

— Da.

— Vedeți? Se întoarse către Geers: Ați izbutit să crați un ucigaș. Cu Bridger poate să fi fost un accident; poate și cu Christine, deși eu i-aș spune omor. Dar aceasta a fost pură, deliberată crimă.

— Era doar o creatură primitivă – spuse Geers – și era de prisos! Se întoarse către fată: Așa-i?

— Ne stătea în cale, răspunse ea.

— Și data viitoare ai putea să-i stai dumneata în cale – sau eu, sau altul – oricare dintre noi!

Fața ei rămase fără urmă de expresie:

— Noi n-am făcut decât să eliminăm un material inutil.

— „Noi”?

— Computerul și cu mine. Ea își duse degetele la frunte.

Fleming o privi intens:

— Sunteți una și aceeași, așadar? O inteligență combinată.

— Da – spuse ea – cu voce albă. Înțeleg...

— Atunci înțelege și asta! Vocea lui Fleming se ridică, mâniaoasă, și-și împinse obrazul strâns lângă al ei: Îți dau o informație: e rău să ucizi.

— Rău? ce înseamnă „rău”?

— Chiar *dumneata* vorbeai adineauri despre omor... – spuse Geers.

— O, Doamne! izbucni Fleming cu violență. Nu există aici nici o persoană în toate mințile?

Mai privi fix spre Andromeda, și apoi ieși, alergând aproape, din încăpere.

Bouldershaw Fell arăta exact ca pe vremea când Reinhart venise pentru prima dată în vizită cu Judy. Iarbă și buruieni năpădiseră ruinele construcțiilor și câmpia mlăștinoasă dimprejur; dâre urâte pătau pereții clădirilor, în locurile unde acoperișurile cedaseră în timpul furtunilor de iarnă; dar triplul arc se înălța încă, imobil, deasupra mării cupe; în interiorul observatorului principal aparatura și personalul își continuau munca lor calmă, metodică. Harvey era și acum însărcinat cu pupitrul de control, mesele cu aparataj de dirijare și calcul flancau fereastra largă de o parte și de alta, și fotografiile stelelor atârnav pe pereți, deși nu atât de curate și noi cum fuseseră la început.

Singurul semn al problemei foarte grave care-i frământa pe toți era o imensă hartă a lumii, înrămată pe perete, unde traseele rachetelor orbitale erau marcate cu tuș. Ea trăda ceea ce se ascundea sub liniștea aparentă – groaza și înfrigurarea față de amenințările din cer, care creștea mereu, creștea fără preget. Reinhart vorbea despre ele ca despre un *Mane, Tekel, Fares*³⁹, și lucra zi și noapte cu echipa observatorului, calculând traiectoria fiecărei noi urme plasate pe orbită și trimițând rapoarte, din ce în ce mai urgente și mai sumbre, la Whitehall.

Aproape o sută din aceste sinistre rachete neidentificate fuseseră semnalate în cursul ultimelor luni, și zona lor de lansare fusese reperată într-un triunghi cuprinzând câteva sute de mile în oceanul dintre Manciuria, Vladivostok și insulele nordice ale Japoniei. Niciuna din țările învecinate nu le recunoștea ca aparținându-le. După cum spunea Vandenberg, ele puteau fi a oricăreia din cele trei țări membre și colege de la ONU.

Vandenberg făcea vizite frecvente la radiotelescop și ducea lungi și sterile discuții cu Reinhart. Din constatările lor se putea deduce doar că era vorba de vehicule propulsate, lansate de la 40° nord la 130° și 150° est – și că treceau peste Rusia, Europa Apuseană și Insulele Britanice, cu o viteză de aproximativ 16.000 mile⁴⁰ pe oră, la o înălțime cam de 250-400 mile⁴¹. După ce parcurgeau cerul Angliei, treceau cu precădere peste Atlanticul de Nord, Groenlanda și Nordul Polar al Canadei, probabil reintrând pe traiectoria lor în aceeași zonă a nordului Mării Chinei. Orice drum luau, ele erau deviate pe deasupra Angliei sau Scoției; erau desigur dirijabile și evident îndreptate spre această mică țintă. Deși nu se știa nimic precis despre dimensiunea sau forma lor, sigur era că

³⁹ *Mane, Tekel, Fares* – În Biblie, cuvinte rău prevestitoare apărute pe perete, cu litere de foc, la ultimul banchet al regelui Baltazar. (n.r.)

⁴⁰ 16.000 mile \approx 26.000 km (n.red.)

⁴¹ 250-400 mile \approx 400-650 km (n.red.)

ele emiteau un semnal de recunoaștere și erau destul de mari pentru a purta o sarcină nucleară.

— Nu știu care-i rostul lor – mărturisi Reinhart.

Era obsedat de ele. Oricât de nefericit se simțea în urma evoluției lucrurilor de la Thorness, era acum pe de-a-ntregul prins de această nouă și îngrozitoare întorsătură a evenimentelor.

Vandenberg avea teorii coerente și rezonabile:

— Rostul lor este că cineva din Răsărit vrea să aflăm că deține superioritatea tehnică asupra noastră. Flutură obiectele astea deasupra capului nostru, pentru a demonstra lumii că n-avem nicio posibilitate de replică. O nouă formă a zăngănitului săbiilor.

— Dar de ce mereu peste această țară?

Vandenberg îl privi cu o oarecare milă pe Profesor:

— Pentru că sunteți destul de mici, dar destul de importanți ca să constituiți un fel de cheazășie. Această insulă a fost întotdeauna o excelentă țintă.

— Bun! Reinhart făcu un semn înspre harta de pe perete. Iată dovada dumneavoastră. Nu o va prezenta Occidentul la Consiliul de Securitate?

Vandenberg dădu din cap negativ:

— Nu înainte de a negocia de pe poziții de forță. Ar fi încântați să alergăm plângând la ONU și să ne mărturisim slăbiciunea. Atunci am fi la cheremul lor. Ce ne trebuie mai întâi sunt mijloacele de apărare.

Reinhart păru sceptic.

— Ce faceți în sensul acesta?

— Lucrăm cât putem de repede. Geers e de părere...

— O, Geers!

— Geers e de părere că – Vandenberg ingnoră întreruperea – izbutind să utilizăm această creatură-fată, înhămată la computerul dumitale, vom putea obține o soluționare bună și rapidă.

— Fostul meu computer – spuse Reinhart acru. Vă doresc succes.

În noaptea de după plecarea lui Vandenberg apăru Fleming. Reinhart lucră până târziu, încercând să descopere originea semnalelor terestre care schimbau cursul sateliților pe orbită, când auzi de afară eșapamentul mașinii lui Fleming; acestuia i se părea că s-a întors acasă; încăperea familiară, Harvey la pupitrul de control, scunda siluetă părintească a Profesorului așteptându-l. Din cei trei bărbați, Fleming arăta cel mai prost.

— E atât de bine aici! Privi în jurul mării încăperi ordonate. Calm și curat.

Reinhart surâse:

— Nu-i tocmai bine, în momentul de față.

— Putem sta de vorbă?

Reinhart îl conduse spre fotoliile care fuseseră așezate pentru vizitatori, cu o măsuță, într-un colț retras al observatorului.

— Ți-am spus la telefon, John, că nu pot face nimic. Vor utiliza creatura, ca un auxiliar al computerului, pentru rachetele lui Geers.

— Este exact ce vrea mașina.

Reinhart ridică din umeri:

— Sunt departe de asta acum.

— Toți suntem departe. De-abia mă mai țin și eu de un fir de păr. Tot ce vorbeam noi despre tăiatul contactului... Crezi că vom mai fi în stare? Fleming se juca nervos cu o cutie de chibrituri, pe care o scosese să aprindă țigările. E sub control propriu acum. A dobândit protectori, aliați. Dacă această creatură, care arată ca o femeie, ar fi sosit cu o navă spațială, ar fi fost anihilată până acum, ar fi fost luată drept ceea ce este de fapt. Dar fiindcă a fost instalată pe Pământ cu mult mai subtil, pentru că i s-a dat chip omenesc, este acceptată ca atare. Și arată foarte bine. N-are nici un rost să faci apel la Geers sau la grupul acela; am încercat. Profesore, mi-e frică.

— Tuturor ne e frică – spuse Reinhart. Cu cât aflăm mai multe despre Univers, cu atât e mai înfricoșător.

— Uite – Fleming se aplecă înainte, cu gravitate: Hai să ne punem capetele la contribuție. Acea mașină, acel copil al rațiunii unei alte lumi – și-a suprimat propriul său mon-

stru-Ciclopic. A suprimat-o pe Christine. Are să mă suprime pe și pe mine, dacă mă pun în calea ei.

— Atunci ieși din calea ei – spuse Reinhart obosit. Dacă ești în pericol, ieși din calea ei acum.

— Pericol! pufni Fleming. Crezi că eu vreau să mor atât de urât ca Dennis Bridger, pentru interesele Guvernului sau ale Intelului? Numai că eu sunt următorul pe listă. Dacă sunt înlăturat, sau ucis, ce se întâmplă după aceea?

— Deocamdată, problema e ce se întâmplă *acum*? Reinhart părea un medic, tratând un caz disperat. Nu pot să te ajut, John.

— Ce-i cu Osborne?

— A scăpat frânele.

— Ar putea să-l pună pe ministrul său să meargă la Prim-ministru.

— Prim-ministrul?

— E plătit ori nu pentru asta?

Reinhart dădu din cap negativ:

— Nu ești în stare să demonstrezi nimic, John.

— Am unele argumente.

— Mă îndoiesc ca vreunul din ei să mai aibă chef să te asculte. Reinhart flutură o mână micuță spre harta din perete. Asta-i ce ne îngrijorează în clipa de față.

— Asta ce înseamnă?

Reinhart îi explică. Fleming asculta, încordat și necăjit, strivind între degete cutia de chibrituri.

— Nu putem fi întotdeauna victorioși, nu-i așa? Înlătură el explicațiile Profesorului. Dar cel puțin mai putem trata cu ființe omenești.

— Ce fel de tratative? Întrebă Reinhart.

— N-are importanță ce fel de tratative – în comparație cu ce vom avea probabil de făcut. O bombă reprezintă o moarte rapidă pentru o civilizație, dar subjugarea lentă a unei planete... Vocea i se stinse.

Prim-ministrul se afla în odaia cu lambriuri de stejar din Camera Comunelor. Era un domn în vârstă, cu alură sportivă și ochi

albaștri care clipeau. Ședeau la mijlocul mesei mari care ocupa jumătate din cameră, ascultându-l pe ministrul Apărării. Razele soarelui treceau prietenos prin ferestrele cu geamuri în pătrățele. Se auzi o bătaie în ușă și ministrul Apărării se încruntă; era un tânăr energic, căruia nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Ah, iată echipa științifică. Prim-ministrul surâse amabil, când Ratcliff și Osborne fură introduși: Nu l-ai cunoscut pe Osborne, nu-i așa, Burdett?

Ministrul Apărării se ridică și strânse neglijent mâinile noilor veniți. Prim-ministrul îi invită să ia loc.

— Nu-i o zi splendidă, domnilor? Îmi amintesc că era la fel în timpul Dunkerque-ului. Soarele pare să zâmbescă totdeauna deasupra catastrofelor naționale. Se întoarse spre Burdett: Vrei să-i dai drumul, băiete dragă?

— E vorba despre Thorness – îi spuse Burdett lui Ratcliff: Vrem să preluăm computerul în întregime – și tot ce este în legătură cu el. Suntem de acord, în principiu, nu-i așa? Prim-ministrul și cu mine credem că a sosit momentul.

Ratcliff îl privi fără simpatie:

— Aveți de pe acum acces la el.

— Ne trebuie mai mult decât atât, nu-i așa, domnule? făcu apel Burdett la Prim-ministru.

— Avem nevoie de noul vostre interceptor, domnilor, și asta urgent. În spatele manierelor amabile, leneșe și cam de modă veche se afla mai mult decât o umbră de fermitate și înțelegere a lucrurilor: în 1940 aveam *Spitfire*⁴²-urile, dar actualmente nici noi, și nici aliații noștri din Apus n-avem nimic cu care să putem măcar atinge ceea ce vine spre noi.

— Și nici în perspectivă – adăugă Birndett – dacă rămânem la mijloacele convenționale.

— Am putea coopera în vederea unei invenții viitoare, nu-i așa? îl întrebă Ratcliff pe Osborne.

Burdett nu era omul care să irosească timpul.

⁴² *Spitfire* – avioane de luptă britanice din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

— Putem să ne descurcăm singuri, dacă preluăm în întregime aparatura dumneavoastră de la Thorness, și fata.

— Creatura?

Osborne ridică o sprânceană bine disciplinată, dar Prim-ministrul îl liniște din ochi.

— Doctorul Geers este de părere că, utilizând pe această tânără doamnă, destul de bizar creată, pentru a interpreta cerințele noastre față de computer și pentru a traduce calculele computerului pentru noi, am putea soluționa o mulțime de probleme foarte rapid.

— Dacă poți avea încredere în intențiile ei.

Prim-ministrul părea interesat:

— Nu prea înțeleg.

— Unul sau doi din oamenii noștri au îndoieli asupra posibilităților ei – spuse Ratcliff, mai mult cu speranță decât cu convingere. Nici unui ministru nu-i place să piardă teren, chiar dacă pentru a-l păstra este nevoit să folosească metode neloiale. Prim-ministrul se descotorosi de el.

— A, da, am auzit despre asta.

— Până acum, domnule, această creatură a fost sub observația echipei noastre – spuse Osborne. Profesorul Dawnay...

— Dawnay ar putea rămâne.

— Cu rol consultativ – adăugă Burdett repede.

— Și doctorul Fleming? întrebă Ratcliff.

Prim-ministrul se întoarce din nou spre Burdett:

— Fleming ar fi util, nu-i așa?

Burdett își încrețește fruntea:

— Vom avea nevoie de control deplin și securitate absolută.

Ratcliff încercă ultima carte:

— Credeți că fata va fi în stare de așa ceva?

— Propun s-o întrebăm pe ea, spuse Prim-ministrul. Apăsă pe un mic buton și un tânăr apăru aproape instantaneu în prag. Roagă-l pe doctorul Geers s-o introducă pe prietena sa.

— Ați adus-o aici? Ratcliff îl privi acuzator pe Osborne, ca și cum s-ar fi întâmplat din vina lui.

— Da, dragul meu.

Prim-ministrul se uită și el întrebător la Osborne.

— Oare este... hm...?

— Arată absolut normal.

Prim-ministrul schiță un suspin de ușurare și se sculă în picioare, când se deschise ușa pentru a lăsa să intre Geers și Andromeda.

— Intră, doctor Geers. Intră, draga mea.

I se dădu Andromedei scaunul din fața lui. Ea se așeză liniștită, cu capul puțin pelcat, cu mâinile în poală, ca o dactilografă venită pentru o slujbă.

— Trebuie să ți se pară straniu totul – spuse Prim-ministrul, împăciuitor.

Ea răspunse încet, în fraze corecte:

— Doctor Geers mi-a explicat.

— Ți-a explicat de ce ai fost adusă aici?

— Nu.

— Burdett? Prim-ministrul îi preda interogatoriul lui Burdett. Ratcliff avea un aer morocănos, pe când Burdett se așeză mai aproape, pe marginea scaunului, își sprijini coatele de masă, își uni degetele și privi intens, pe deasupra lor, spre Andromeda.

— Țara aceasta – știți despre țara aceasta?

— Da.

— Această țară este amenințată de rachete orbitale.

— Noi știm despre rachetele orbitale.

— Noi?

Burdett o privi și mai pătrunzător. Ea rămase ca mai înaintea, cu fața inexpresivă:

— Computerul și cu mine.

— Cum poate ști computerul?

— Ne împărtășim informațiile.

— Asta-i ceea ce speram – spuse Prim-ministrul.

Burdett continuă:

— Avem rachete de interceptie, rachete de diferite feluri, dar nimic care să întrunească viteza, bătaia și precizia ca să... hm...

Căută expresia potrivită.

— Ca să le lovească? întrebă ea, simplu.

— Exact. Putem să vă dăm detalii complete despre viteză, înălțime și traseu; de fapt, putem să vă dăm o grămadă de date, dar avem nevoie de ele traduse în termeni practici, mecanici.

— Și asta-i greu?

— Pentru noi, da. Ce urmărim este o armă de interceptie foarte perfecționată, care poate gândi ea însăși instantaneu.

— Înțeleg.

— Am dori ca dumneavoastră să lucrați alături de noi – spuse Prim-ministrul amabil, ca și cum i-ar fi cerut o favoare unui copil. Dr. Geers vă va spune ce vi se cere și vă va da ajutor pentru a realiza efectiv armele necesare.

— Și dr. Fleming – adăugă Ratcliff – vă poate ajuta cu computerul.

Andromeda își ridică ochii pentru prima oară.

— Nu vom avea nevoie de doctorul Fleming – spuse ea, și ceva de dincolo de vocea ei calmă și măsurată trecu asemenea unei umbre reci peste lumina soarelui.

După întoarcerea ei de la Londra, Andromeda își petrecea cea mai mare parte a timpului în biroul de proiectare, la un bloc sau două distanță de clădirea computerului, pregătind materialele pentru mașină și trimițându-i-le pentru calculare. Uneori venea să comunice direct cu mașina și de aici rezultau mai târziu lungi și complexe calcule, pe care le lua cu ea și le traducea în termeni de proiectare. Reușita era totală, mai mare chiar decât și-ar fi putut-o dori Geers. Un nou sistem de ghidare și noi formule balistice ieșiră gata făcute de la masa de desen, și când fură verificate, se dovediră corespunzătoare tuturor specificărilor. Mașina și cu fata puteau să rezolve într-o singură zi problemele teoretice necesitând în chip firesc un an. Rezultatele erau nu numai precise, dar în mod evident

eficiente. Era limpede că în foarte scurtă vreme avea să fie posibilă construirea unei rachete de interceptie cu totul nouă.

În orele de serviciu, Andromeda avea deplină libertate în interiorul combinatului și, deși după lucru dispărea sub escortă în locuința sa, deveni în curând o figură familiară a complexului. Judy răspândi zvonul că era o cercetătoare, care fusese detașată de la Ministerul Apărării.

În săptămâna următoare, un comunicat fu dat de către Downing Street 10⁴³:

Guvernul Majestății Sale a luat cunoștință de câțeva vreme de trecerea unui număr crescând de vehicule orbitale, probabil rachete, peste aceste insule. Deși vehiculele, de origine necunoscută, dar terestră, trec cu mare viteză și la mare înălțime, nu există nici un motiv imediat de alarmă. Guvernul Majestății Sale consideră totuși că ele constituie o violare intenționată a spațiului nostru aerian și în prezent se iau măsuri pentru interceptarea și identificarea lor.

Fleming ascultă comunicatul la tranzistorul său din cabana Thorness. Nu mai era responsabil cu computerul și Geers îi sugerase că s-ar simți mai bine departe. Totuși continua să rămână, și din încăpățănare, și presimțind un pericol iminent, născând din progresele Andromedei și a doi tineri operatori angajați s-o ajute la computer. El nu făcu nici o tentativă să se apropie de ea, ori de Judy, care continua să stea pe acolo cu un fel de vigilență fără scop, acționând ca legătură între Andromeda și birourile direcțiunii: dar, după ce auzi comunicatul la radio, se duse până la blocul computerului, cu ideea nelămurită că ar trebui făcut ceva.

Judy îl găsi meditând pe scaunul rotativ, la pupitrul de control. Ea nu se apropiase de el de când o bruscase ultima oară, dar îl observase cu îngrijorare și cu o afecțiune ascunsă, care n-o părăsise nicio clipă.

Merse drept la pupitrul de control și se opri în fața lui.

⁴³ Reședința Prim-ministrului englez. (n.tr.)

— De ce nu renunți, John?

— Asta ți-ar face plăcere, nu-i așa?

— Nu mi-ar face plăcere, dar nu poți face nimic aici, măcinându-ți inima.

— Nu-i ăsta un joc drăguț în trei? O privi ironic. Eu o pândesc pe ea, și dumneata mă pândești pe mine.

— Nu-ți folosește la nimic.

— Geloasă? Întrebă el.

Ea dădu din cap exasperată:

— Nu fii absurd.

— Sunt toți atât de al dracului de siguri. El privi gânditor la aparatura de control. Poate că mi-a scăpat ceva despre asta, sau despre ea.

Andromeda intră în camera computerului, în timp ce Judy și Fleming vorbeau. Se opri în prag, cu un teanc de hârtii în mână, așteptând ca ei să termine. Avea o comportare destul de liniștită, dar fără pic de modestie. Când vorbea cu Judy sau cu ceilalți cu care lucra, avea un aer de autoritate indiscutabilă și superioară. Nu făcea nicio concesie – nici chiar lui Geers; era perfect politicoasă, dar îi trata pe toți ca inferiori din punct de vedere intelectual.

— Doresc să vorbesc cu doctor Geers despre astea, vă rog – spuse ea din prag.

— Acum?

Judy încercă să fie tot atât de calmă cât și tăioasă.

— Acum.

— Am să văd dacă e liber – spuse Judy și ieși.

Andromeda se îndreptă încet către tabelul de control, ingnorându-l pe Fleming, dar ceva îl îndemnă s-o oprească:

— Mulțumită de munca dumitale?

Ea se întoarse și-l privi, fără a vorbi. El se îndreptă în scaun, deodată atent.

— Devii absolut indispensabilă, nu-i așa? Întrebă el, pe tonul pe care-l întrebuițase cu Judy.

Ea îl privi solemn. Părea o statuie, cu fața frumos sculptată, cu părul lung, și cu brațele atârând libere pe lângă rochia simplă, de culoare deschisă.

— Te rog, bagă de seamă ce vorbești – spuse ea.

— Asta-i o amenințare?

— Da.

Vorbea fără emfază, ca și cum ar fi constatat un fapt. Fleming se ridică în picioare.

— Ce dracu... Eu n-am să... Se opri și surâse: Poate că totuși mi-a scăpat ceva.

Orice ar fi gândit el, ea nu-l înțelese și se întoarse să plece.

— Stai un moment!

— Sunt ocupată.

Dar se opri și așteptă. El se apropie încet de ea, privind-o de sus până jos, cu un aer batjocoritor.

— Vrei să devii cineva, dacă ai de gând să influențezi oamenii. Ea rămase nemișcată. El ridică o mână spre părul ei și i-l dădu, dintr-o parte, pe spate: Ai putea să-ți piepteni părul peste cap și atunci s-ar vedea mai bine cum arăți. Foarte nostimă.

Fata făcu un pas înapoi și mâna lui căzu, dar ea nu înceta să-l fixeze, intrigată și curioasă.

— Sau ai putea să te parfumezi – spuse el – ca Judy.

— Asta-i ceva ce miroase?

El dădu din cap aprobator:

— Nu cu ceva exotic. Lavandă, sau ceva de genul ăsta. Dar să fie plăcut.

— Nu vă înțeleg – se încruntă ea ușor, încrețindu-și fruntea netedă. „Plăcut – neplăcut. Bun – rău.” Nu există distincție logică.

El continua să zâmbească:

— Vino încoace.

Ea ezită, apoi făcu un pas câte el. Calm și deliberat el îi ciupi brațul.

— Au! Ea păși înapoi, deodată cu teamă în ochi, și-și frecă brațul atins.

— Plăcut sau neplăcut? întrebă el.

— Neplăcut.

— Pentru că ai fost obligată să înregistrezi durere. El ridică mâna și ea se trase înapoi. N-am să-ți provoc o durere de data asta.

El îi mângâie fruntea și ea se crispă, ca o căprioară mângâiată de un copil, supusă, dar gata de fugă. Degetele lui alunecară pe obraji, până la gâtul ei gol.

— Plăcut sau neplăcut?

— Plăcut.

Ea îl pândea, să vadă ce va mai face.

— Ești făcută să înregistrezi plăcere. Știai asta? Își retrase ușor mâna și se îndreptă spre ea: Mă îndoiesc că s-a intenționat asta, dar dându-ți-se formă omenească, de!... Ființele omenești nu trăiesc prin logică.

— Am observat.

Acum era mai sigură pe ea decât înainte ca el să-i fi vorbit, dar toată atenția îi rămânea concentrată asupra lui.

— Noi trăim prin simțurile noastre. Iată ce ne dă instinctele noastre pentru ce e bine sau rău – ce generează judecățile noastre estetice sau morale. Fără ele probabil că ne-am fi autonimicit până acum.

— Faceți ce puteți, nu-i așa? Privi în jos, spre hârtiile ei, cu un surâs superior. Sunteți ca niște copii, cu proiectilele și rachetele voastre.

— Nu mă băga în afacerea asta.

— Nu, n-o fac. Îl privi gânditoare: Totuși, vă voi salva. E foarte simplu, într-adevăr.

Schiță un mic gest, indicând hârtiile pe care le ținea. Judy intră și se opri, cum făcuse înainte Andromeda, în prag.

— Dr. Geers vă poate primi.

— Vă mulțumesc.

Acum rolurile erau schimbate. În mod tacit, ei trei se aflau acum în alte relații unul față de altul. În timp ce Fleming continua s-o observe încă pe Andromeda, ea se întoarse cu spre el cu alți ochi.

— Miros oare neplăcut? întrebă ea.

El dădu din umeri:

— Va trebui să-ți dai seama singură, nu-i așa?

Ea o urmă pe Judy afară din clădire și merseră împreună pe cărarea asfaltată spre biroul lui Geers. N-aveau nimic să-și spună una alteia și nimic nu le apropia. Simțea doar un soi de reciprocă indiferență prudentă. Judy o introduse în camera lui Geers și o lăsă acolo. Directorul ședea în spatele biroului său, telefonând.

— Da, mergem excepțional – spunea el – încă un control și putem începe să construim.

Lăsă jos receptorul și Andromeda așează hârtiile pe birou, cu indiferență, ca și cum i-ar fi adus o ceașcă de ceai.

— Iată tot ce vă trebuie, dr. Geers – spuse ea.

X

Acțiuni

Noua rachetă fu construită și încercată la Thorness. După ce fusese lansată și recuperată, și făcute copii după ea, Prim-ministrul trimise pe Burdett să-l vadă pe Vandenberg.

Generalul era foarte îngrijorat de proiectul Thorness. I se părea că se realizează prea repede, pentru a fi ceva sănătos. Deși șefii săi doreau o acțiune rapidă, el avea mari îndoieli asupra acestei piese de tehnologie străină, și voia să fie trimisă în SUA pentru a fi încercată, dar Guvernul Majestății Sale se opuse pe neașteptate.

Burdett îl înfruntă, în camera subterană de operații:

— De data asta avem mijloace să acționăm singuri. Tânărul ministru arăta foarte energic, elegant și vioi în costumul său corect albastru, cu cravata fostului său colegiu. Desigur, vom coopera cu dumneavoastră, când vom ajunge să o întrebuințăm.

Vandenberg mârâi:

— Putem ști cum o veți întrebuința?

— Vom efectua o interceptare.

— Cum?

— Din Bouldershaw Fell, Reinhart ne va da informațiile asupra traiectoriei, și organizația lui Geers va face lansarea.

— Și dacă ratează?

— Nu va rata.

Cei doi bărbați se înfruntară, fără a-și face concesii. Burdett destins și surâzător, generalul solid și dur. După un moment, Vandenberg dădu din umeri:

— Dintr-o dată afacerea asta a devenit strict internă!

Lucrurile rămaseră așa, și Burdett spuse lui Geers și Reinhart să înceapă.

La Bouldershaw Fell urme noi erau înregistrate aproape în fiecare zi. Harvey ședea în spatele marelui geam care domina instalația și le localiza pe măsură ce treceau.

August 12, ora 03.50 Vehicul balistic număr unu-unu-șapte, trecut deasupra noastră pe traiectoria 2697/451. Înălțimea 400 mile. Viteză aproximativă 17.500 mile pe oră...

Imensa cupă de afară, care părea goală și liniștită sub înaltul ei acoperământ, era tot timpul vie și strălucitoare, reflectând lumina semnalelor. Fiecare vehicul spațial care trecea prin văzduh se anunța și putea fi auzit apropiindu-se din cealaltă parte a globului. În observator se aflau detectori electronici, care indicau calea traiectoriilor pe un ecran cu raze catodice, iar un sistem automat, de calculat și determinat bătaia, era cuplat prin cablu cu Thorness.

La Thorness, un șir de rachete erau instalate pe vârful falezei – „o primă lansare”, cum îi spuneau ei, și două rezerve. Cele trei rachete în formă de creion, cu vârfuri ascuțite și cozi înaripate, stăteau într-un rând pe terenurile lor de lansare, lucind argintii în lumina rece, cenușie. Erau surprinzător de mici, foarte subțiri și aproape frumoase. Arătau ca săgețile încordate, gata să-și ia zborul din harnașamentul greu și complicat al lansării. Fiecare din ele, aprovizionată cu combustibil și plină ochi cu aparate de precizie, ducea o mică încărcătură nucleară în botul ei ascuțit.

Controlul la sol era operat prin computer, care, la rândul său, era dirijat de Andromeda și de asistenții ei. Semnalele traiectoriilor de la Bouldershaw erau introduse prin camera de control, interpretate instantaneu și trecute mai departe la

interceptor. Zborul de interceptare putea fi dirijat cu extremă precizie.

Numai Geers și personalul său operativ erau admiși în acel moment în camera de control. Lui Fleming și Dawnay le fură oferite, din curtoazie, posibilități de supraveghere dintr-o altă clădire; Andromeda preluă calm conducerea computerului și Geers se agita emoționat, și dându-și importanță, între terenul de lansare, clădirea computerului și camera de control a lansării. Acesta era un mic centru de operație, unde erau supravegheate mecanismele de decolare. Un telefon direct îl lega de Ministerul Apărării. Judy era obligată de maiorul Quadring să controleze și să răscontroleze pe oricine venea și pleca.

În ultima zi a lui octombrie, Burdett discută cu Prim-ministrul, apoi telefonă lui Geers și Reinhart.

— Următorul – spuse el.

Reinhart și Harvey fură atenți treizeci și șase de ore să detecteze o nouă urmă. Atunci, în lumina zorilor, ei înregistrară un semnal foarte slab, și sistemul automat fu pus în acțiune.

Echipa somnoroasă de la Thorness se trezi și Andromeda, care nu dădea niciun semn de efort, dirija controlarea informației la computer. Timpul optim de lansare fu obținut imediat, comunicat la camera de control a lansării – și numărătoarea începu. Foarte curând o urmă a traiectoriei putu fi văzută pe ecranele de radar. Exista un ecran în camera computerului, pentru Andromeda, altul în camera de control a lansării, pentru Geers, și un al treilea la Londra, în camera operațiilor din Ministerul Apărării – și un tabel principal de control la Bouldershaw Fell, în observatorul lui Reinhart. Tot la Bouldershaw Fell putea fi auzit și semnalul de la satelit: un „blip-blip-blip-blip” continuu, care era amplificat și transmis prin difuzoare, până umplea tot observatorul.

La Thorness, difuzoarele transmiteau numărătoarea, și echipele de lansare lucrau rapid în jurul bazei rachetelor, în capătul falezei. La zero, „prima aruncare” urma să fie efectuată, și dacă aceasta rata, a doua, și la nevoie a treia, cu noi cal-

cule făcute pentru timpul lor de decolare. Andromeda fusese de părere că nu era necesar, dar ceilalți se temeau de greșeli-le omenește posibile. Nici Geers și nici vreunul din superiorii săi nu puteau să-și permită un fiasco.

Numărătoarea ajunsese la unități și apoi la zero. În lumina cenușie a dimineții de pe promontoriu, rachetele de lansare ale primului zbor înfloriră deodată în roșu. Aerul se umplu de zgomot, pământul se cutremură, și creionul lung și subțire alunecă în văzduh. În câteva secunde dispăru dincolo de nori. În camerele de control, camerele operațiilor și la observator, chipuri emoționate pândeau apariția lui pe ecranele catodice.

La Bouldershaw Fell, Reinhart, Harvey și echipa lor observau cele două urme ale traseului și interceptorului convergând încet, și auzeau „blip-blip-blip-blip”-ul satelitului sunând mai tare și mai clar, pe măsură ce se apropia. Apoi urmele se întâlneau și, în același moment, zgomotul se opri.

Reinhart se întoarse către Harvey și-l bătu pe spate neașteptat de zdravăn.

— Am făcut-o...!

— E o lovitură! Geers telefonă la Londra.

Andromeda se întoarse dinspre ecranul ei de control, ca și cum ar fi realizat un lucru foarte obișnuit.

La Londra, Vandenberg se întoarse către colegii săi britanici din camera de comandă:

— Ce mai ziceți de asta?

În acea seară, o declarație oficială fu dată presei:

Ministerul Apărării a anunțat că un satelit orbital a fost interceptat de o nouă rachetă la 370 de mile deasupra țării. Rămășițele satelitului, de origine necunoscută, și ale interceptorului, au fost arse în contact cu atmosfera Pământului, dar interceptia a fost urmărită prin aparatura auto-radar, și – afirmă Ministerul – poate fi verificată în mod amănunțit.

Un suspin colectiv de ușurare aproape concret auzibil se ridică din Whitehall, însoțit de o avalanșă de autofelicități.

Consiliul de Miniștri țin o întrunire neobișnuit de fericită și, după o săptămână, Prim-ministrul trimise iarăși după Burdett.

Ministrul apărării se prezintă elegant și surâzător, într-un nor de încredere și loțiune de bărbierit.

— Vreo urmă nouă? întrebă Prim-ministrul.

— Niciuna.

— Nimic pe orbită?

— N-a mai trecut nimic peste țara asta, Sir, de la interceptare.

— Bun – reflectă Prim-ministrul. Reinhart oricum fusese propus pentru titlu nobiliar...

— Și Geers?

— O, da, Ordinul Imperial Britanic, probabil.

Burdett se pregăti să tranșeze afaceri:

— Dar computerul și, hm, agentul său, Sir?

— Am putea s-o înnobilăm și pe tânăra doamnă – spuse Prim-ministrul, clipind din ochi cu înțeles.

— Vreau să spun – întrebă Burdett – ce se întâmplă cu el?

Ministerul Științelor cere să-i fie înapoiți.

Prim-Ministrul continuă să pară amuzat:

— Asta nu se poate, nu-i așa? spuse el.

— Avem un program militar încărcat.

— Și, de asemenea, un program economic încărcat.

— Ce vreți să spuneți, Sir?

— Vreau să spun – Prim-Ministrul vorbea cu seriozitate – că această combinație specială, care a izbutit să ne servească atât de bine, poate să ne servească într-o mulțime de cazuri. Desigur, trebuie să lucreze mai departe pentru Ministerul Apărării, dar în același timp are un foarte mare potențial industrial. Suntem puternici, vrem să fim și bogați. Oamenii de știință ne-au dat – și le sunt foarte recunoscători pentru aceasta – instrumentul de gândire cel mai înaintat din lume. Țara va avea o nouă posibilitate să facă un salt înainte într-o mulțime de domenii. Era și timpul.

— Veți păstra acest instrument în mâinile dumneavoastră, Sir?

Burdett vorbi cu un amestec de iritare și deferență.

— Da. Voi face o declarație națiunii într-un viitor apropiat.

— Veți da publicității...?

Prim-Ministrul îl privi calm:

— Omule, nu te prosti. Voi spune ceva despre efecte, dar mijloacele vor rămâne ultra-secrete. Dumneata răspunzi de asta.

Burdett dădu din cap aprobator:

— Ce-i pot spune lui Vandenberg?

— Spune-i să se odihnească. Nu, îi poți spune că vom fi iarăși o mare țărișoară, dar vom continua să cooperăm cu aliații noștri. Cu orice fel de aliați, de fapt. El făcu o pauză de o clipă, în timp de Burdett aștepta: Voi merge eu însumi la Thorness, cât de curând voi putea.

Vizita fu aranjată peste câteva zile – evident, Prim-Ministrul îi acorda întâietatea înaintea altor treburi. Judy și Quadring avură oarecari dificultăți pentru a o ascunde presei, curiozitatea publică fiind la paroxism; dar în cele din urmă organizară totul cu discreție, și stațiunea, cu locuitorii săi, se pregăti în liniște. Geers se schimbase vizibil, de când repurtase un astfel de succes. Încrederea în sine îi era nouă. Parcă scăpase de o amenințare. Vorbea scurt, dar amabil, și nu numai că permitea din nou lui Dawnay și Fleming accesul la computer, dar insista ca ei să participe la primirea Prim-Ministrului. Dorea – spunea el – ca fiecăruia să i se dea ce i se cuvine.

Fleming avea îndoielile lui cu privire la această paradă, dar le păstra pentru sine; cel puțin iată o ocazie de a vorbi. În ziua vizitei, el veni la computer devreme și o găsi pe Andromeda așteptând acolo, singură. Și ea părea transformată. Își pieptănase părul lung peste cap și, în loc de rochia ei simplă, obișnuită, purta un fel de tunică grecească, mulându-i sânii și coapsele, cu falduri plutind în urma ei.

— Tiii – spuse el. Are să ți se întâmple ceva omenesc, dacă te arăți astfel.

— Vrei să spui, aceste haine? întrebă ea fără interes.

— A dracului impersie ai să faci, dar de fapt ai și făcut. Nimeni nu va mai putea să te rețină acum, așa-i? întrebă el acru. Andromeda îl privea fără să răspundă. Ți se va cere probabil să preiei președinția, și poate crezi că vom dormi liniștiți, în

paturile noastre, acum când îți cunoaștem puterea. Poate crezi că toți suntem nebuni.

— Dumneata nu ești – spuse ea.

— Dacă n-aș fi nebun, dumneata n-ai fi acum aici! Împuști o bucățică de metal din cer – un fleac, dacă știi cum s-o faci – și dintr-o dată ești pe post de comandă.

Ea se uită la el fără nicio expresie:

— Asta s-a urmărit.

— Și ce se va mai urmări de acum înainte?

— Depinde de program.

— Da – el înaintă către ea. Ești o sclavă, nu-i așa?

— De ce nu pleci? Întrbă ea.

— Să plec?

— Acum. Cât mai poți.

— Fă-mă să plec, dacă ești în stare! O privi dur și ostil, dar ea întoarse capul.

— Poate voi fi obligată să te fac să pleci – spuse ea.

El rămase pe loc, provocând-o să continue, dar ea nu se lăsă antrenată. După câteva secunde, el își privi ceasul și mârâi:

— Aș vrea să treacă și acest circ diplomatic și să tremi-năm odată.

Prim-Ministrul sosi escortat de oficialități, politicieni și oameni cu greutate de la Scotland Yard. Geers îi conduse înăuntru. Fură urmați de Burdett și Hunter și de un șir de inși de mai mică importanță, descrescând în rang până la Judy, care venea ultima, închizând ușile în urma lor. Geers arătă camera de control cu un gest.

— Acesta-i computerul propriu-zis, Sir.

— Cu totul de neînțeles pentru mine – spuse Prim-Ministrul, ca și cum asta ar fi fost o laudă de sine. O zări pe Andromeda: Hallo, tânără doamnă! Felicitări.

Înaintă spre ea cu mâna întinsă, și ea o luă și o strânse, rigidă.

— Dumneata înțelege toate acestea? o întrebă el. Ea zâmbi politicos. Sunt sigur că da, și noi toți îți suntem foarte îndatorați. E într-adevăr o schimbare pentru noi, în această

bătrână țară, să facem o demonstrație de forță. Va trebui să avem mare grijă de dumneata. Ești bine tratată?

— Da, mulțumesc.

Grupul de vizitatori stătea împrejur în semicerc, admirând-o, dar ea nu mai adăugă nimic. Fleming prinse privirea lui Judy și făcu un semn cu capul către Prim-Ministru. Pentru moment ea nu-și dădu seama ce vrea el, apoi înțelese și se vârâ lângă Geers.

— Nu cred că Prim-Ministrul l-a cunoscut pe Fleming – șopti ea.

Geers se încruntă: camaraderia sa arăta uneori lacune.

— Bine, bine.

Prim-Ministrului nu-i mai veni în gând nimic ce i-ar fi putut spune Andromedei. Se întoarse către Geers:

— Și unde țineți rachetele?

— Vă voi arăta, Sir. Și mi-ar plăcea să vedeți laboratoarele.

Ei porniră, lăsând-o pe Judy pe loc.

— Doctor Fleming... încercă ea, fără succes, dar ei n-o ascultară.

Fleming înaintă:

— Scuzați-mă, vă rog, un moment...

Geers se întoarse către el cu o grimasă dezaprobatoare:

— Nu acum, Fleming.

— Dar...

— Ce vrea tânărul? întrebă blând Prim-Ministrul.

Geers arboră un surâs:

— Nimic, Sir. Nu vrea nimic.

Prim-Ministrul merse mai departe, plin de tact, și cum Fleming înaintă din nou, Hunter îi puse mâna pe braț:

— Pentru Dumnezeu! șuieră Hunter.

La ușa laboratorului, Geers se întoarse.

— Ar fi mai bine să vii cu noi.

Vorbea cu Andromeda, ingnorând pe ceilalți.

— Vino, draga mea – spuse Prim-Ministrul, făcându-i loc.

Mintea și frumusețea trec înainte.

Procesiunea se îndreptă spre laborator, fără Judy.

— Vii? Îl întrebă ea pe Fleming, care stătea privind fix după ei.

El dădu din cap negativ.

— A fost colosal, nu-i așa?

— Am făcut ce-am putut.

— Colosal.

Judy își frământa batista:

— Cel puțin ar fi trebuit să ți se dea voie să-i vorbești. Cred că e șiret, deși cam seamănă cu o cucoană în vârstă.

— Ca și cealaltă.

— Care?

— Cea din Riga – îi zâmbi ușor – cea care a încălecat un tigru. La sfârșitul plimbării, doamna era înghițită – și zâmbetul pe buzele tigrului⁴⁴.

Ea cunoștea poezia, și se înfurie:

— Pe toți ne plimbă, numai pe dumneata nu?

— Știi ce mi-a spus chiar acum?

— Nu.

El se răzgândi și își mută privirea de la Judy la tabelul de control.

— Am o idee.

— Una pe care aș înțelege-o și eu?

— Uite ce frumos funcționează – ce lin și egal. (Computerul lucra continuu, cu un zumzet ușor și o sclipire a luminilor) Ca și tigrul, torcând mai departe, cu noi în interior. Ce-ar fi să tai contactul acum?

⁴⁴ Aluzie la o poezie engleză glumeață despre o tânără doamnă zâmbitoare, care a plecat să se plimbe călare pe un tigru și, când a vrut să coboare, a fost mâncată de el. (n.tr.)

*There was a young lady of Niger
Who smiled as she rode on a Tiger;
They came back from the ride
With the lady inside,
And the smile on the face of the Tiger.
(Autor anonim) (n.red.)*

— Nu te-ar lăsa.
— Sau să iau o rangă și să-l sfărâm.
— N-ai ajunge departe cu paza de aici. Oricum, l-ar reconstrui.

El scoase un bloc-notes și câteva hârtii din sertarul unui pupitru de control.

— Atunci s-o zguduim intelectualicește, ce zici? Am zgudit-o puțin pe tânăra doamnă. Ar fi bine să începem și cu mașina. Văzu că ea îl privea cu îndoială: Nu te îngrijora. Nu va trebui să dai alarma. Se întorc pe aici?

— Nu. Vor ieși prin intrarea laboratorului.

— Bine.

El începu să copieze numere de pe foile bloc-notesului.

— Ce-i cu asta?

— O formulă prescurtată pentru creatură.

— Andromeda?

— Spune-i cum îți place. El continuă să scrie. Așa îi spune mașina. Nu e o formulă – de fapt: o etichetă, o fișă de nume.

— Ce ai să-i faci?

— Am s-o refac puțin.

— N-ai să provoci vreo stricăciune?

El îi râse în nas:

— Ai face mai bine să-ți conduci mai departe vizitatorii: treaba asta cere timp.

— Am să anunț garda.

— Anunță pe cine vrei.

Ea ezită, apoi renunță și merse să-i regăsească pe vizitatori. După ce plecă, el controlă cifrele și trecu cu bloc-notesul la unitatea de recepție a întrebărilor.

— Îți voi da ceva la care să te gândești! spuse el cu voce tare mașinii, se așeză și începu să bată mesajul.

De-abia terminase, când Andromeda se întoarse.

— Credeam că mergi să vezi stațiunea de rachete.

Ea ridică din umeri:

— Nu-i interesant.

Lămpile de pe panoul de control începură să scapere mai repede și deodată se produse un clămpănit fantastic de la unitatea de emisie, pe când imprimatorul se puse pe lucru cu furie.

Andromeda ridică privirea, surprinsă:

— Ce se întâmplă?

Fleming se duse repede la imprimator și citi cifrele, pe măsură ce ele apăreau în fugă pe hârtie. Zâmbi:

— Prietena dumitale pare că și-a ieșit din fire.

Ea traversă camera și privi peste umărul lui.

— Asta-i o prostie.

— Exact.

Imprimatorul se opri tot atât de brusc după cum pornise, lăsându-i în tăcere.

— Ce-ai făcut? Întrebă fata. Ea citi cifrele, fără să înțeleagă. Asta n-are nici un sens.

Fleming rânji:

— Nu. S-a încurcat pentru moment. Eu cred că are un deranjament psihic.

— Ce i-ai făcut?

Ea porni către terminale, dar el opri.

— Pleacă de acolo.

Ea se opri nesigură:

— Ce-ai făcut?

— I-am dat numai câteva informații.

Privind în jur, ea văzu bloc-notesul pe tușele apratului care înregistra întrebările. Se duse încet până la el și-l citi.

— Asta-i fișa numelui meu – inversat!

— Negativat – spuse Fleming.

— Va crede c-am murit!

— Asta am intenționat să creadă.

Ea îl privi nedumerită:

— De ce?

— M-am gândit s-o fac să știe că nu poate să-și facă mendrele.

— E o absolută nebunie.

— Pare a pune mare preț pe dumneata – spuse el supărat.

Ea se întoarse spre terminale.
— Trebuie să-i spun că trăiesc.
El o apucă de brațe:
— Nu.
— Trebuie. Crede că sunt moartă, și trebuie să-i spun că nu sunt.
— Atunci am să-i spun iar că ești moartă. Pot să joc jocul ăsta până ce înnebunește.
Dădu drumul unuia din brațele ei și culese bloc-notesul de pe tușe.
— Dă-mi asta. Ea își eliberă celălalt braț: Nu poți câștiga, să știi. Se întoarse iarăși, și cum Fleming se mișcă s-o oprească, țipă deodată la el: Lasă-mă în pace! Pleacă! Leși de aici!
Se priviră amândoi, tremurând, ca și cum niciunul nu s-ar fi putut mișca. Atunci Fleming o apucă ferm cu amândouă mâinile și o trase spre el.
O miroși cu surprindere:
— Te-ai parfumat!
— Dă-mi drumul! Am să chem garda!
Fleming începu să râdă:
— Atunci deschide gura!
Ea desfăcu buzele și el o sărută pe gură. Apoi o ținu cu brațele întinse și o examinează.
— Plăcut sau neplăcut?
— Te rog, lasă-mă în pace.
Vocea îi era nesigură. Îl privi cu un aer tulburat, și apoi lăsă ochii în jos, dar el o ținea mereu.
— A cui ești?
— A cui mă îndeamnă mintea.
— Atunci spune-i asta...
El o sărută iarăși, senzual, dar fără pasiune, lung de tot.
— Nu fă asta – îl rugă ea, ferindu-și buzele.
El o ținu strâns și-i vorbi cu blândețe:
— Nu-ți place gustul sărutului? Sau gustul bucatelor, sau mirosul și senzația aerului proaspăt de afară, sau dealurile dincolo de sârmă, cu soare și umbră pe ele, și ciocârlile care cântă? Și tovarășia ființelor omenești?

Ea dădu încet din cap că nu:

— Nu au importanță.

— Nu au? El vorbea cu gura aproape de gura ei: Ele toate n-au fost admise de acea inteligență fără trup de colo, sus, oricare ar fi ea, căreia îi datorezi supunere, dar sunt importante pentru viața organică, cum vei băga de seamă.

— Orice poate fi admis – spuse ea.

— Dar n-au fost prevăzute în calcule.

— Pot fi introduse. Își ridică privirea către el: Nu ne poți învinge, doctor Fleming. Nu mai încerca, să n-o pățești.

El în dădu drumul:

— E probabil s-o pățesc?

— Da.

— De ce m-ai prevenit oare?

— Fiindcă țin la dumneata – spuse ea, și le zâmbi pe jumătate.

— Vorbești ca o ființă omenească.

— Atunci ar fi timpul să mă opresc. Te rog, pleacă acum. El rămase mai departe, încăpățânat, dar în vocea ei era un ton de rugă cum nu mai fusese vreodată – și o expresie de nefericire pe chip: Te rog. Vrei să fiu pedepsită?

— De cine?

— De cine crezi?

Privi la aparatura de control a computerului. Fleming fu luat prin surprindere, asta era ceva la care nu se gândise niciodată.

— Pedepsită? Asta-i ceva nou.

El băgă bloc-notesul în buzunar și merse spre ușă. În prag se întoarse să-i dea o ultimă lovitură:

— Cui *aparții* într-adevăr?

Ea îl observă plecând și apoi se întoarse în silă către tabloul de evidență și merse încet, greoi, către el. Își ridică mâinile pentru a comunica cu terminalele, apoi ezită. Fața îi era încordată, dar le ridică din nou și atinse plăcile. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic altceva decât că luminile clipiră mai rapid, pe măsură ce mașina digera informația ce i-o dădea. Apoi voltmetrul de sub tabel se ridică deodată la maxim.

Andromeda scoase un țipăt de durere și încercă să-și tragă mâinile de pe plăci, dar curentul o ținu tare. Acum voltmetrul coborî, dar numai pentru a se ridica din nou și ea țipă iarăși... Și apoi a treia oară și a patra oară și iarăși și iar...

Încă o dată Judy fu aceea care o găsi. Ea intră câteva minute mai târziu, căutându-l pe Fleming, și văzu, cu groază, fata culcată mototol pe jos, acolo unde fusese și Christine.

— O nu!

Cuvintele țâșniră din ea și alergă înaite și întoarse corpul cu fața în sus. Andromeda mai trăia. Gemu când o atinse Judy, și se răsuci înapoi, plângând încet și frecându-și mâinile. Judy îi sprijini capul blond și-l așeză în poala ei, apoi îi luă mâinile și i le deschise. Erau carbonizate, acolo unde carnea nu era roșie și dezgolită până la os.

Judy îi dădu drumul cu grijă:

— Cum s-a întâmplat?

Andromeda gemu iarăși și deschise ochii. Judy îi spuse:

— Mâinle dumitale.

— Le putem ușor repara – vocea fetei de-abia se auzea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva s-a defectat, asta-i tot.

Judy o lăsă și-i telefonă doctorului Hunter.

Din clipa aceea evenimentele se precipitară cu o viteză absolut catastrofală. Hunter îi aplică Andromedei un bandaj provizoriu și încercă s-o convingă să se mute în staționarul bolnavilor, dar ea refuză să părăsească computerul, până n-o văzu pe Madeleine Dawnay.

— Va merge mai repede până-n cele din urmă – spuse ea. Deși suferea încă din pricina șocului, se apucă energic să examineze hârtiile lui Dawnay. Hunter îi făcuse injecții locale pentru a-i ușura durerile din mâini, și, deși bandajată, scotoci până găsi foile pe care le dorea și le trecu mai departe lui Dawnay. Ele priveau producția de enzime în formula ADN.

— Ce facem cu astea? Dawnay le privi cu îndoială.

— Realizăm o formulă de țesut izolat – spuse Andromeda și reluă hârtiile, ducându-le la computer. Era slabă și palidă și

d-abia putea umbla. Dawnay, Hunter și Judy observară cu atenție cum se așază iarăși între terminale și-și ridică mâinile bandajate; dar de data asta nu se întâmplă nimic dezastruos, și după puțin timp mașina începu să tipărească un răspuns.

— Este o formulă de enzimă. O puteți realiza foarte ușor. Îi arată lui Dawnay hârtia imprimată și apoi se întoarce la Hunter: Aș dori să mă culc acum, vă rog. Enzima mi se poate aplica pe mâini sub formă de medicament, când profesor Dawnay o va fi preparat, dar ar trebui să fie cât mai curând.

Fu bolnavă mai multe zile, și Hunter îi bandajă mâinile cu un unguent executat conform formulei, preparat de Dawnay. Vindecarea se arată miraculoasă: nu țesutul tare al cicatricelor, ci țesut nou, carne mătăsoasă, naturală acoperi rănilor în decurs de ore, și formă un strat nou de piele roz-pal peste palme. În timp ce fata își reveni de pe urma șocurilor electrice, mâinile i se refăceau și ele.

Hunter îi raportase între timp lui Geers, și Geers trimise după Fleming. Directorul, încă nesigur de consecințele accidentului, era bolnav și amărât de grijă; scurta epocă a camaraderiei dispăruse.

— Așadar, *dumneata* hotărăști s-o dezechilibrezi. El îi aruncă lui Fleming vorbele peste birou și bătu cu pumnul în lemnul lustruit. Nu întrebă pe nimeni – ești prea deștept. Atât de deștept, încât mașina se deranjează și aproape omoară fata.

— Dacă nici măcar n-ascuți cum s-a întâmplat... Fleming ridică vocea, ca să fie în ton cu el, dar Geers îl întrerupse:

— Știu cum s-a întâmplat.

— Ai fost acolo? Ea știa că va fi pedepsită; ar fi trebuit să facă să fiu zvârlit afară, ar fi trebuit să șteargă ce băgasem în computer, dar n-a făcut-o – nu destul de repede. A ezitat, și m-a prevenit și m-a lăsat să plec; apoi s-a dus și a atins terminalele de comunicare.

— Credeam că plecaseși – îi aminti Geers.

— Desigur că plecaseram. Vă povestesc ceea ce inevitabil s-a întâmplat după aceea; ea a informat mașina că trăiește, că informațiile fuseseră false, că sursa informațiilor era acolo și

că ea n-o oprise. Așa c-a pedepsit-o, aplicându-i șocuri electrice. Știe cum se fac; s-a exersat pe Christine.

Directorul ascultă cu o nerăbdare de-abia ascunsă.

— Dumneata presupui... – spuse el la sfârșit.

— Nu-i presupunere, Geers. *Trebuia* să se întâmple, numai că nu mi-am dat seama la timp.

— Ai permisul dumitale? Geers îl privi, fulgerând, prin ochelari. Pentru clădirea computerului.

Fleming pufni și se scotoci prin buzunare.

— Nu mă poți învinui cu permisul. E perfect în ordine.

I-l înmână peste birou. Geers îl luă, îl examinează, și încet îl rupse.

— La ce folosește asta?

— Nu te mai putem ține. Nu se mai poate.

Fleming bătu la rândul său cu pumnul în masă:

— Rămân mai departe în stațiune.

— Rămâi mai departe unde-ți place: dar legătura dumitale cu computerul s-a terminat. Regret.

Geers se simți mai bine cu Fleming înlăturat, și încă și mai bine când auzi despre restabilirea Andromedei. Obținu toate informațiile de la Dawnay și Hunter despre enzimă, și apoi chemă Whitehall-ul pe firul său direct. Reacția fu cea scontată. Trimise după Andromeda, o interogă și păru foarte mulțumit.

Cu un an sau doi în urmă, Fleming ar fi început iar să bea. Acum n-avea poftă nici de asta. Aceeși obligație care-l lega de mașina de calcul îl lega și de stațiune, deși nu mai era nimic de care s-ar fi putut ocupa acum, nici un rol pe care să-l joace în realizarea proiectului. Rămase în stațiune, solitar și nesigur, puse pe lungi plimbări și lenevit. Era în plină iarnă, o iarnă caldă și cenușie – și parcă plutea în aer ceva dramatic.

Cam o săptămână după accident – după pedeapsă, cum gândea Fleming – se întorcea de la o plimbare prin câmpiile aride, când văzu o mașină enormă și neobișnuit de strălucitoare în fața birourilor lui Geers; cum trecea pe lângă ea, coborî un bărbat scurt și îndesat, cu chelie:

— Doctor Fleming!

Chelul ridică o mână să-l oprească și să-l salute.

— Ce faci dumneata aici?

— Sper că n-ai nimic împotriva – spuse Kaufmann.

Fleming se uită să vadă cine mai era pîmprejur:

— Pleacă – spuse el.

— Te rog, *Herr Doktor*⁴⁵, nu te jena. Kaufmann zâmbi. Sunt absolut oficial. Categoria A1 la Lloyds. Nu te compromit.

— Nu l-ai compromis nici pe Bridger, presupun? Fleming dădu din cap către poarta principală: Pe acolo-i ieșirea.

Kaufmann zâmbi și scose cutia sa de *cigarillos*:

— Fumezi?

— Scot fum și flăcări foarte ușor – spuse Fleming. Nu mă interesează nimic din ce ai de oferit. Încearcă la altă ușă.

— Asta și fac – Kaufmann râse și băgă o mică țigară de foi între dinți, înainte de a-i strânge. Chiar asta fac. Te opresc, *Herr Doktor*, ca să-ți spun că nu te voi mai plictisi de-acum înainte. Am alte mijloace, mult mai bune, mult mai cinstite.

El zâmbi iarăși, își aprinse țigara și păși fără ezitare în vestibulul biroului lui Geers.

Fleming alergă până la blocul Siguranței, dar Quadring era plecat, și Judy la fel. În cele din urmă, o găsi pe Judy la telefon, dar până să ajungă la biroul lui Geers, directorul îl conducea pe Kaufmann spre ieșire. Cei doi păreau să fie în termenii cei mai cordiali, și Geers fuma una din *cigarillos*.

— Din punctul de vedere al afacerilor – spunea Kaufmann – procedeul e fără importanță. Noi nu suntem curioși: există rezultatele?

— Aici lucrăm cu rezultate! Geers avea surâsul său numărul unu pe față. Întinse o mână – „*Auf Wiedersehen*”⁴⁶...

Judy văzu cum Kaufmann îi strânse mâna și se îndreptă spre automobilul său. Pe când directorul se înapoie în birou, ea spuse:

⁴⁵ În germană în text (n.t.)

⁴⁶ La revedere (în germană în text). (n.r.)

— Pot să vă vorbesc un minut?
Surâsul lui Geers dispăru:
— Sunt cam ocupat.
— E important. Știți cine-i ăsta?
— Numele său e Kaufmann.
— INTEL!
— Așa-i – degetele lui Geers se jucau pe clanța ușii.
— Kaufmann era acela căruia doctor Bridger îi vindea... –
începu Judy, dar Geers i-o tăie scurt.
— Știu totul despre cazul Bridger.
În timp ce vorbea, Judy auzi mașina plecând. Atunci totul
i se păru teribil de urgent; trebuia să-l facă să înțeleagă.
— A fost Intel. Ei acaparau secrete.
Geers se strecură până în prag:
— Nu vor acapara nimic de la mine – spuse el cu un aer
superior.
— Dar... – ea îl urmă neinvitată, și o găsi pe Dawnay
așteptând liniștită în birou. Se simți dintr-o dată descumpăni-
tă și bolborosi o scuză femeii mai în vârstă.
— Nu te ocupa de mine, dragă – spuse Dawnay indiferen-
tă și se duse încet către colțul cel mai îndepărtat al camerei.
Geers se reazează la biroul său și o privi pe Judy, cu aerul unui
om de afaceri care concediază.
— Facem o înțelegere de afaceri.
— Cu Intel? Absurditatea oribilă o copleși: o viziune a ne-
buniei, îngrămadită în ultimele lui, în ultimii ani. Privi la el peste
birou, fără a-și găsi cuvintele: Am fost pusă în această muncă
pentru că noi n-avem încredere în el. Doctorul Bridger a fost
urmărit până la moarte – de mine între alții – pentru că...
— Climatul s-a schimbat.
Privi fața lui distantă și calmă și își pierdu complet
cumpătul:
— Politicienii agreează climatul care le convine.
— Ajunge! o repezi Geers.
Dawnay foșnea încet în colțul ei:

— Fata are dreptate, să știi, și noi oamenii de știință ne cam supărăm din pricina asta din când în când. Suntem la cheremul elementelor. Noi nu putem minți.

— Și eu sunt om de știință – spuse Geers, modest.

— Ați fost!

Cuvântul îi scăpă lui Judy, înainte de-al putea opri. Așteptă explozia, dar Geers se controlă oarecum. Deveni glacial.

— Nu este – ca să punem lucrurile la punct – treaba dumitale. Guvernul are nevoie de piețe mondiale. Când această fată, Andromeda, și-a ars mâinile, ea a făcut o sinteză pentru oamenii din laboratorul profesorului Dawnay. I-ai văzut mâinile arse?

— Le-am văzut arse.

— Nu mai e nici urmă de arsură acum. Nicio cicatrice, nimic. Peste noapte.

— Și asta-i vindeți lui Intel?

— Prin Intel. Oricui are nevoie de acest remediu.

Ea încercă să sesizeze ce era greșit aici, și apoi înțelese:

— De ce nu prin Organizația Mondială a Sănătății?

— Nu ne preocupă caritatea cu toptanul. Ne preocupă o balanță comercială rezonabilă.

— Așa că nu vă pasă cu cine dați mâna? Întrebă ea cu dezgust. Era acum complet scoasă din fire, și se întoarse către Dawnay: Participați și dumneavoastră la asta?

Dawnay ezită:

— Enzima nu e încă tocmai la stadiul în care să poată fi pusă pe piață. Ne trebuie o formulă mai rafinată. André – fata – prepară datele pentru calculatoare. (Toți se obișnuiră să-i spună André).

— Așa că întreaga stațiune lucrează pentru Intel – spuse Judy.

— Sper că nu – spuse Dawnay, și suna ca și cum, poate, era de partea ei.

Geers interveni:

— Te rog, Madeleine, ajunge.

Judy porni către ușă.

— Atunci nu vă mai răpesc timpul. Dar eu nu particip, nici doctor Fleming!

— Noi știm cum stă Fleming – zise Geers.

— Știți de asemenea cum stau eu – spuse Judy și ieși trântind ușa.

Instinctul ei o împingea drept spre Fleming, dar nu putea risca să mai fie repezită. De altfel, Dawnay fu aceea care se duse să-i vorbească, în drumul de la blocul birourilor spre computer, către sfârșitul zilei. Îl găsi în locuința sa, urmărind cuvântarea Prim-Ministrului la televiziune.

— Intră – spuse el simplu, și-i făcu loc la piciorul patului.

Ea privi ecranul albastru licărind, și încercă să aibă încredere în fața aceea calmă, matură, cu un aer sportiv și cultivat, și în vocea înceată a Prim-Ministrului. Fleming ședea și privea și asculta împreună cu ea.

Din zilele de aur ale Reginei Victoria – anunță fața fără trup – n-a mai trăit această țară o situație atât de avantajată în domeniul industriei, tehnologiei, și – mai presus de toate – securității, datorită posibilităților pe care le are, astăzi, la îndemână.

Dawnay își simți atenția rătăcind.

— Îmi pare rău dacă te-am întrerupt.

— Nu m-ai întrerupt. Se strâmbă la televizor: Oprește-l pe bătrânul idiot.

Se sculă și opri el însuși televizorul și-i pregăti o băutură.

— Vizită mondenă?

— Tocmai mergeam la computer, când am văzut o lumină la geamul dumat. Mulțumesc. Luă paharul oferit de el.

— Lucrezi ore suplimentare?

Ea ridică paharul și-l privi pe Fleming pe deasupra lui.

— Doctor Fleming, am spus unele lucruri destul de dezagreabile despre dumneata, pe vremuri.

— Nu ești singura.

— Despre atitudinea dumitale.

— Era greșită, nu-i așa? Așa spunea Prim-Ministrul. Greșită și nepotrivită.

El vorbi mai degrabă îngrijorat decât supărat și-și turnă ceva de băut.

— Mă întreb – spuse Dawnay. Încep să mă întreb.

El nu răspunse, și ea adăugă:

— Judy Adamson începe să se întrebe și ea.

— Țsta e mare lucru – pufni el.

— A dat o adevărată bătălie cu Geers azi după-amiază. Trebuie să spun că m-a pus pe gânduri. Înghiți încet o sorbitură, privind liniștită peste pahar și examinând în gând situația. Pare destul de firesc să întrebuițăm ce am dobândit, ce ne-ai dat dumneata.

— Nu mai insista pe tema asta.

— Și totuși nu știu... E ceva nesănătos în soiul ăsta de putere. Observă cum acționează asupra persoanelor de aici și asupra guvernului. Ea dădu din cap către televizor: E ca și cum oamenii absolut obișnuiți, cu bun simț, se trezesc dintr-o dată posedați de o hotărâre care nu-i a lor. Cred că ambii am simțit-o. Și totuși, faptele par destul de inofensive.

— Așa par?

Ea îi povesti despre producția de enzimă:

— Este binevenită. Regenerează celulele, pur și simplu. Va influența totul, de la grefa de piele până la îmbătrânire. Va fi cel mai mare ajutor medical de la antibiotice încoace.

— O binefacere pentru milioane de oameni.

Când ea ajunsese la afacerea Intel, el de-abia reacționa.

— Unde duc toate astea? întrebă ea.

Nu aștepta propriu-zis un răspuns, dar primi unul.

— Acum un an, mașina n-avea nici o putere dincolo de propria sa clădire, și chiar acolo, noi o stăpâneam. El vorbea fără pasiune, recapitulând un vechi adevăr. Acum are toată țara la cheremul ei. Ce va urma? Ai auzit, nu-i așa? Vom merge înainte, vom deveni iarăși o mare putere a lumii, și cine va fi puterea din spatele acestui tron?

El arătă spre televizor, cum făcuse și ea înainte. Apoi păru că-l obosește conversația. Merse până la pic-up și-i dădu drumul.

Dawnay nu dorea să părăsească subiectul:

— Ai putea să controlezi computerul?

— Nu acum, în ultima vreme.

— Ce-ai putea face?

— S-o deteriorez cât mai mult posibil. El începu să caute un disc dintr-o grămadă de plăci... Computerul știa asta, acum când are creatura care să-l informeze despre mine. El a pus să fiu dat afară. N-ai cum să câștigi, mi-a spus ea.

— A spus ea asta?

Fleming dădu din cap afirmativ, și Dawnay se încruntă către paharul ei, pe jumătate gol: Nu știu. Poate-i inevitabil. Poate-i o evoluție.

— Uite... – el lăsă discul și se întoarse către ea: eu prevăd un moment când vom crea o formă superioară de inteligență, căreia în cele din urmă îi vom trece puterea. Și va fi, probabil, o formă neorganică, la fel ca acesta. Dar va fi ceva creat de noi, proiectată pentru *binele nostru*, sau pentru *un bine*, așa cum îl înțelegem noi. Această mașină n-a fost proiectată pentru binele nostru, sau dacă a fost, s-a stricat ceva la ea.

Ea își sorbise paharul. Exista un adevăr în ceea ce spunea el. Mai mult decât un adevăr, un fel de logică sănătoasă, de care ea fusese lipsită în ultima vreme. Ca om de știință empiric, ea simțea că trebuie să existe un mod în care totul ar putea fi dovedit.

— Ar mai putea comunica cineva, în afara dumitale? întrebă ea.

Fleming dădu din cap:

— Nimeni din această echipă.

— Aș putea-o face eu?

— Dumneata?

— Eu am acces la computer.

Din clipa aceea, nu-l mai interesă discul. Fața i se luminează, ca șicum ar fi făcut contactul cu vreun circuit interior.

— Da, de ce nu? Am putea încerca o mică experiență. El ridică de pe masă bloc-notesul cu numele de cod negativ. Ai pe cineva acolo care poate introduce asta în mașina de calcul?

— André?

— Nu. Ea nu. Orice faci, nu-i acorda încredere.

Dawnay își aminti de operator. Luă bloc-notesul și Fleming îi arătă porțiunea ce trebuia introdusă în mașină.

— M-am mai luminat, trebuie s-o mărturisesc – spuse ea. Apoi puse jos paharul și plecă.

În timp ce travesa curtea, auzi începutul unui disc ultra-modern dinspre cabana lui Flening; apoi ajuse în clădirea computerului și nu mai auzi nimic decât zumzetul aparaturii. André era în camera de control, împreună cu un tânăr operator. Era și mai retrasă, de când cu accidentul ei. Trecea prin blocul computerului ca o umbră palidă, și rar îl părăsea. Nu făcea nicio încercare să comunice cu cineva, și fără să fie ostilă, era absolut solitară. Ea notă aproape fără interes intrarea lui Dawnay.

— Cum merge? întrebă Dawnay.

— Am băgat toate datele – spuse André. Ar trebui să ai în curând formula.

Dawnay merse mai departe până la operatorul unității de input. Era un tânăr, foarte de curând ieșit de la Universitate, care nu punea întrebări, dar executa tot ce i se spunea.

— Introdu asta, te rog.

Dawnay îi dădu bloc-notesul. Tânărul îl așează pe clape și înecpu să bată.

— Ce-i asta? întrebă André auzind sunetul.

— Ceva ce vreau să fie calculat.

Dawnay o ținu la distanță, până când panoul de evidență izbucni în fulgerări sălbatice.

— Ce-i introduceți? André smulse bloc-notesul și citi cele însemnate pe el: De unde ai asta?

— Asta-i treaba mea – spuse Dawnay.

— De ce te amesteci?

— Ai face mai bine să ne lași – îi spuse Dawnay operatorului.

El se ridică și ieși din încăpere. André așteptă până plecă.

— Eu nu-ți vreau răul – și nu era pasiune, doar o mare putere în vocea ei: De ce te amesteci?

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Dawnay se auzi pe sine însăși, părând slabă și ridicolă, dar putea răspunde numai cum îi venea: *Eu te-am creat, eu te-am făcut.*

— *Dumneata m-ai făcut?*

André o privi cu dispreț, apoi trecu la panoul de control și puse mâinile pe terminale. Imediat lămpile de evidență se mai liniștiră, dar continuă să clipească atâta timp cât fata stătu acolo, puternică și dominatoare, ca o tânără zeiță. După un minut se îndepărtă și se opri, privind-o pe Dawnay.

— Ne-am cam plictisit de această... această mică glumă – spuse ea calm, ca și cum ar comunica un mesaj: Nici dumneata, nici dr. Fleming, nici oricine altul, nu se poate vârî între noi...

— Dacă încerci să mă sperii...

— Eu nu știu ce-ai început acum. Eu nu pot fi răspunzătoare. André părea că privește prin ea, spre ceva dincolo de ea. Imprimatorul de răspunsuri intră violent în acțiune, și Dawnay tresări la auzul zgomotului. O urmă pe André până la mașină și când ajunse, mesajul se termină. André examinează hârtia, apoi o detașă și i-o dădu.

— Formula dumitale de enzimă.

— Asta-i tot? Dawnay simți o mare ușurare.

— Nu-ți ajunge? întrebă André și îi urmări plecarea cu o expresie ostilă.

Dawnay avea pe atunci trei asistenți care lucrau pentru ea; un cercetător principal și două ajutoare, care terminaseră de curând universitatea, un băiat și o fată. Împeună, ei făcură o sinteză chimică, bazată pe noua formulă. Implica o mulțime de manipulări de laborator, dar nimeni nu-și făcu griji în privința asta, căci n-avea efect iritant. După o zi sau două, însă, toți începură să dea semne de oboseală și istovire. Starea lor nu părea să aibă nicio rațiune, deci continuă să lucreze, dar la finele zilei a treia, fata se prăbuși și în dimineața următoare Dawnay și primul cercetător căzuseră și ei.

Hunter îi duse la infirmerie, unde li se alătură curând și băiatul. Oricare ar fi fost boala, ea se accelera din ce în ce, nu

exista febră sau inflamație, victimele ei pur și simplu se descompuneau. Celulele mureau, procesul de bază al metabolismului se încetinea sau se oprea, și, unul după altul, cei patru slăbiră și alunecară într-o stare de comă. Hunter era disperat și făcu apel la Geers, care puse un zid de tăcere în jurul întregii afaceri.

Fleming nu auzi detalii până în ziua a patra, când Judy rupse cordonul ca să-i spună. El îi telefonă imediat lui Reinhart, cerându-i să vină de la Bouldershaw Fell, și o convinse pe Judy să-i găsească o anume hârtie. Când i-o dădu, el se încuie cu ea în camera sa toată noaptea, iar dimineața ieși cu un aer grav, dar satisfăcut. În timpul acesta însă, fata-asistentă murise.

XI

Antidot

Tocmai îi acopereau fața, când Fleming ajuse în încăperea bolnavilor. Ceilalți trei stăteau culcați, tăcuți și inerti în paturile lor, cu fețele trase și tot atât de albi ca și pernele. Dawnay, în cămăruța alăturată celei în care era fata, de-abia mai era ținută în viață cu transfuzii. Zăcea imobilă ca de marmură, asemenea efigiei unui vechi războinic pe un mormânt. El o privi, până ce veni Hunter lângă el.

— Ce vrei? Hunter era supraobosit și nervos. Nici măcar nu încercă să fie politicos cu Fleming.

— E vina mea – spuse Fleming, coborând privirea spre fața epuizată de pe pernă.

Hunter aproape că râse:

— Umilința e o atitudine nouă la dumneata.

— Foarte bine, atunci n-a fost vina mea! Fleming se întoarse spre el furios și îi flutură un teanc de hârtii din buzunar: Dar am venit să-ți dau asta.

— Ce-i asta?

— Formula enzimei.

— Cum dracu ai pus mâna pe ea?

Fleming suspină:

— În mod ilegal. Cum sunt obligat să fac toate.

— O voi păstra, dacă n-ai nimic împotrivă – spuse Hunter.

O mai privi o dată. De ce ai tăiat-o?

— Fiindcă e greșită. Fleming întoarse foaia de deasupra, ca să arate pe cea de dedesubt. Iată formula corectă. Ai face bine să pui s-o prepare imediat.

— Formula corectă? Hunter părea cam dezorientat.

— Ce i-a dat computerul lui Dawnay avea o inversiune. Mașina a pus negativul în loc de pozitiv, ca să-i plătească o mică glumă în care am îndemnat-o eu.

— Ce glumă?

— A dat anti-enzimă în loc de enzimă. În loc de un regenerator de celulă, un distrugător de celulă. Probabil că acționează prin piele și ei l-au absorbit pe când lucrau. El ridică una din mâinile lui Dawnay, care stăteau fără viață pe cearșaf: Nu poți face nimic decât să prepari enzima potrivită, cât mai e timp. De aceea v-am adus formula corectă.

— Crezi într-adevăr...? Hunter se încruntă cu scepticism spre hârtii, și Fleming, ridicându-și privirea de la mâna lui Dawnay, pe care o mai ținea, îl privi cu dezgust.

— Nu vrei să devii celebru?

— Vreau să salvez vieți – spuse Hunter.

— Atunci execută formula corectă. Ar trebui să lucreze ca un antidot față de formula pe care a avut-o Dawnay, deci ar trebui să inverseze ce se întâmplă acum. Cel puțin poți încerca. Dacă nu... El dădu din umeri și așeză mâna vlăguită a lui Dawnay la loc pe cearșaf. Această mașină e în stare de orice murdărie, când îi convine.

Hunter mârâi:

— Dacă-i chiar atât de îndrăcit de capabilă, de ce a făcut o greșeală ca asta?

— N-a făcut. Singura încurcătură e că a greșit persoana, persoanele. Mă urmărea pe mine, și-i era indiferent pe câți îi curăță în această operație. Conform unuia din aranjamentele dumneavoastră comerciale cu Intel – ar fi putut curăța jumătate din omenire.

Îl lăsă pe Hunter strâmbându-se la formulă, dar evident obligat s-o încerce.

În după-amiaza aceea, bărbatul muri; dar noua enzimă fusese luată și era administrată acum celor doi supraviețuitori. La început nu se întâmplă nimic spectaculos, dar spre seară era evident că descompunerea se încetinește. Judy vizită

încăperea bolnavilor după cină și apoi începu să-și facă drum spre poarta principală, ca să-l întâmpine pe Reinhart, care era așteptat cu trenul de noapte. Cum trecea pe lângă blocul computerului, simți un impuls să intre. Nu era nici un operator de serviciu, și o găsi pe André așezată singură la pupitrul de control, privind fix în fața ei. Ura acumulată de luni de zile, deazamăgirea de ani clocotită deodată în Judy.

— Încă unul a murit – spuse sălbatic. André dădu din umeri și Judy simți o poftă grozavă s-o lovească: Profesorul Dawnay se luptă cu moartea. Și băiatul.

— Atunci mai au o șansă – zise fata, monoton.

— Grație doctorului Fleming. Nu grație dumitale.

— Nu-i treaba mea.

— Dumneata i-ai dat lui Dawnay formula?

— Mașina i-a dat-o.

— Ați dat-o împreună.

André dădu din umeri:

— Doctorul Fleming are antidotul. El e inteligent, el îi poate salva.

— Dumitale nu-ți pasă, nu-i așa? Judy își simți ochii scăpărând și fulgerând, când o privi.

— De ce să-mi pese? Întrebă fata.

— Te urăsc! Gâtulejul lui Judy se uscuse, de-abia putea vorbi. Voia să apuce ceva greu și să-i spargă capul fetei, dar atunci sună telefonul și trebui să meargă la poarta principală, să-l întâmpine pe Reinhart.

Fata rămase absolut nemișcată câtăva vreme după plecarea lui Judy, privind tabloul de control, și câteva lacrimi, adevărate lacrimi omenești, îi izvorâră din ochi și-i picurară încet de-a lungul obrazilor.

Judy îl duse pe Reinhart direct la cabana lui Fleming, unde îl puseră la curent cu toate.

— Și Madeleine? Întrebă bătrânul. Părea obosit și nesigur.

— Încă în viață, slavă Domnului – spuse Fleming. Poate că putem salva doi din ei.

Reinhart păru că se destinde și arătă mai puțin obosit. Îi luă paltonul, îl așezară într-un scaun lângă radiator și-i dădu-ră ceva de băut. Judy îl găsi mult mai bătrân decât îl văzuse vreodată și îi descoperi o expresie aproape patetică. Era acum Sir Ernest, și părea că înnobilarea îl îmbătrânise. Își imaginează cât de veche trebuie să fie prietenia sa din tinerețe cu Dawnay, și simțea cum se agață de viața ei, ca și cum propria lui viață ar fi fost legată într-un fel de ea. Își luă paharul și încercă să se gândească la ce avea de spus:

— ...I-ați spus lui Geers?

— Ce să facă Geers? întrebă Fleming. Decât să regrete că n-am fost eu atins. M-ar zvârli afară din stațiune, afără din țară, dacă ar putea. De când mă știu am tot spus că obiectul ăsta e malefic, dar toți îl adoră atât de mult... Câte dovezi trebuie să mai aduc oare, până să convingă pe cineva?

— Mie n-ai nevoie să-mi dovedești, John – spuse Reinhart obosit.

— Bine, asta e ceva.

— Sau mie – spuse Judy.

— O, grozav! Asta ne face trei contra întregii organizații.

— Ce credeai că pot să fac? întrebă Reinhart.

— Nu știu. Ai condus jumătate din știința acestei țări timp de o generație – jumătatea bună. Desigur că cineva te-ar asculta.

— Poate Osborne?

— Câtă vreme nu-și murdărește manșetele – Fleming reflectă un moment: Ar putea să mă trimită înapoi la computer?

— Gândește-te puțin, John. El e răspunzător față de Stat.

— L-ai putea aduce aici?

— Aș putea încerca. Ce ai de gând?

— Putem vorbi despre asta mai târziu – spuse Fleming.

Reinhart scoase din buzunar un orar de trenuri și avioane.

— Dacă mă duc la Londra mâine...

— Nu poți pleca la noapte?

— Sir Ernest e obosit – spuse Judy.

Reinhart zâmbi.

— Poți să păstrezi „Sir Ernest” pentru situații mondene. Am să iau un avion de noapte.

— De ce nu se poate amâna cu câteva ore? Întrebă Judy.

— Nu mai sunt tânăr, miss Adamson, dar nu sunt muribund – se ridică în picioare. Transmite-i toată dragostea mea lui Madeleine, dacă e...

— Sigur – spuse Fleming, găsim paltonul bătrânului și ajutându-l să și-l pună.

Reinhart porni spre ușă, încheindu-se din mers. Apoi își aminti ceva.

— De altfel, mesajul s-a oprit.

Judy privi de la el la Fleming:

— Mesajul?

— De sus – Reinhart arată cu degetul spre cer. A încetat să se mai repete de câteva săptămâni. Poate nu-l vom mai prinde niciodată.

— Poate că am prins încheierea unei lungi transmisii – spuse Fleming calm, cântărind consecințele. Dacă n-ar fi fost acea eroare de la Bouldershaw Fell, poate nu l-am fi auzit niciodată, și nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

— Asta mi-a trecut și mie prin minte – zise Reinhart. Mai zâmbi o dată, obosit, și plecă.

Fleming se plimbă prin cameră, gândind la ce se vorbise, iar Judy aștepta. Auziră motorul lui Reinhart pornind și mașina plecând și, după aceea Fleming se așeză lângă Judy și-i puse brațul pe după umeri.

— Am să fac orice vrei – îi spuse ea. N-au decît să mă predea la Curtea Marțială dacă vor.

— O.K., O.K. – el își retrase brațul.

— Ai încredere în mine, John.

El o privi drept în față și ea încercă din ochi să-i câștige încrederea.

— Mă rog, bine... – el păru mai mult sau mai puțin convins: Am să-ți spun ce să faci. Urcă-te în trenul de Londra, mâine dimineață devreme, pe tăcute. Caută să-l prinzi pe Osborne când e cu Profesorul și spune-i să mai aducă un vizitator.

— Pe cine?

— Puțin îmi pasă. Șambelanul Ordinului Jartieri, președintele Academiei Regale, vreun ins scrobite de la Minister. N-are nevoie să aducă însuși, doar hanele sale.

— Nescrobite?

El zâmbi.

— Pălărie, servietă și o umbrelă vor ajunge. Ah, și un palton. Totodată, faci rost de un permis în plus pentru el. O.K.?

— Voi încerca.

— Bună fată. Își petrecu iar brațul în jurul umerilor ei și-o sărută. Ea se bucură, și apoi se retrase ca să-l întrebe:

— Ce ai de gând?

— Nu știu încă. El o mai sărută o dată, apoi se îndepărtă. Eu am să mă culc, a fost o zi de iad. Ai face mai bine s-o ștergi, simt nevoia să dorm.

El zâmbi iar, și ea îi strânse mâna, pășind ușor, cântând în sinea ei.

Fleming de dezbracă visător, combinând planuri fantastice. Căzu pe pat, și adormi aproape în clipa când stinse lumina.

După plecarea lui Reinhart și a lui Judy, complexul se liniștise. Era o noapte întunecoasă, nori veneau dinspre nord-est, aducând curenți reci și un aer de zăpadă, și acoperind luna. Dar în răstimpuri luna strălucea printre nori – și la lumina ei o siluetă subțire, palidă alunecă printr-o fereastră din spatele blocului computerelor și începu să plutească prin complex ca o stafie. Niciuna din santinele nu o văzu, nici n-o recunoscă pe André, și ea își făcu drum, furișându-se printre cabane către aceea a lui Fleming, cu o expresie hotărâtă pe față și un colac de sârmă izolată în mână.

Fleming trăsese perdeaua înainte de a se culca, astfel că prin geam străbătea puțină lumină. El nu se mișcă atunci când se deschise ușa și Andromeda se furișă înăuntru. Era cu picioarele goale și foarte atentă, mânuși groase de cauciuc îi acopereau mâinile. După ce se asigură că el dormea, se lăsă în genunchi lângă patul său și băgă capetele celor două sârme din colac într-o priză în perete, le îndesă bine și dădu drumu curențului. Ținu celălalt capăt al colacului la distanță de ea,

cele două sârme, apucate separat între degetul mare și arătător – la câțiva centimetri de marginea izolației, iar capetele dezgolite – întinse; se ridică și înaintă încet către Fleming. Nu prea avea șanse să supraviețuiască unei descărcări în plin, fiindcă dormea, și ea ar fi putut să țină contactele asupra lui îndeajuns pentru a-i opri inima.

Nu făcu niciun zgomot, când apropie capetele sârmelor de ochii lui. Nu exista niciun motiv ca el să se trezească; dar deodată, fără niciun motiv, el se trezi. Tot ce văzu fu o siluetă aplecată deasupra lui, și – mai mult din instinct decât din rațiune – trase un picior de sub el și lovi apoi cu toată puterea prin cearșeaf și pătură.

O nimeri drept în burtă, și ea căzu pe spate în mijlocul camerei, cu un fel de icnet dureros. El orbecăi după întrerupător și aprinse lumina, care pentru moment îl zăpăci. Se sculă încurcat și suflând greu, pe când fata abia se ridica în genunchi, încă mai ținând capetele sârmelor, apoi, când el își dădu seama de ce se întâmplă, sări din pat, trase capetele sârmelor din priză și se întoarse spre ea. Ea era în picioare, la jumătate de drum spre ușă.

— Nu, asta nu – zise el, aruncându-se spre ușă. Ea îl evită, pășind într-o parte, și cu mâinile la spate se trase înapoi spre masa care nu fusese strânsă după cină. O clipă păru că cedează, apoi, fără a-l preveni, repezi mâna dreaptă, înarmată cu un cuțit de bucătărie către el.

— Cățea! Îi apucă încheietura mâinii, o răsuci până lepădă cuțitul și o azvârli la pământ.

Ea sufla greu și se zvârcolea culcată, ținându-și încheietura răsucită cu cealaltă mână; îl privea, mai mult cu disperare decât cu furie. El se aplecă și culese cuțitul, cu ochii pe ea.

— Foarte bine – omoară-mă. Pe chipul și în glasul ei era teama acum. Nu-ți folosește la nimic.

— Nu? Și vocea lui tremura, și abia respira.

— Întârzie lucrurile puțin, asta-i tot.

Ea îl urmări cu privire intensă cum deschide un sertar și băgă cuțitul înăuntru. Asta îi dădu curaj și se ridică puțin.

— De ce vreți să mă înlăturați? întrebă el.

— Asta era mișcarea următoare. Te-am prevenit.

— Mulțumesc.

Se învârti prin cameră, închieindu-și pijamaua, vârandu-și picioarele în papuci, calmându-se.

— Tot ce faci poate fi anihilat. Ea părea să se fi recules: Nu poți gândi nimic care să nu fie anihilat.

— Și care-i acum mișcarea următoare?

— Dacă pleci, pleacă îndată și nu te mai amesteca.

El i-o tăie scurt:

— Ridică-te.

Ea îl privi surprinsă.

— Ridică-te. El așteaptă până când ea se ridică în picioare, apoi îi arată un scaun: Așază-te acolo.

Îl mai privi o dată nedumerită, și se așeză. El se apropie, aplecându-se spre ea.

— De ce faci numai ce vrea mașina?

— Sunteți atât de copilăroși – îi spuse ea. Credeți că suntem stăpân și sclav, mașina și cu mine, dar ambii suntem sclavi. Suntem recipiente făcute de voi, menite unui scop pe care nu-l înțelegeți.

— *Dumneata* înțelegeți?

— E de ajuns că *văd* diferența dintre inteligența noastră și a voastră. *Văd* că a noastră va prelua conducerea și a voastră va muri. Voi credeți că sunteți culmea și încununarea lucrurilor, ultimul cuvânt – ea se întrerupse și își masă încheietura răsucită.

— Eu nu cred acest lucru – spuse el. Te doare?

— Nu prea rău. Ești mai inteligent decât cei mai mulți, dar nu îndeajuns. Ai să dispari, ca și dinozaurii. Ei au stăpânit lumea, odată.

— Și *dumneata*?

Ea zâmbi, era pentru prima dată când o vedea zâmbind:

— Eu sunt veriga care lipsea din lanț⁴⁷.

⁴⁷ Aluzie la teoria evoluției umane al lui Darwin: termenul englez, azi celebru, este „*missing link*”. (n.r.)

— Și dacă te zdrobim?

— Vor face alta.

— Și dacă sfărâmăm mașina?

— Vor face alta.

— Și dacă vă distrugem pe amândouă, și mesajul, și toată munca noastră, așa încât să nu mai rămână nimic? Mesajul s-a oprit. Știi?

Ea dădu din cap. Confirmarea temerilor sale îl invadează acum ca un val, și totodată realizează mijloacele de a stăvili totul:

— Prietenii dumitale acolo sus s-au plictisit să ne vorbească. Lucreți pe cont propriu acum, dumneata și computerul. Ce-ar fi să vă zdrobim pe amândoi?

— Veți ține o inteligență superioară departe de Pământ, dar numai pentru un timp.

— Atunci asta-i ce trebuie să facem.

Îl privi calmă și fermă:

— Nu se poate.

— Putem încerca.

Ea dădu din nou din cap, încet, cu regret parcă:

— Pleacă. Trăiește-ți viața pe care o dorești, cât se mai poate. Altceva nu e cu putință.

— Ba da, dacă mă ajuți. El îi suportă privirea și o apucă în brațe, așa cum făcuse mai înainte la computer. Nu ești doar o mașină de gândit, ești făcută după chipul și asemănarea noastră.

— Nu.

— Ai simțuri – sentimente. Ești pe trei sferturi ființă omească, legată cu forța de ceva care e pornit să ne distrugă. Tot ce ai de făcut, ca să ne salvezi și să te eliberezi, e să schimbi ordinea comenzilor.

El o apucă de umeri parc-ar fi vrut s-o scuture, dar ea se răsuci să scape din strânsoare.

— De ce aș face-o?

— Fiindcă o dorești, trei sferturi din dumneata...

Ea se ridică și se îndepărtă de el:

— Trei sferturi din mine sunt un accident. Nu crezi că sufăr destul și așa? Nu crezi că voi fi pedepsită chiar numai pentru că te ascult?

— Vei fi pedepsită pentru noaptea asta?

— Nu, dacă pleci. Se îndreaptă spre ușă, ca și cum ar fi așteptat s-o oprească, dar el o lăasă să plece. Am fost trimisă să te omor.

Era foarte palidă și foarte frumoasă, așa cum ședea în pragul întunecat și vorbea fără patimă sau satisfacție. El o privi încruntat și spuse:

— Bine, lupta e deschisă.

Exista un café-bar la stația Thirness și Judy îl lăasă pe Fleming acolo, cât așteptau trenul din Ayrdeen. Era chiar a doua seară: Reinhart fusese prompt. Fleming se duse în cămăruța din spate, care le fusese rezervată, și așteptă. Era o odaie tristă și mohorâtă, dominată parcă de masa veche, rustică, cu nelipsite scaune tapisate, cu panouri obosite și prost vopsite, cu reclame decolorate de coca-cola și ape minerale. Trase un gât din plosca de buzunar. Se auzi vântul care se pornise gemând afară, apoi zgomotul dieselului venind dinspre sud. Se opri zgomotos în stație, după două minute fluieră, apoi dădu semnalul și plecă, lăăsând în urmă-i o tăcere în care se auziră iar vântul și scrâșnetul pașilor pe pietrișul din fața café-barului.

Judy îi conduse pe Reinhart și Osborne în cameră. Erau toți încotoșmănați în haine grele de iarnă, și Osborne ducea o valiză uriașă.

— Miroase a viscol, cred – spuse el, punând jos valiza. Părea nenorocit, încurcat. Putem vorbi aici?

— Camera era rezervată pentru noi – spuse Judy – am aranjat totul.

— Și operatorul de serviciu? Întrebă Reinhart.

— L-am lămurit și pe el. Știe ce trebuie să facă și-și va ține gura.

Reinhart se întoarse către Fleming:

— Cum îi merge Madeleinei Dawnay?

— Se va însănătoși. Și băiatul. Enzima lucrează bine.

— Bine, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Reinhart își deschise paltonul. Călătoria nu-i făcuse rău: de fapt activitatea părea că-l înprospătează. Osborne părea să fie cel mai demoralizat dintre toți.

— Cer vrei să faci cu computerul? îl întrebă pe Fleming.

— Încerc să-l deslușesc, altfel...

— Altfel ce?

— Tocmai asta vrem să descoperim. Sau este intenționat răuvoitor, sau este greșit. Sau a fost programat să lucreze așa cum o face, sau ceva s-a defectat la el. Eu sunt pentru prima ipoteză; totdeauna am crezut așa.

— N-ai fost niciodată în stare s-o dovedești.

— Nici cu Dawnay nu v-ați convins?

— Ne trebuie dovezi mai precise.

— Osborne se va duce la ministru – interveni Reinhart – la Prim-Ministru, dacă va fi nevoie. Nu-i așa?

— Dacă voi avea dovezi – spuse Osborne.

— Vă voi da dovezi! Au încercat din nou să măucidă noaptea trecută.

— Cum?

Fleming le povesti.

— ...În cele din urmă am smuls adevărul de la fată. Ce-ar fi să încercați o dată și voi; atunci ați crede!

— Ne trebuie ceva mai științific.

— Atunci lăsați-mă câteva ore la computer. O privi pe Judy: Mi-ai adus un permis?

Judy scoase trei permise din poșetă, și înmână fiecăruia câte unul. Fleming citi pe cel care i-l dăduse și rânji:

— Deci sunt persoană oficială a ministerului? Ce zi mare!

— Îți dai seama ce risc îmi asum? spuse Osborne.

— Bine! Ar fi trebuit să fii în cabana mea, noaptea trecută.

— Era bine să fi fost, așa și acum mai sigur cum stăm.

Țara, tinere, depinde de această mașină.

— Pe care am făcut-o eu.

— Are mai mare însemnătate potențială pentru noi decât mașina cu aburi, energia atomică, sau orice altceva.

— Atunci e cu atât mai important... – începu Fleming.

— Știu! Nu-mi ține predici. Crezi c-aș fi aici, dacă n-aș crede că e important și dacă n-aș pune mare preț pe părerea dumitale? Dar sunt căi și căi.

— Cunoașteți una mai bună?

— De control – nu. Dar nu trebuie să mergem mai departe. Un om în situația mea...

— Care-i situația dumitale? întrebă Fleming. „Cel mai nobil dintre romani”⁴⁸?

Osborne suspină.

— Ai permisul.

— Ai ce ai cerut, John – spuse Reinhart.

Fleming ridică valiza și o puse pe masă. O deschise și scoase dintr-însa un pantalon de stofă închisă, o pălărie neagră și o servietă; se îmbrăcă pentru rol. Erau bune pentru o noapte întunecoasă, dar nu se prea potriveau cu mutra lui.

— Arăți mai curând a sperietoare de ciori decât a funcționar public – spuse Reinhart zâmbind.

Judy se strădui să nu pufnească:

— Nu te vor examina prea de aproape, dacă ești cu mine.

— Îți dai seama că poți fi împușcată pentru asta? spuse Fleming afectuos.

— Numai dacă ne prinde.

Osborne nu gusta astfel de glume, nici nu-și bătea capul să vadă că ele ascundeau o mare încordare; el însuși era mai încordat decât ar fi fost nevoie.

— Hai să-i dăm drumul, vreți? Trase mâneca paltonului, să-și potrivească ceasul.

— Trebuie să așteptăm până se întunecă, să plece tura de zi – spuse Judy.

Fleming se scotoci sub palton și scoase plosca:

— Ce-ar fi să-i tragem o înghițitură pentru raid?

Ningea zdravăn când au ajuns la complex, nu o ninsoare moale, ci o furie de ace înțepătoare, înghețate, împrăștiate de

⁴⁸ Citat din Shakespeare, „Iuliu Cezar”. (n.t.)

vântul din nord. Cele două santinele din fața blocului computerului își ridicaseră gulerile mantalelor, deși erau la adăpost, sub porticul de la intrare. Priviră cele patru siluete apropiindu-se, prin albul care încetul cu încetul devenea întunecos.

Judy o luă înainte și prezentă permisele, în timp ce bărbății rămaseră în urmă.

— Bună seara. Țsta-i grupul de la Minister.

— Doamnă! Una din santinele, cu un galon de caporal pe mânecă, salută și examinează permisele.

— În ordine – spuse el și i le înapoie.

— E careva înăuntru? întrebă Judy.

— Numai operatorul de serviciu.

— Stăm numai câteva minute – spuse Reinhart, înaintând.

Santinela deschise ușa și se dădu la o parte, făcându-i loc lui Judy, urmată de Reinhart și Osborne, cu Fleming între ei.

— Ce-i cu fata? întrebă Reinhart, după ce înaintaseră pe coridor.

— Nu vine astă seară aici – spuse Judy – am avut eu grijă de asta.

Era un coridor lung, cu două colțuri în unghi drept, ușile care duceau la computer fiind la capăt, complet izolate de intrarea principală. Când Judy deschise una din uși și-i conduse înăuntru, găsiră camera de control goală; era doar tânărul, care ședea citind la pupitru. Se sculă, când intrară ei.

— Hallo – îi spuse el lui Judy. A mers totul bine?

Era asistentul cel mai tânăr. Părea încântat de situație.

— Ar fi mai bine dacă luați permisele. Judy înapoie lui Reinhart și Osborne pe ale lor, și i-l înmână pe al lui Fleming operatorului. Fleming își scoase pălăria și i-o puse băiatului pe cap.

— Uite ce poartă domnii din lumea mare.

— Nu-i nevoie să dai un spectacol – spuse Osborne, și privi nervos către ușă, în timp ce operatorul se echipa cu paltonul și servieta lui Fleming. Chiar cu gulerul ridicat era vizibil diferit de cel care intrase, dar nu era o noapte clară, cum spunea Judy, și prezența ei acoperindu-i, santinelele nu aveau să facă probabil altceva decât să numere capetele.

De îndată ce băiatul fu gata, Osborne deschise ușa.

— Ne bizuim pe dumneata să faci ceea ce trebuie – îi spuse el lui Fleming – ai carnetul de control.

Fleming scoase un bloc-notes binecunoscut din buzunar și așteptă să plece toți.

— Mă înapoiez – spuse Judy – de îndată ce-i trec de santinele.

Fleming păru surprins:

— Asta nu, te rog!

— Regret – îi spuse Osborne. E una din condiții.

— Nu vreau pe nimeni.

— Nu te încăpățâna, John – spuse Reinhart, și-l lăsară.

El se îndreptă spre unitatea de control și se holbă la ea, râzând către sine însuși din pură oboseală, apoi se puse pe lucru la input, bătând cifrele de pe bloc-notesul pe care îl adusesese cu el. Era aproape gata, când se întoarse Judy.

— Ce faci? întrebă ea. Era încordată și dânsa, deși ușurată că îi trecuse cu bine pe ceilalți printre santinele.

— Încerc să-i trag o păcăleală. Bătea la ultima grupă: Aceași glumă veche cu fișa de nume ajunge pentru început.

Computerului îi trebuia câteva clipe pentru a reacționa, apoi lămpile de evidență începură să clipească violent. Așteptau să audă clămpănitul imprimatorului, dar auziră numai pași care se apropiau pe culoar. Judy rămase țintuită locului, de parcă prisese rădăcini și era ca paralizată, până când Fleming o luă de braț și o trase în întunericul laboratorului, unde puteau privi prin ușa întredeschisă, fără să fie văzuți. Pașii se opriră departe, dincolo de intrarea camerei de control. Văzură clanța uneia dintre ușile duble răsucindu-se, apoi ușa se deschise și Andromeda intră din culoar.

Judy scânci ușor, dar zgomotul fu acoperit de zumzetul computerului, și mâna lui Flemnig se strânse puternic pe brațul ei. De unde ședea, o văzură pe André închizând ușa și mergând încet către raftul de control. Sclipirea și zumzetul mașinii păreau s-o intrige și la câțiva pași de panoul de evidență se opri brusc, nemișcată. Purta un hanorac vechi,

cenușiu, cu gluga dată pe spate, și arăta deosebit de frumoasă, inflexibilă sub luminile reci; dar era trasă la față și după câteva clipe mușchii din jurul gurii și tâmpelor începură să i se zbată sub tensiunea crescândă a nervilor.

Înaintă încet și cu silă către panou, apoi se opri iarăși, ca și cum ar fi presimțit o acțiune violentă; deși cunoștea semnele, era totuși hipnotizată de mașină.

Acum fața îi lucea de sudoare. Mai făcu un pas înainte și ridică încet mâinile spre terminale. Judy, cu toată ura, se simțea sfâșiată de dorința de a fugi spre ea, dar Fleming o reținu. Sub ochii lor, fata înălță mâinile, încet și cu teamă, și atinse plăcile de contact.

Țipătul ei și al lui Judy se auziră în aceeași clipă. Fleming îi astupă lui Judy gura cu palma, dar țipetele Andromedei continuă, frângându-se într-un scâncet când acul voltajului cădea, și înălțându-se iar, când acesta ajungea la maximum.

— Pentru Dumnezeu – bolborosi Judy, zbatându-se să scape de Fleming, dar el o ținu, până când strigătele Andromedei încetară și mașina, dându-și seama că ea nu mai reacționează, își desfăcu strânsoarea și o lăsă să alunece la pământ. Judy se eliberă și alergă până la ea, dar de data aceasta nu mai auzea niciun geamăt, nici o răsuflare, niciun semn de viață. Ochii pe care-i privea era sticloși și gura deschisă, fără viață.

— Cred că e moartă – spuse Judy fără rost.

— Da' ce credeai? Fleming o urmase: Ai văzut voltajul. Asta a fost pentru că nu s-a descotorosit la timp de mine – pentru că o anulam. Sărăcuța de ea!

Privi în jos, la trupul contorsionat, în haina cenușie, murdară, și ochii îi luă o expresie dură:

— Va lucra mai bine data viitoare. Va produce ceva absolut de neatins pentru noi.

— Afară de cazul că îi descoperi defectele.

Ea se întoarse să ia carnetul lui Fleming de pe clapele input-ului și i-l oferi.

I-l smulse din mână și-l aruncă de-a curmezișul încăperii.

— E prea târziu pentru asta. Nu era niciun defect. El arătă către trupul ghemuit al fetei: Țsta-i singurul răspuns de care aveam nevoie. Măine ar cere altă experiență, și pe urmă iar alta, și alta și alta...

Merse repede până la capetele cablurilor de alarmă și de siguranță de lângă ușile duble, apucă sârmele cu ambele mâini și trase. Cedară, dar nu se rupseră, așa că el își propti un picior de perete și trase.

— Ce faci?

— Am să isprăvesc cu ea. Țsta-i momentul, probabil *singurul* moment. Trase iarăși de sârme, și apoi abandona și întinse mâna după securea de pompier care atârna de perete. Judy veni în fugă lângă el.

— Nu! Îi luă brațul, dar el o azvârli dintr-o smucitură și dintr-o singură mișcare izbi cu securea peste sârme și le tăie, apoi se întoarse și privi prin cameră. Panoul de evidență mai sclipea puternic: Fleming ajunsese lângă el și-l zdrobi cu securea.

— Ai înnebunit? Judy alergă iarăși după el și, apucând securea de mâner, încercă să i-o ia, dar el i-o smulse înapoi.

— Dă-i drumul. Ți-am spus să stai la o parte.

Ea îl privi și i se păru de nerecunoscut: fața îi era acoperită de sudoare, cum fusese și fața Andromedei – și crispată de furie și hotărâre. Își dădu seama acum ce avusese el tot timpul în gând.

— Totdeauna ai dorit să faci asta.

— Dacă ajungeam până aici.

Fleming stătea cu securea în mână, privind cercetător împrejur, și ea știu că va trebui să ajungă la uși înaintea lui, dar el o întrecu, și se sprijini cu spatele de ele, cu aceeași expresie hotărâtă și cu urma unui rânjet lipsit de bucurie în colțul gurii. Judy crezu că era nebun de-a binelea. Întinse o mână după secure și-i vorbi ca unui copil:

— Te rog, dă-mi-o, John. Se cutremură când el râse: Ai promis.

— N-am promis nimic. Ținea ferm coada securii cu o mână, și cu cealaltă închieu ușa în spatele său.

— Țip – spuse ea.

— Încearcă. El băgă cheia în buzunar. Nu te vor auzi niciodată.

Dând-o la o parte, se duse până în încăperea memoriei, deschise panoul primei unități și lovi într-însa. Fu o mică explozie, când instalația de vid se prăbuși.

— John! Ea încercă să-l oprească, în timp ce se îndrepta către unitatea următoare.

— Știu ce fac – spuse el, deschizând noul panou și lovind cu securea în interior. O altă mică explozie cu sfărâmături se produse la aparatură.

— Crezi că va mai fi vreodată o asemenea ocazie? Vrei să alergi și să raportezi? Dacă crezi că ce fac eu nu trebuie, du-te. O privi drept în ochi, calm și rațional, și băgă mâna în buzunar după cheie.

— Adu detașamentul de alarmă dacă vrei; asta a fost ocupația dumitale favorită. Sau te-a izbit ideea că fac exact ce trebuie? Asta-i ce voia Osborne, nu-i așa? „Ce trebuie”.

Îi întinse cheia, dar, dintr-un motiv imposibil de exprimat, ea nu fu în stare s-o ia. El o ținu îndelung în fața ei, apoi o puse din nou în buzunar, se întoarse și se apucă de următoarele unități.

— Santinelele vor auzi. Știa că nu e nebun, și se simțea răspunzătoare pentru el. Stătu de pază lângă ușă, pe când el își croia drum prin aparatură, tocând și zdrobind și reducând subtilul complex mecanic și milioanele de celule electronice la un vraf de gunoi încâlcit și sfărâmat, împrăștiat pe jos, pe rafturile de metal și în dosul ușilor sparte ale dulapurilor. Ea nu mai suportă să privească, dar pândea prin vacarmul provocat de ciobură și sfărâmături orice sunet de pe culoar.

Nimic nu-i întrerupse. Viscolul de afară, nevăzut și neauzit în centrul adăpostit al clădirii, prins în propria-i zbugumare – o acoperea pe a lor. Fleming lucră metodic la început, dar munca era enormă și începu să distrugă tot mai repede, pe măsură ce simțea că obosește, până când se porni să izbească disperat, trăgând tot mai greu aer în plămâni, orbit aproape de sudoarea care-i curgea de pe frunte. Nimici totul de jur

împrejur, până ajunse iar la unitatea de control, și cu sete o zdrobi și pe aceasta.

— Satură-te, bestie – urlă aproape – și înghite-o și pe asta, și pe asta, și pe asta!

Lăasă securea la pământ și se sprijini de mâner, ca să-și recapete suflarea.

— Ce se va întâmpla acum?

— Vor încerca s-o reclădească, dar nu vor ști cum.

— Vor avea mesajul.

— S-a oprit.

— Vor avea originalul.

— Nu-l vor avea. Nu-l vor avea nici pe el, nici codul rupt, nimic din toate, pentru că sunt aici înăuntru. El arată spre o ușă solidă de metal în zid, în spatele pupitrului de control, apoi ridică din nou securea și ținti balamalele. Lovitură după lovitură le izbi, dar nu reuși să le clinească. Judy era zguduită de emoție, sunetul metalului spintecă toată clădirea, dar nimeni nu auzea. După un timp îndelungat, Fleming abandonează și se sprijini încă o dată, gâfâind, pe secure. Domnea o tăcere absolută, acum când computerul se oprise, și tăcerea se potrivea cu trupul neînsuflețit al fetei din mijlocul încăperii.

— Trebuie să ne procurăm o cheie – spuse Fleming – unde-i una?

— În camera de serviciu a maiorului Quadring.

— Dar asta-i...

Ea îi confirmă temerile.

— Întotdeauna este cineva acolo – spuse ea. Și cheia o păstrează într-un *safe*.

— Trebuie să mai fie una.

— Nu, e singura.

Ea încecă să se gândească la o altă posibilitate, dar nu găsea niciuna. Nimeni, pe cât știa ea, nici chiar Geers n-avea o altă cheie. Fleming nu voi la început s-o creadă, și când o crezu, îl apucă furia. Ridică securea și izbi din nou cu sete în ușă, iarăși și iarăși, până când de-abia se mai ținea pe picioare – și când o părăsi, în cele din urmă, se prăbuși în ceea ce

fusese scaunul pupitrului de control și șezu timp îndelungat, frământându-se și căutând o soluție.

— De ce dracu nu mi-ai spus? zise, în cele din urmă.

— N-ai întrebat – Judy tremura în fața violenței dezastrului și-și păstra numai cu efort stăpânirea de sine: Niciodată nu m-ai întrebat. De ce nu m-ai întrebat?

— M-ai fi oprit s-o fac.

Judy încercă să vorbească chibzuit și se nu mai tremure:

— O vom căpăta cumva, mă voi gândi la ceva, e poate cel dintâi lucru pe care-l voi face dimineață.

— Va fi prea târziu. El dădu din cap și privi în jos, dincolo de picioarele sale, la fata moartă de pe podea. „Tot ce faci poate fi anihilat”, așa spunea ea. „Nu poți imagina nimic din care să nu poată fi anihilat”. Noi nu putem câștiga.

— O vom căpăta prin Osborne sau altcumva – spuse Judy. Dar acum trebuie să ieșim de aici.

Găsi paltonul și fularul tânărului operator, le puse pe el și-l conduse afară din clădire.

XII

Anihilare

Era foarte târziu, când ajunseră înapoi la café-bar. Vântul sufla și viscolul îngrămădea nămeții către zidul de nord; în interiorul micii cămăruțe întunecate, Reinhart și Osborne, încotoșmănați în paltoane, jucau o partidă nenorocită și neatentă de șah, folosind un joc de buzunar.

Fleming se simțea prea epuizat să povestească. O lăsă pe Judy să explice și stătea zgribulit pe unul din scaunele rustice, pe când Reinhart punea întrebări și Osborne îi bodogănea o lungă tiradă de absolută disperare și necaz.

— Cum îndrăznești să mă atragi cu viclenie într-o treabă ca asta? Ultimele urme ale obișnuinței sale urbanități dispărură. Cu toată educația și practica sa diplomatică, era o deznădejde insuportabilă: Am fost de acord să particip numai în speranța că-i vom putea da ministrului o dovadă. Dar asta va fi sfârșitul carierei sale și al carierei mele.

— Și a carierei mele – suspină Reinhart. Dar cred că sunt dispus să mi-o sacrific, dacă mașina e distrusă.

— Nu-i distrusă – obiectă Osborne. Nici asta n-a putut s-o facă cum se cade. Dacă mesajul original e intact, ei o pot reconstrui.

—E greșeala mea, spuse Fleming. Învinuiți-mă pe mine. Îmi asum toată răspunderea.

Osborne necheză furios:

— Ceea ce nu ne va apăra de pușcărie!

— Asta-i ce te frământă? Dar ce se va întâmpla dacă vor reconstrui mașina, și următoarea creatură – și gheara de care nu ne vom mai elibera niciodată?

— Nu putem face absolut nimic? Întrebă Judy.

Toți priveră cu o vagă umbră de speranță la Reinhart. El reluă totul, pas cu pas, cum reiei verificarea unui calcul, dar cu rezultatul nul. N-avea nicio nădejde că vor căpăta o cheie până dimineață, și până atunci Geers avea să afle și să pună din nou totul în mișcare. În mintea lor nu mai era acum nicio îndoială că teoriile lui Fleming erau exacte; grav era că ratase desăvârșirea acțiunii.

— Singura soluție – spuse Reinhart – este ca Osborne să se întoarcă la Londra cu primul tren și să pară surprins când va afla veștile.

— Unde se va crede că am fost? Întrebă Osborne.

— Ai venit, ai făcut o scurtă inspecție, și ai plecat. Restul s-a întâmplat după plecarea ta, și ăsta-i adevărul. N-ai cum să știi despre asta.

— Și „persoana oficială” pe care am adus-o?

— A plecat cu dumneata.

— Și cine era?

— Oricine în care poți avea încredere. Convinge sau cumpără pe cineva care să spună că a venit cu dumneata de la Londra și s-a întors cu dumneata. Dumneata trebuie să te dezvinovățești și să-ți păstrezi prestigiul. Toți trebuie să ne dezvinovățim, pe cât putem. O vor reconstrui, cum spune John, și trebuie să fie cel puțin unul din noi, al cărui sfat să poată fi cerut.

— Și cine se presupune c-a sfărâmat computerul? Întrebă Fleming.

Profesorul schiță un surâs satisfăcut.

— Fata. Se poate presupune că și-a ieșit din balamale și s-a întors împotriva mașinii, și că ori a fost electrocutată în cursul acestei acțiuni, ori a murit de pe urma șocului târziu al pedepsirii ei, agravat de frenezia care o cuprinsese. Sau orice le-o plăcea să hotărască. Ea oricum e moartă, așa că nu mai poate nega.

— Ești sigur că e moartă? întrebă Osborne pe Fleming.

— Dorești să examinezi corpul?

— Întrebați-mă pe mine – spuse Judy, cu un fel de dezgust amar. Eu îi văd pe toți murind.

— O.K. – Fleming se trezi din toropeală și se întoarse către Reinhart. Și ce se presupune c-am făcut, Judy și cu mine?

Profesorul îi răspunse clar:

— Nu erați acolo. După cât se știe, l-am lăsat pe operator acolo cu miss Adamson. Ei au plecat împreună și totul s-a întâmplat după aceea.

— Nu vor crede, spuse Osborne. A dracului anchetă ne paște.

— N-avem nimic mai bun de făcut. Oricum o-ntorci, e o treabă încurcată.

Ședeau încotoșmănați în paltoane în jurul mesii, ca trei participanți la o ședință de spiritism, așteptând să treacă noaptea și să se liniștească ninsoarea.

— Credeți că va opri trenurile? întrebă Osborne după un răstimp.

Reinhart își suci capul într-o parte, ascultând răpăiala de pe acoperiș:

— N-aș crede. Pare că se mai înmoaie puțin. Își îndreptă atenția spre Fleming: Ce-ai să faci dumneata, John?

— Judy și cu mine ne vom întoarce la complex cu mașina. Drumul părea acceptabil, când am venit aici adineaori.

— Atunci ar fi mai bine să plecați îndată – spuse Reinhart. Pretindeți că ați făcut o plimbare cu mașina și vă duceți de-a dreptul în camerele voastre. N-ați văzut nișic și pe nimeni.

— Ce noapte pentru o plimbare cu mașina! Fleming se rdică obosit și privi de la unul la altul. Îmi pare rău. Îmi pare rău într-adevăr.

El conduse pe băjbâite prin zăpada înmuiată, Judy curăța parbrizul cam din minut în minut, dar furtuna se potolise. O lăsă pe Judy la cabana ei și merse până la a lui, se simțea atât de obosit, că nu-i venea să coboare. Era cam unu după miezul

noapții și complexul dormea, copleșit de veșmântul alb. Când deschise ușa, camera îi păru mai întunecoasă ca oricând, în contrast cu zăpada de afară. Pipăi pe perete după comutator și când îl atinse, o mână bandajată căzu peste a lui.

Un moment trecu printr-o panică grozavă, apoi o dădu la o parte și aprinse lumina. Andromeda era acolo, ținându-și una din mâinile-i bandajate cu cealaltă și gemând, palidă ca moartea și distrusă, dar nu moartă. O privi o secundă, nevenindu-i să creadă, apoi închise ușa și trecu la fereastră să tragă perdeaua.

— Șezi jos și întinde mâinile. Căută pansamente și un tub de unguent dintr-un dulap și începu încet și metodic să-i înlocuiască bandajele provizorii.

— Credeam că e imposibil să mai fii în viață – spuse el, pe când lucra. Am văzut voltajul.

— Ai văzut? Ea ședea pe pat cu mâinile întinse.

— Da, am văzut.

— Atunci dumneata ai fost.

— Eu și o secure. Îi privi fața palidă, stinsă. Dacă aș fi crezut că mai ai ceva viață în dumneata...

— M-ai fi isprăvit și pe mine. I-o spuse fără răutate, constatând pur și simplu un fapt. Apoi închise o clipă ochii, copleșită de durere. Am o inimă mai tare decât oamenii. Trebuie mai mult, ca să fiu scosă din acțiune.

— Cine ți-a bandajat mâinile?

— Eu.

— Cui i-ai spus?

— Nimănu-i.

— Nu știe nimeni de computer?

— Nu cred.

— De ce nu le-ai spus? Era din ce în ce mai nedumerit. De ce ai venit aici?

— Nu știam ce se va întâmpla – ce se întâmplase. Când m-am trezit, nu mai puteam gândi decât la durerea din mâini. Apoi am privit împrejur și am văzut totul țăndări.

— Ai fi putut chema garda.

— Nu știam ce să fac: n-aveam niciun fel de directive. M-am simțit pierdută fără computer. Știi că-i complet scos din funcțiune?

— Știu.

Ochii păreau că-i ard în fața palidă:

— N-am fost în stare să mă gândesc la altceva decât să te gădesc. Și la mâini. Mi-am bandajat mâinile și am venit aici. N-am spus nimic gârziilor. Și pentru că nu erai, am așteptat. Ce se va întâmpla?

— Îl vor reconstrui.

— Nu!

— Nu vrei asta? o întrebă surprins. Ce-i cu „scopul mai înalt” al dumitale, forma dumitale superioară de viață?

Ea nu răspunse. Când el isprăvi cu pansatul, ochii i se închiseră iar de durere și o văzu tremurând.

— Ești complet înghețată, nu-i așa? întrebă el, punându-i mâna pe frunte. Trase pătrura de pe pat și i-o puse pe spate. Învelește-te!

— Crezi că o vor construi din nou?

— Cu siguranță. Găsi o sticlă de whisky și turnă două pahare: Acum dă asta pe gât. Nu pot conta pe mine să le ajut, dar te vor obliga pe dumneata.

— Mă pot obliga? Ea sorbi whiskyul și-l privi cu ochi arzători, înspăimântați.

— Va fi nevoie să te obligi?

Ea începu să râdă:

— Când am văzut mașina complet nimicită, am fost ne-spūs de bucuroasă.

— Bucuroasă? întrebă el uimit.

— M-am simțit liberă. M-am simțit...

— Ca Andromeda greacă, după ce Perseu i-a rupt lanțurile?

André nu înțelese. Îi înapoie paharul.

— Când computerul lucra, îl uram.

— Nu pe el, pe noi ne urai dumneata.

Ea negă.

— Uram mașina și tot ce era în legătură cu ea.

— Atunci de ce...

— De ce se poartă oamenii așa cum o fac? Fiindcă se simt obligați. Fiindcă sunt legați de ceea ce cred ei că sunt necesități logice, de munca lor, de familia lor, sau de țara lor. Dumneata îți închipui că legăturile sunt cele emoționale? Cea mai puternică legătură este *logica*, pe care n-o poți contrazice. Eu știu asta. Vocea îi slăbi și deveni nesigură. Am făcut ceea ce *trebuia* să fac, și acum s-a dus logica și nu mai știu... Nu mai știu.

Fleming se așează lângă ea.

— Ai fi putut spune asta înainte.

— Am spus-o acum. Ea îl privi drept în față: Am venit la dumneata.

— E prea târziu. Fleming privi bandajele și feșele de pe mâinile ei, gândind la urmele pe care i le lăsase violența mașinii. Nimic pe lume nu-i va opri s-o refacă.

— Dar nu se poate fără codul proiectului.

— Care mai există.

— Cum, nu l-ai...?

Chiar dacă s-ar fi îndoit de sinceritatea protestelor ei, nu se putea îndoii de disperarea din vocea, din ochii ei.

— N-am putut deschide dulapul și Quadring are singura cheie.

— Ea se scotoci în buzunarul hainoracului.

— Am și eu una.

— Dar mi s-a spus că nimeni n-are.

Ea scoase cheia, tresărind când bandajul i se prinse de clapa buzunarului:

— Nimeni în afară de mine, fără ca cineva s-o fi știut. I-o întinse. Du-te și isprăvește.

Era atât de ușor, și atât de imposibil; era singurul lucru de care avea nevoie mai presus de orice, și acum nu se mai putea întoarce să continue.

— Dumneata va trebui să mergi – spuse el.

Ea se ghemui iar în pătură, dar el i-o trase de pe ea și o apucă de umeri.

— Dacă într-adevăr o urăști, dacă într-adevăr vrei să rămâi liberă, tot ce ai de făcut e să intri, să descui dulapul din perete și să scoți mesajul original – ăsta-i pe bandă – și calculele mele, care sunt pe hârtie, și programul, care este pe cartoane perforate. Dă foc hârtiilor, când ard din plin pune și sulurile magnetice să ardă. Astea le va șterge. Apoi ieși repede.

— Nu pot.

El o scutură și ea gemu puțin de durere:

— Trebuie să te duci. Era aprins de emoție, nevrând să se gândească la consecințele pentru el și pentru ea, sau la soarta lor a tuturor, acum că era în viață – ci doar la ce era esențial, acum, imediat.

— Nu, te rog! Ea se cutremură, când mânușile atinseră bandajele, dar el i le trase foarte încet și cu grijă.

— Fă un foc mare pe podea. Am să-ți dau chibrituri.

— Nu mă trimite. Nu mă trimite înapoi, te rog! Ochii îi ardeau de frică, și fața ei, cu tot whiskyul, era încă albă de epuizare.

— Nu pot s-o fac.

— Poți.

El îi vârî chibriturile în buzunar, și o împinse ușor către ușă. I-o deschise, și în fața lor era pământul alb și noaptea neagră. Zăpada nu mai cădea și vântul se oprise. Luminile permanente ale complexului ardeau glacial și contururile clădirilor de-abia se puteau vedea, reliefându-se întunecate de-asupra solului, cu o pulbere albă pe acoperișuri. El spuse:

— *Dumneata* poți s-o faci.

Ea ezită și el îi luă brațul. După un minut, ieși și o porni prin zăpadă spre blocul computerului. Fleming o însoți cât îndrăzni de departe. Când fură aproape în raza de vedere a gărzii el o bătu ușor pe umeri.

— Noroc – spuse, și se întoarse în silă la cabana sa.

Temperatura scăzuse și aerul era înghețat. Se pomeni tremurând, așa că închise ușa, merse la fereastră și, trăgând perdelele la o parte, se așeză acolo să pândească. Până acum nu simțise efortul ultimelor ore, dar dintr-o dată îl copleși un

mare val de oboseală. Simțea nevoia să se întindă pe pat și să doarmă, și când se va trezi, totul să se fi sfârșit; încercă să-și închipuie ce făcea fata, să se gândească la ce s-ar putea întâmpla, la rezultatul final, dar mintea nu-l ducea mai departe de evenimentele serii și de imaginea siluetei fragile, înotând prin zăpadă.

Și nu se putea încălzi. Dădu drumul radiatorului și-și mai turnă o porție de whisky. Regreta excesele din trecut, pentru că acum alcoolul nu mai avea cine știe ce efect asupra lui, și luă mai multe hotărâri în legătură cu el și Judy, dacă vor mai ieși vreodată la liman din toate astea. Sprijinit de tocul ferestrei, așteptă un timp care i se păru imens, privind în liniștea netulburată a nopții.

Pe la trei începu din nou să ningă, nu vijelios, ci liniștit și continuu și luminile care străluceau toată noaptea în diferite puncte din jurul complexului se pierdeau dincolo de fulgii albi care cădeau. O vreme fu sigur că ceea ce vedea la lumina din jurul computerului era fum sau numai o abureală pricinuită de ninsoare; apoi auzi un clopot de alarmă sunând și strigătele agitate ale santinelilor. Ridicându-și gulerul paltonului, deschise fereastra, și dintr-o dată văzu și auzi mai clar. Era, fără îndoială, fum.

Din instinct, vru să alerge afară să vadă cu ochii lui ce se întâmplă, să găsească fata și s-o ferească de orice bănuială, dar știa că nu putea face nimic altceva decât să se bizuie pe zăpăceală și întuneric, ca să câștige timp. Cu atât de mult fum, încăperea computerului trebuia să fie un infern acum, exista și posibilitatea să nu se mai salveze nimic, nici chiar André. Se găsi deodată prins în emoții contradictorii: desigur o voise plecată și înlăturată din drum, și totuși ideea că o trimisese la moarte nu-i trecuse prin gând. O parte dintr-însul o voia vie, și se simțea copleșitor de responsabil pentru ea. Acel „trei sferturi” omenesc din ea, oricât o fi fost, mai lesne de înțeles pentru el, o făceau o ființă cu sentimente și temeri și emoții pe care el le stârnise, și acum, că legătura dintre ea și forța care o conducea fusese tăiată, ea trăia în gol; poate că

el era singurul în stare să-i întindă o mână care s-o salveze. Dacă într-adevăr mai trăia...

Sirena de alarmă a bazei începu deodată să urle lugubru și amenințător, și fiecare lumină din complex părea că se aprinde și dansează vag în jocul fulgilor de zăpadă. Pe lângă vaierul siernei, se mai auzeau motoare de automobil pornind, și raza albă a unui reflector țâșni de pe clădirea principală a gărzii și începu să se rotească încet în jurul taberei.

Își închipui valul de alarme și comenzi, biciuind ca un suvoi stațiunea: telefonul santinelei către camera de gardă, comandantul gărzii sunându-l pe Quadring, biroul de serviciu – patrulele de siguranță, echipa de pompieri – garda perimetrului, și în fine Quadring telefonând lui Geers – și Geers poate la Londra, unui ministru care dormea, și unui comandant de zonă, care se muncea să iasă din pat în pijama, ca să hotărască măsuri împotriva sabotajului care avusese loc.

Își forță ochii ca să vadă ce se întâmplă în spatele perdelei de zăpadă măturată de lumini și blestemă sirena ce acoperea celelalte zgomote. O mașină de pompieri trecu pe lângă cabana sa, clămpănind și urlând, luminile ei, a și ale proiectorului, descoperiră alte siluete care alergau, oameni care își încheiau paltoanele din mers și soldați cu puști automate și pistoale-mitralieră. Altă mașină trecu, un *Land-Rover*⁴⁹, cu un aparat radar rotindu-se pe acoperiș, și apoi luminile se stinseră și sirena muri, lăsând o harababură de sunete și de mișcări, estompate de zăpadă în întuneric. O clipă mai târziu se aprinse al doilea proiector, invadând spațiul deschis între cartierul locuințelor și zona tehnică, unde se afla clădirea computerului, și în acest spațiu un alt vehicul porni repede. Era un *Jeep* deschis, și îl văzu limpede pe Quadring așezat lângă șofer, vorbind la un telefon de campanie. O siluetă traversă prin fața lui și o secundă crezu că e André, apoi o văzu pe Judy, cu un palton aruncat pe umeri, părul negru căzându-i în dezordine pe față. *Jeepul* se opri și

⁴⁹ Mașină militară. (n.t.)

Quadring îi vorbi scurt, după care șoferul o porni iar înainte și Judy traversă prin spate și alergă spre cabana lui Fleming.

Împinse ușa fără să bată și privi împejur speriată, cu un minut înainte de a-l vedea.

— Ce s-a întâmplat? suflă ea.

El vorbi fără să se întoarcă de la fereastră.

— A reușit Andromeda, a reușit. Arde codul.

— André? Ea se îndreptă spre el, fără a înțelege. Dar era moartă.

Nu avea timp pentru explicații, totuși îi povesti câte ceva, în timp ce ședeau alături, privind afară.

— Credeam că dumneata ai făcut-o – spuse ea, înțelegând numai în parte. Mulțumesc lui Dumnezeu, în orice caz.

— Ce spune Quadring? întrebă el.

— Doar să-l aștept aici.

— A găsit-o?

— Nu știu. Nu cred că știe ceva. A dat ordin patrulelor să evacueze grupul de clădiri, și dacă cineva se opune, să tragă fără somație.

Zgomotele mașinilor în mișcare și strigătele se stinseră; dacă se întâmpla ceva, se întâmpla în partea cea mai îndepărtată a complexului. Coloana de fum se umflase și se îngroșase, iar în mijlocul ei pâlpâia o limbă de flăcări, vizibilă între fasciculele albe ale proiectoarelor. Fleming și Judy urmăreau fără să vorbească, până când în toată vânzoleala de afară auzi pocnetul ascuțit al unei arme, urmat de un altul, și altul.

Fleming înțepeni.

— Oare înseamnă că au găsit-o? întrebă Judy.

El nu răspunse. Spațiul din fața cabanei era acum gol. Proiectorul care luminase în altă direcție se întoarse, aruncând o rază oblică de lumină, dar nimic nu se mișcă la început în raza lui, afară de zăpada care cădea. Apoi, în această „țară a nimănu”, se ivi o siluetă subțire, palidă și nesigură, care ieși împleticindu-se din umbră, între două clădiri.

— André! șopti Judy.

Fata alerga, și se împiedica, fără o direcție precisă. Făcu un mic salt când ajunse în raza de lumină, de opri o clipă și o

luă înapoi. Cei de la proiector nu păreau s-o fi văzut, apoi se auzi o altă împuşcătură, mai aproape de ei, și un glongue şuieră între clădiri.

Degetele lui Judy strânsesă brațul lui Fleming:

— O vor omorî.

Scuturându-se din strânsoarea ei, el se întoarse și alergă la ușă:

— John, nu ieși!

— Eu am împins-o! Își luă puternica sa torță electrică de lângă pat și plecă, fără să mai privească înapoi. Judy îl urmă până-n prag, dar el dispăru imediat în întunecimea înzăpezită dintre cabane.

Rămase cât putu în adăpostul cabanelor, apoi făcu un salt peste raza de lumină spre întunericul din cealaltă parte. De data aceasta cei de la proiector erau atenți. Raza albă se roti după el și lumină celelalte clădiri, ceea ce îl ajută. În timp ce alerga, o văzu pe Andromeda rezemată de un perete în fața lui. Zăpada îngreuna mersul, dar el reuși să-și mențină ritmul, alergând până la ea și, ridicând-o cu forța, o trase după colț în întuneric.

La început se sprijineau unul de celălalt, suflînd din greu, iar ea nu-l recunoscuse. El o menținu în picioare, sprijinind-o cu brațul.

— Eu sunt – spuse el, și amintindu-și de flaconul din buzunar, îl scoase și îi turnă cu forța pe gât ce mai rămăsese din whisky. Ea se îneacă și sughiță, apoi, cu un efort, izbuti să stea în picioare singură.

— Am reușit – spuse ea, și, deși era prea întuneric pentru a-i vedea fața, el știa că zâmbește.

— Cum ai scăpat?

— Printr-o fereastră din spate.

— Ssst. Îi puse un deget pe buze și o ținu strâns. În spațiul deschis pe care tocmai îl travesase, proiectorul se mișca încolo și înoace, și o echipă de bărbați în uniformă trecu în goană, căutând în stînga și în dreapta, cu armele pregătite. El încercă să se gândească la ce aveau de făcut. Să

se întoarce la cabana lui era imposibil, să se scundă oriunde în complex ar fi însemnat probabil să-i surprindă și să-i ciuruiască cu gloanțe, înainte ca cei care trăgeau să aibă timp să gândească. Chiar dacă s-ar fi predat, riscau moartea în întunecimea și nebunia nopții. Își spuse că singura speranță era să dispară până ce avea să se ivească lumina zilei, când echipele care-i căutau ar fi devenit mai puțin zeloase – și mai puțin supravegheate.

Din locul în care stăteau, nu exista decât o cale de a atinge gardul perimetrului, fără a traversa raza unuia dintre proiectoare, și calea asta îi putea duce până la sârma de pe faleză spre cheiul din golf. O amintire – o amintire foarte îndepărtată – îi veni în minte și-l invadează, așa că toate gândurile i se întoarseră către un chei și o barcă. El își puse brațul ferm în jurul mijlocului Andromedei, ca s-o sprijine.

— Haide – spuse el. Pe jumătate conducând-o, pe jumătate purtând-o, o luară de-a lungul fâșiilor de teren înzăpezite dintre clădiri, zigzagând din adăpostul uneia în adăpostul celeilalte, întorcându-se de câte ori auzeau voci, și căutând alt drum. Părea imposibil să nu fie descoperiți în câteva minute, dar zăpada care cădea îi ascunse, iar zăpada de pe sol le amuți pașii. Andromeda respira repede și scurt și, evident, nu mai putea umbla mult, iar el își aminti că, atunci când vor ajunge pe faleză, vor găsi gardul perimetrului tras drept în față – fusese întărit de când cu moartea lui Bridger – și desigur că la poarta cea mai apropiată de cărare va fi o gardă. La prima vedere părea că n-au nicio șansă, dar ceva adânc săpat în mintea lui îl împingea să continue, și mergea cu greu înainte, pe jumătate orbit de zăpadă, iar fata se sprijinea cu totul pe el și se împleticea. Apoi își aminti ce căuta.

Toată ziua precedentă oamenii lucraseră aproape de capătul perimetrului pe lângă faleză, curățând terenul pentru o nouă clădire, chiar lângă sârmă, și aveau cu ei un buldozer, pe care-l lăsaseră la plecare. Poate că motorul era prea rece pentru a-l porni, deși era prevăzut să setea peste noapte afară și să pornească dimineața. Merita să încerce, dacă puteau străbate până la el.

Propria lui respirație era anevoioasă, când depășiră ultima clădire, și mai aveau de traversat vreo cincizeci de metri buni în câmp deschis, înainte de a ajunge la forma de culoare închisă care era buldozerul. El se sprijini, împreună cu fata, de zidul dinspre mare și trase în plămâni, cu efort, mari cantități de aer rece. Nu încercă să vorbească și nici ea nu părea că se așteaptă la asta. Ori avea încredere necondiționată în el, ori era prea epuizată pentru a gândi, ori amândouă la un loc. O patrule volantă trecu între ei și sârmă, un camion al armatei, cu un proiector montat pe cabină și siluetele șterse ale unui pluton de oameni în spate – și apoi totul se liniști.

— Acum! spuse el, arătând înainte, și ridicând-o, alergă cu ea peste iarba acoperită cu zăpadă. Înainte de a fi la jumătate de drum, ea se poticnise de două ori și ultimii douăzeci de metri el trebui s-o ducă în brațe. Capul și pieptul păreau că-i explodează, până se aflară lângă buldozer, și când o puse jos, ea alunecă la pământ cu un geamăt.

El se urcă pe mașină și privi împrejur. Evident, nimeni nu-i văzuse și putea spre a că, dacă motorul pornea, buldozerul să fie luat drept unul din vehiculele de securitate.

Motorul porni, la prima tură a *starterului*, și după câteva ture prudente, el îl lăsă într-un relantiu greoi, pe când cobora ca să-i ajute fetei să urce. La început ea nu se mișcă.

— Haide – îi spuse el suflând din greu. Grăbește-te. Plecăm.

Vocea ei sună slab.

— Lasă-mă. Nu te mai ocupa de mine.

El o ridică și, fără a ști prea bine cum, o trânti pe o ladă de lângă scaunul conductorului.

— Acum ține-te bine – îi spuse, și o sili să se sprijine de el. În timpul acesta, camionul de patrulare era cam la jumătatea turului în jurul perimetrului și gata să se întoarcă spre ei. În timpul acesta, desigur, Quadring fusese la cabana lui să-l caute și aflase că el și cu Andromeda fugiseră. Iar încăperea computerului era probabil acum o masă fumegândă, cotropită de cenușă și cărbuni – iar mesajul de la o mie de milioane de mile depărtare, și tot ce adusesse cu el, se duseseră pe veci. Tot ce avea de făcut acum era să scoată fata din raza primejdiei, s-o ducă undeva, în vreun fel, să se ascundă și să supraviețuiască. El înceălecă, apăsă pe ambreiaj și băgă în viteză.

Când dădu drumul ambreiajului, buldozerul zvâcni înainte și aproape se blocă, dar el îl împinse cu putere și îl întoarse greoi către gard. Peste umărul său văzu o lumină apropiindu-se, dar acum era prea târziu pentru a se mai opri. Apăsă acceleratorul până la limită și-l ținu așa, pe când botul buldozerului intră în gard. Legăturile de sârmă săriră, se rupseră și se prinseră sub șenile, se făcu un gol și ei ajunseră în mijlocul lui.

Opri motorul și coborî, trăgând fata după el. Masa grea a mașinii ședea în gardul rupt, astupându-l ca un dop, iar el și cu André stăteau în zăpadă. O conduse, privind cu precauție împrejur, către marginea falezei, și, aplecându-se tare, fugiră spre adăpostul unor tufișuri, care apărau capătul de sus al cărării către chei. Lumina de la camionul care se apropia se făcu tot mai intensă, și de după tufișuri o văzură cuprinzând buldozerul. Era prea zăpăcit de lampă și de zăpadă ca să-și dea seama că e un camion și se temea să nu fie un vehicul de patrulare, plin cu oameni. Apoi lumina se abătu în altă parte, și fulguiala se rări un momnet, și el putu să vadă duba radarului, tatonând decepționată sârma cu reflectorul ei, care se rotea fără speranță jur împrejur, pe cabină.

Fleming o luă pe André de braț și o duse la vale, pe cărarea falezei. După a doua cotitură, își aprinse torța electrică și merse destul de încet pentru ca ea să-l poată urma de aproape, fără ajutor. Mai adunase în ea, de cine știe unde, puțină energie și mergea în pas cu el, ținându-l strâns de mână. Nu văzuseră nicio santinelă la capătul cărării, iar cheiul

era ca și mort; nu se auzea nimic în afară de plescăitul valurilor mărunte, lovindu-se de stâlpi. Păreau la o mie de mile de infernul de deasupra lor – și într-un fel senzația asta îi făcea să înainteze mai greu.

În timpul iernii toate bărcile mici erau trase la mal și dez-echipate; numai cea de serviciu, un fel de barcă de pescuit cu un motor la centru, era lăsată să plutească, și dansa și se lovea de marginea cheiului. El o mai folosise, în lunile de vară când voia să evadeze și să fie singur, și o cunoștea bine, cu acel sentiment contradictoriu de ură-dragoste pe care un călăreț îl încearcă față de calul său bătrân și încăpățânat. O împinse pe André înăuntru, eliberă cablul din față și din spate și căută cu torța manivela de pornire. Nu era la fel de ușor de pornit cum fusese buldozerul. Învârti până când sudoarea îi curgea pe față, amestecată cu zăpadă, și aproape că nu mai credea că va reuși s-o miște din loc. Andé se ghemui sub unul din bordajele bărcii, în timp ce zăpada cădea pe ei, topindu-se în apa care clipea pe fundul bărcii. El muncea mai departe la manivela ruginită, suflând din greu și înjurând, ea nu întreba nimic, din când în când doar gema ușor. El tăcea, și continua să învârtească, până când, după o serie de icneli, motorul porni.

Îl lăsă să meargă în gol o vreme, cu barca trepidând și eșapamentul fâsâind chiar deasupra apei, și apoi ambreie și dădu drumul accelerației. Cheiul dispăru imediat – și se treziră singuri în întunecimea pustie a apelor. Fleming nu mai ieșise vreodată în larg pe ninsoare. Peisajul era minunat de calm. Fulgii se lăsau în jurul lor, topindu-se când atingeau apa. Părea mai cald acum cât timp erau la adăpostul golfului.

Există un mic compas în fața volanului, care semăna cu volanul unui automobil foarte vechi, și Fleming conducea cu o mână, pe când cu cealaltă ținea torța electrică pentru a lumina compasul. Cunoștea latitudinea insulei, fără a fi nevoit să calculeze, și cunoștea aproximativ devierea pentru deriva de curent. În această mare calmă, putea aprecia viteza ambarcațiunii și, controlându-și ceasul, în răstimp de câteva minute

era în stare să efectueze calculul aproximativ al distanței. O făcuse atât de des în ultima vreme, încât socotea că avea șanse să nimerească uscatul pe nevăzute. Spera numai că va auzi valurile lovindu-se de stâncile insulei, cu puțin înainte de a-i întâmpina pe ei doi.

Îi strigă Andromedei să treacă la provă și să privească în larg, dar la început ea nu se mișcă. El nu îndrăznește să părăsească volanul sau compasul nicio clipă.

— Dacă poți merge în față, du-te – îi mai strigă o dată – și fii atentă.

O văzu înaintând cu greu spre provă.

— Nu mai avem mult – spuse el, cu mai multă convingere decât simțea într-adevăr.

Barca înaintă normal timp de zece, cincisprezece, treizeci de minute. Când ieșiră mai în larg, dădură de o ușoară hulă, plonjară și se clătinară puțin, dar zăpada se oprise și noaptea părea cu ceva mai puțin întunecoasă. Fleming se întrebă dacă erau destul de departe de faleză pentru a nu mai fi semnalati pe ecranul radar al cuiva, și se întrebă de asemenea ce se mai întâmpla în urma lor în bază, și cei îi aștepta în pustietatea aceasta întunecoasă. Îl dureau ochii, și capul, și spinarea, fiecare părticică din trup, și trebuia să se gândească mereu la mâinile arse și dureroase ale fetei, ca să se simtă el însuși mai bine.

După vreo patruzeci de minute, ea îi strigă ceva. Încetini mersul bărcii și o lăsă să alunece înspre conturul mai închis în fața lor, și apoi întoarse cârma astfel, încât trecură de-a lungul marginii netede, stâncoase a insulei. Continuară foarte încet, aproape pipăindu-și drumul și ascultând plescăitul îmbietor al valurilor pe plajă.

Fleming trase barca la mal, și duse fata pe nisip, prin apa amară care-i ajungea până la genunchi. Cerul se mai luminase, nu erau încă zorile – poate că era luna, și el recunoscuse golful puțin strâmt și nisipos pe care îl găsisese împreună cu Judy, în după-amiaza de primăvară timpurie, cu multă vreme în urmă, când descoperiseră hârțile lui Bridger în peșteră. Era o amintire tristă, dar în același timp încurajatoare; simțea, într-un fel irațional, că aici era în siguranță.

Privi împrejur, după vreun loc de odihnă. Era prea frig pentru a risca să doarmă afară, chiar dacă le-ar fi fost de-ajuns un somn, așa că el o luă spre gura peșterii și de-a lungul tunelului pe care îl explorase cu Judy. Nu o mai putea susține pe André, dar înainta încet, și-i vorbea peste umăr ca s-o încurajeze.

„Mă simt ca Orfeu”, își spuse lui însuși. „Am început să amestec legendele – adineauri eram Perseu”.

Se simțea dezorientat și zăpăcit de oboseală și greși de două ori drumul prin tunelele întunecate. Căuta încăperea mare unde găsiseră balta, își aminti de solul său nisipos, unde se puteau odihni, dar după un răstimp își dădu seama că o luase pe un drum prost. Se întoarse, răsucindu-și torța ca să-i spună Andromedei, dar ea nu mai era în spatele lui.

Fu cuprins brusc de panică și alergă, poticnindu-se, pe drumul pe care venise, strigând-o și luminând cu torța de o parte și de alta a tunelului. Îi răspunse numai ecoul cu voce străină, și nu există nici un alt zgomot decât al pantofilor săi pe pietroaie. La intrarea falezei se opri, și iarăși se întoarse înapoi. „E ceva absurd”, își spuse, căci nu umblase prea departe. Pentru prima oară simți un resentiment pentru fată, cu totul illogic, dar el avea din ce în ce mai puțin de-a face cu logica. Mergând iar prin tunel, observă mai multe ramificații decât își amintea; făcea parte din nebunia sinistră a locului această multiplicare tăcută în întuneric. Exploră câteva din culoare, dar trebui să-și întorcă pașii, pentru că ele deveneau, într-un fel sau altul, de nestrăbătut; și atunci, deodată se pomeni în camera înaltă pe care n-o găsisese adineauri.

Se opri, strigă din nou, și își roti încet torța dintr-o parte într-alta. Desigur, se gândi el, ea trebuie să fie aici, n-ar fi putut merge mai departe – epuizată, pe întuneric. Întoarse raza de lumină spre solul nisipos și-i văzu urmele pașilor. Urmele îl conduseră în mijlocul peșterii, și acolo se opri scurt – și un fior de groază îi alunecă din creștet, invadându-i întreg trupul. Ultima urmă se vedea în noroiul de pe stânca de lângă baltă, și plutind la marginea apei, una din mânușile ei. Nimic mai mult.

Nu mai găsi niciodată altceva. O învățaseră atâtea, gândi el amar, dar nicidecum n-o învățaseră să înoate. Fu cuprins de un val imens de îngrijorare și remușcare. Își petrecu ceasul următor într-o cercetare bolnavă și deznădăjduită a peșterii, apoi se întoarse extenuat pe plajă, unde se chirci între două stânci, până când se iviră zorile. Nu se temea să adoarmă; simțea o teamă mai mare, aproape delirantă, de la o mie de milioane de mile depărtare, ceva ce îi vorbise pentru prima oară într-o noapte întunecoasă ca aceasta.

Nimic nu se petrecu – și la primele lumini ale zorilor o șalupă a marinei militare apăru dinspre mare. Nu schiță nicio mișcare, chiar după ce șalupa atinse insula, și echipajul îl găsi privind în gol, peste undele veșnic schimbătoare ale mării.

— S F Â R Ș I T —

